cocktail

Meg Cabot

Regina gafelor

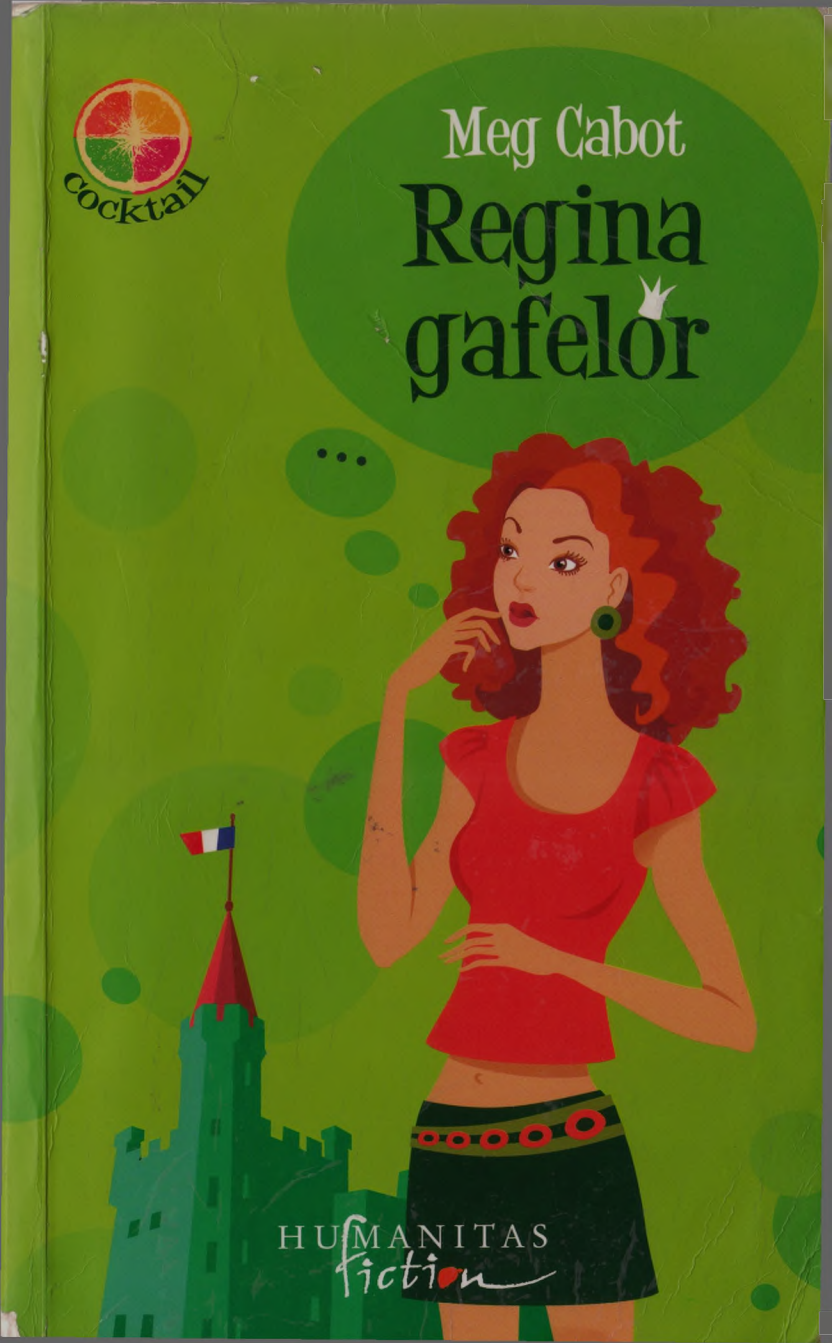

HUMANITAS fiction

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Deși s-a născut pe 1 februarie 1967, în anul calului de foc după calendarul chinezesc, adică într-o zodie cu ghinion, **Meg Cabot** face astrelor în ciudă și se bucură de un succes uriaș pe ambele maluri ale Atlanticului. Și pe bună dreptate, pentru că e autoarea a peste patruzeci de cărți, dintre care un număr impresionant au ajuns bestselleruri. Meg Cabot s-a făcut cunoscută cu seria *The Princess Diaries*, tradusă în peste patruzeci de țări și bucurându-se de două ecranizări la Studiourile Disney – dintre care cea mai îndrăgită este *Prințesa îndărătnică* (2001) – cu Anne Hathaway în rolul principal. Pe lângă aceasta, a scris seria *Mediator* care a stat la baza serialului *Missing*, o groază de *romance*-uri istorice sub un pseudonim pe care speră ca bunica ei să nu îl afle niciodată, o serie de romane scrise exclusiv în format electronic (*Boy Next Door*, *Boy Mets Girl* și *Every Boy's Got One*), o miniserie din categoria *mystery chick-lit* ce include romanele *La măsura 12 nu ești grasă* și *Nici la măsura 14 nu ești grasă* pe care le veți citi în curând în colecția „Cocktail". Seria *Queen of Babble*, din care face parte și romanul *Regina gafelor*, a intrat în *New York Times bestseller list* în prima săptămână de la apariție.

Meg Cabot

Regina gafelor

Traducere din engleză de
CRISTINA ARGINTARU

HUMANITAS
fiction

Partea întâi

„Hainele... Oare de ce le purtăm? Cei mai mulți spun că din decență. În civilizațiile străvechi, hainele n-aveau scopul de a acoperi părțile «rușinoase» ale corpului, ci de a ține cât de cât de cald. În unele culturi, hainele aveau rolul de a-i apăra de farmece pe cei care le purtau, pe când în altele serveau ca simple podoabe.

În această lucrare sper să reușesc să explorez istoria hainelor – sau a modei –, începând de la omul cavernelor, care purta piei de animale doar pentru a se încălzi, până la omul – sau femeia – modern(ă), care poartă bucăți mici de material între fese (vezi tanga) din motive pe care nimeni n-a reușit să mi le explice până acum."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

1

„Câteodată indiscreția ne e sfetnic bun,
mai ales atunci când planurile noastre
dau greș."

William Shakespeare (1564-1616),
poet și dramaturg englez

Nu-mi vine să cred. Nu pot să cred că nu-mi amintesc cum arată. Cum e posibil să nu-mi amintesc tocmai cum arată?! Adică... totuși... limba lui a ajuns la un moment dat în gura mea. Și atunci, cum poți să nu-ți mai amintești cum arată un tip a cărui limbă a ajuns la un moment dat în gura ta? La urma urmei, nici n-am avut prea mulți iubiți! Doar vreo trei – ăsta, unul prin liceu și altul care... era, de fapt, pe invers.

Doamne, e de-a dreptul deprimant! În fine, nu vreau să mă gândesc la asta chiar acum.

Și nici măcar n-a trecut așa mult timp de când nu l-am mai văzut. Doar vreo trei luni. Ar trebui să fiu în stare să-mi amintesc cum arată un tip cu care m-am întâlnit TREI luni. Chiar dacă în cea mai mare parte a timpului am locuit, de fapt, în țări diferite.

Ei, hai!! Măcar am o poză de-a lui. Mă rog, nu-i prea poți vedea fața, ceea ce până la urmă e și normal, din moment ce și-a pozat – Doamne! – fundul. Gol.

De ce oare ar trimite cineva cuiva o poză de genul ăsta? Doar nu l-am rugat eu. Sau se presupune c-ar fi trebuit să fie ceva erotic? Că nu e, zău!

Poate am eu o problemă. Până la urmă, Shari are dreptate, n-ar trebui să fiu așa inhibată. Dar, pe bune, a fost ditamai șocul să găsesc în inbox o poză cu fundul iubitului meu!

Bine, știu că se prostea cu prietenii lui. Și mai știu că Shari crede că e o chestie culturală și că englezii sunt mai puțin sensibili atunci când e vorba despre nuditate decât majoritatea americanilor și că ar trebui să învățăm de la ei să fim mai deschiși și să nu ne mai facem atâtea probleme. Probabil că – la fel ca restul bărbaților – s-a gândit că fundul e cea mai reușită parte a lui. Și totuși...

Mă rog, n-o să stau să mă gândesc acum la asta. Gata, nu mă mai gândesc la fundul prietenului meu! Aș face mai bine să văd dacă nu cumva a apărut. Ar trebui să fie pe-aici, pe undeva, mi-a promis că vine să mă ia...

Doamne Dumnezeule, nu poate fi el! N-are cum să fie el! De ce, Doamne, iartă-mă, ar purta o haină ca asta?! De fapt, de ce-ar purta CINEVA o asemenea haină? Asta doar dacă n-ar face-o la mișto... sau dacă ar fi vorba de Michael Jackson, bineînțeles. Pentru că Michael e singurul bărbat pe care m-aș aștepta să-l văd purtând o haină de piele roșie cu epoleți. Și nici măcar nu e dansator profesionist de break-dance.

NU POATE FI EL! Dă, Doamne, să nu fie el...

Incredibil, se uită la mine... se uită încoace! Uită-te în jos, uită-te în jos, nu care cumva să ți se întâlnească privirea cu a tipului în haina aia oribilă! Sunt absolut convinsă că e de treabă, dar, zău, mare păcat că-și ia haine gen anii '80 de la Armata Salvării. Nu vreau să mă mai prindă uitându-mă la el, i-ar putea trece prin cap că-l plac sau mai știu eu ce.

Să nu credeți c-aș avea ceva cu oamenii fără adăpost! Chiar n-am nimic, în plus, știu foarte bine câți dintre noi sunt la doar câteva facturi distanță de vagabondaj. Unii chiar la una. Ba chiar vreo câțiva sunt așa de faliți, încât stau cu părinții.

Dar n-o să mă gândesc acum la asta.

Chestia e că nu vreau să mă găsească Andrew stând de vorbă cu un vagabond îmbrăcat într-o haină roșie de break-dancer. În nici un caz n-aș vrea ca asta să fie prima lui impresie despre mine. Bine, nu că asta ar fi chiar prima, din moment ce suntem împreună de trei luni. Dar ar fi prima impresie pe care și-ar face-o despre mine *cea nouă*, acea *eu* pe care încă n-a întâlnit-o...

Gata, am scăpat, nu se mai uită la mine... Dumnezeule, e îngrozitor cum sunt întâmpinați oamenii în țara asta, nu-ți vine să crezi. Ne mână pe culoar, în vreme ce toți oamenii ăștia SE HOLBEAZĂ la noi... mi se pare că-i dezamăgesc pe fiecare dintre ei din simplul motiv că nu sunt persoana pe care o așteaptă. E foarte nedrept față de niște oameni care au stat timp de șase ore într-un avion, ba chiar opt în cazul meu, dacă pun la socoteală și zborul de la Ann Arbor la New York, zece cu cele două ore de așteptare de pe JFK.

Ia stai... Mi se pare mie, sau tipul cu haina aia îngrozitoare mă studiază? Vai, Doamne, așa e! Tipul în haină roșie cu epoleți mă măsoară din priviri!

Dumnezeule, ce penibil mă simt! Și e numai din cauza chiloților, sunt convinsă. Oare cum și-o fi dat seama că nu port? E adevărat că nu se vede dunga de la lenjerie, dar la fel de bine ar putea să creadă că port tanga. De altfel, chiar ar fi trebuit

să port tanga, avea dreptate Shari. Dar sunt așa de incomozi!

Știam eu că e o prostie să mă urc în avion într-o rochie așa de strâmtă – chiar și după ce am modificat-o cu mâna mea, desfăcându-i tivul până deasupra genunchilor ca să nu mă împiedic.

Treaba e că mai și îngheț – cum e posibil să fie așa de frig în AUGUST? –, ca să nu mai spun că mătasea asta se lipește în așa hal, încât mi se văd toate alea.

Și totuși, la magazin toată lumea mi-a spus că-mi stă foarte bine – deși nu mi-ar fi trecut prin cap că o rochie chinezească, chiar și una *vintage*, mi-ar putea veni bine, ținând cont că sunt albă și așa mai departe.

Dar chiar vreau s-arăt foarte bine, mai ales că nu m-a mai văzut de atâta vreme și-am mai și dat jos cinșpe kile – lucru care nu s-ar fi observat dac-aș fi coborât din avion îmbrăcată-n trening. Nu așa sunt îmbrăcate mereu vedetele când apar în *US Weekly's* la rubrica „Oare ce-o fi fost în capul tău?" Sigur v-aduceți aminte de pozele alea în care coboară din avion în trening, cu ghetele îmblănite de anul trecut și cu părul în toate direcțiile. Dacă vrei să fii vedetă, trebuie să arăți ca o vedetă chiar și-atunci când cobori din avion.

Acuma nu c-aș fi vreo vedetă, dar tot vreau s-arăt bine. Am trecut prin toată nebunia asta, n-am mâncat nici măcar o fărâmă de pâine timp de trei luni și... Fir-ar să fie, dacă nu mă recunoaște? Serios vorbesc. Am slăbit aproape cinșpe kilograme, m-am tuns... Nu cumva s-o învârti pe-aici, dar nu mă recunoaște? Oi fi trecut pe lângă el? Să mă-ntorc și să-l caut? Aș părea așa de cretină... Ce mă fac? Of, Doamne, nu e drept, eu

n-am vrut decât să arăt bine pentru el, nu să rămân în vreo țară străină pentru că sunt așa de schimbată, încât nici măcar prietenul meu nu mă mai recunoaște. Dacă-i trece prin cap că i-am tras clapa și se duce acasă? N-am nici un ban la mine – de fapt, am vreo mie două sute de dolari, problema e că trebuie să supraviețuiesc cu banii ăștia până la sfârșitul lunii, când mă întorc acasă.

TIPUL CU ORIBILITATEA AIA DE HAINĂ ROȘIE ÎNCĂ SE MAI UITĂ ÎNCOACE. Ce-o fi vrând de la mine, nu-nțeleg!

Dac-o face parte din vreun grup de traficanți de carne vie? Poate umblă prin aeroporturi căutând turiste tinere și naive din Ann Arbor, Michigan, pe care le răpește și le trimite în Arabia Saudită, unde devin a șaptespea nevastă a vreunui șeic. Am citit eu o carte unde se întâmpla asta... deși trebuie să recunosc că fata respectivă nu părea prea afectată de ce i se întâmplase, ba chiar părea că-i place. Dar asta numai pentru că în final șeicul divorțează de toate celelalte neveste ca să rămână doar cu ea, fiindcă era atât de pură și totuși atât de bună la pat.

Sau poate că doar răpește fete pentru răscumpărare, nu să le vândă mai departe. Doar că eu chiar nu sunt așa de bogată! Știu că rochia mea pare destul de scumpă, dar mi-am luat-o de la Vintage to Vavoom cu doișpe dolari (cu reducere pentru angajați, adică)!

Iar tata e lefter, lucrează la ciclotron, pentru Dumnezeu!

Nu mă răpi, nu mă răpi, nu mă răpi...

Ia stai, ce e asta? *Găsește-ți prietenul.* Ce bine! Serviciul clienți! Asta am să fac! O să-i transmit lui Andrew un mesaj prin stație, așa că, dacă e aici,

o să vină să mă ia. Și o să fiu în siguranță, tipul cu haină de piele roșie n-o să mă mai poată răpi ca să mă trimită în Arabia Saudită chiar de sub nasul tipului de la personal.

— Bună, iubire, pari cam dezorientată. Pot să te ajut cu ceva?

Vai, cât e de drăguț! Și ce accent simpatic are! Altfel, cravata aia e o alegere cu totul nefericită.

— Bună, numele meu e Lizzie Nichols. Ar fi trebuit să mă întâlnesc aici cu prietenul meu, Andrew Marshall, numai că nu pare să fi sosit.

— Vrei să-i transmit un mesaj prin stație?

— Oh, da, chiar te rog. E un tip aici care mă urmărește, îl vezi? Mă gândesc că e vreun hoț sau poate face parte din vreo rețea de traficanți de carne vie...

— Care anume?

Nu-mi place să arăt cu degetul, dar simt că e de datoria mea, înțelegeți, să-l reclam autorităților pe individul în haină roșie de break-dancer sau măcar Serviciului Clienți, pentru că într-adevăr arăta ciudat în jacheta aia și încă mă mai privea cu nesimțire, ca să nu zic sugestiv, de parcă chiar n-ar fi avut altceva în cap decât să mă răpească.

— Uite-l acolo, răspund, arătând spre individul în haină de break-dancer. Tipul îmbrăcat în haina aia oribilă cu epoleți. Îl vezi? Cel care se holbează la noi.

— A, OK. Dă din cap tipul de la Serviciul Clienți. OK. Foarte amenințător, într-adevăr. Stai liniștită, am să-l chem pe prietenul tău aici și-o să-l învețe el minte imediat. ANDREW MARSHALL. ANDREW MARSHALL, MISS NICHOLS VĂ AȘTEAPTĂ LA SERVICIUL CLIENȚI, VĂ ROG, CĂUTAȚI-O PE

MISS NICHOLS LA SERVICIUL CLIENȚI. Deci, cum a fost?

— Minunat, răspund pe un ton cât mai încurajator, pentru că mi-e puțin milă de el.

Serios, trebuie să fie destul de greu să stai toată ziua într-o gheretă, zbierând cât te țin puterile într-o stație.

— Liz?

Andrew! În sfârșit! Dar, în momentul în care mă întorc, dau peste tipul în haină roșie. Doar că... doar că individul ăsta nu e nimeni altcineva decât Andrew! Iar eu nu l-am recunoscut din cauza nenorocitei aleia de haine, cea mai hidoasă jachetă pe care-am văzut-o vreodată. Plus că parcă s-a mai și tuns. Și tunsoarea nu-l prinde deloc, ba dimpotrivă, mi se pare că-i dă un aer amenințător.

— Oh... Reușesc cu greu să-mi ascund uimirea și chiar disperarea: Andrew... bună!

În spatele ferestruicii, tipul de la Serviciul Clienți se prăpădea de râs, și-n momentul ăla, cu durere în suflet, mi-am dat seama c-o făcusem lată...

„Primul material folosit pentru haine era un amestec de scoarță, bumbac și cânepă. Fibrele de origine animală au fost folosite abia din perioada neolitică de către anumite culturi care, spre deosebire de strămoși, au fost în stare să formeze comunități pe lângă care puteau crește oi și unde-și puteau construi războaie de țesut.

Vechii egipteni au refuzat să poarte haine de lână până după cucerirea Alexandriei, evident din cauza mâncărimii pe care o produce, mai ales când e vorba despre locuitorii unei țări cu climă caldă."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

2

„Bârfa nu e ceva rușinos și nici măcar ceva neapărat rău. Este trăncăneala oamenilor despre oameni."

Phyllis McGinley (1905-1978), scriitoare americană

Cu două zile în urmă în Ann Arbor (sau poate cu trei – ia stai, cât e ceasul în America?)

— Te compromiți, mă tot bate la cap Shari.

— Termină!

— Serios. De când l-ai cunoscut pe tipul ăsta nu mai ești tu.

— Shari, îl iubesc. Ce-i rău în a vrea să fii cu cel pe care îl iubești?

— Nu-i nimic rău în asta, spune Shari. Rău e să-ți amâni cariera așteptând să-și termine el studiile.

— Și, mă rog, ce carieră ar fi aia, Shar? Nu pot să cred că iar îmi pierd timpul cu asta.

Și, de asemenea, nu pot să cred că s-a înfipt în castronul cu chipsuri și sos, știind bine că eu încerc să slăbesc încă două, trei kile.

Asta e... Cel puțin poartă fusta pe care i-am ales-o eu, o fustă cloș alb cu negru, în genul celor care se purtau în anii '50, deși zice că-i face fundul mare. Total neadevărat. Sau poate că i-l face un pic, dar e mai apetisant așa.

— Știi ce, zice Shari, ai putea să ai o carieră dacă te-ai muta cu mine la New York, când te întorci din Anglia, în loc să...

— Ți-am spus, azi nu mai discut cu tine pe tema asta, îi răspund. E petrecerea mea de absolvire, Shar. Chiar nu mă poți lăsa să mă bucur de ea?

— Nu, îmi răspunde. Pentru că ești groaznic de toantă și știi asta.

Chaz, iubitul lui Shari, vine lângă noi și înmoaie un chips în sosul de ceapă. Mmm, bun. Chipsuri cu aromă de barbecue. Aș mai lua unul...

— Și de ce e Lizzie toantă? întreabă, mestecând.

E imposibil să te oprești la un singur chips. Absolut imposibil.

Chaz e înalt și deșirat. Pun pariu că în viața lui nu a trebuit să slăbească *încă* două, trei kile. Trebuie să-și spânzure blugii cu o curea ca să stea pe el. O curea împletită din bucăți de piele. Dar pe el... până și împletitura asta arată bine.

Mai puțin, bineînțeles, șapca de baseball pe care scrie Michigan University. Nu am reușit încă să-l conving că șapca de baseball e un accesoriu nepotrivit pentru oricine. Exceptând poate copiii și jucătorii de baseball.

— Poți să-ți imaginezi că vrea să rămână aici după ce se întoarce din Anglia, îi explică Shari, înmuind un chips în sos, în loc să se mute cu noi la New York, să-și facă o viață?

Nici Shari nu trebuie să fie atentă la tot ce mănâncă. A avut dintotdeauna arderi rapide. Când eram copii, mânca în pauza mare trei sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și un pachet de biscuiți de ciocolată cu cremă și nu se îngrășa un gram. În schimb eu mă delectam cu un ou fiert tare, o singură portocală și o bucățică de carne de pui. Și tot eu eram umflata.

— Shari, dragă, îi spun, am viața mea aici. Am unde sta...

— Sigur, cu ai tăi!

— ...și un serviciu care îmi place...

— Asistent manager într-un magazin de haine vintage. Asta da *carieră*!

— Ți-am mai spus, îi repet a mia oară, o să rămân aici și o să pun și ceva bani deoparte. Mă voi muta cu Andrew la New York după ce își ia masterul. Mai are doar un semestru.

— Cine-i Andrew? se interesează Chaz.

Shari îi dă una peste ceafă.

— Aaau, face Chaz.

— Nu ți-aduci aminte? îl lămurește Shari. Tipul de la McCracken Hall. Studentul. Ăla de care vorbea Lizzie întruna, astă-vară.

— Aaa, da, Andy. Englezul. Ăla care organiza partide de pocker la etajul șapte.

Am izbucnit în râs.

— Nu, ăla nu e Andrew! El nu joacă cărți. El învață, se pregătește să devină un îndrumător al tinerilor ca să poată ocroti ceea ce are omenirea mai prețios... generația viitoare.

— Tipul care ți-a trimis poza fundului său gol?

Încremenesc.

— Shari, i-ai povestit?

— Am vrut să aflu părerea unui tip despre chestia asta, îmi spune Shari, ridicând nevinovată din umeri. Am vrut să văd ce părere are despre unu' în stare de așa ceva.

O explicație cât se poate de rezonabilă pentru o licențiată în psihologie.

M-am uitat întrebător la Chaz. El știe o grămadă de lucruri – spre exemplu de câte ori trebuie să înconjori Palmer Field pentru a parcurge o milă (de patru ori, lucru pe care l-am aflat atunci când a trebuit să fac această distanță ca să mai slăbesc);

ce înseamnă numărul 33 din sticla de bere Rolling Rock; de ce unii tipi cred că arată bine în pantaloni pescărești...

Chaz ridică din umeri.

— Habar n-am, spune, nu mi-am fotografiat niciodată fundul.

— Nici Andrew nu și-a fotografiat fundul, îi explic, prietenii lui i l-au fotografiat.

— Ce homoerotic, comentează Chaz. Dar de ce îi spui Andrew când toată lumea îi zice Andy?

— Pentru că Andy este un diminutiv, îi răspund, iar Andrew e om serios. Își dă masterul în științele educației. Într-o bună zi va învăța copii să citească. Poți să-ți imaginezi o slujbă mai importantă decât asta? Și, mai ales, nu e homo. De data asta am verificat.

Chaz ridică din sprâncene.

— Ai *verificat*? Cum? Stai... mai bine nu vreau să știu.

— Îi place să creadă că este *prințul* ei, spune Shari. Mda, așa, și unde rămăsesem?

— La partea unde Lizzie era o toantă, se grăbește să-i aducă aminte Chaz. Ia stai un pic. De când nu l-ai mai văzut pe tipul ăsta? De trei luni?

— Cam așa, îi răspund.

— Mamăăă, zice râzând, înseamnă c-o să sară pe tine de cum pui piciorul în aeroport?

— Andrew nu e genul ăsta, zic eu, e un romantic. Probabil că mă va lăsa să mă acomodez și să mă odihnesc în patul său imens cu lenjerie de bumbac egiptean. O să-mi aducă micul dejun în pat – acel mic dejun drăguț, englezesc cu... chestii englezești.

— Cum ar fi roșiile fierte? întreabă Chaz la mișto.

— Ai vrea tu, îi spun, dar Andrew știe că nu îmi plac roșiile. Chiar m-a întrebat în ultimul e-mail ce mâncăruri nu îmi plac, și i-am explicat problema mea cu roșiile.

— Mai bine ți-ai dori ca micul dejun să nu fie singurul lucru pe care ți-l aduce în pat, zice Shari răutăcioasă. Altfel ce rost ar avea să traversezi jumătate de glob să-l vezi?

Asta e problema lui Shari. E groaznic de pragmatică. Chiar mă mir că mai e încă cu Chaz, doi ani sunt un adevărat record pentru ea, căci, așa cum îi place ei să mă asigure, atracția lor este doar o chestie pur fizică. Chaz și-a luat masterul în filozofie nu demult, iar asta, în opinia lui Shari, e egal cu zero. „Deci, ce rost ar avea să îmi doresc un viitor cu el?" obișnuiește să mă întrebe. „Adică, probabil va începe să se simtă inferior – cu toate că are un cont substanțial în bancă –, și, în consecință, performanțele lui sexuale vor lăsa de dorit. Așa că îl mai țin pe lângă mine un timp, fix cât i se mai scoală." Shari e foarte practică din punctul ăsta de vedere.

— Tot nu înțeleg de ce te duci la Londra să-l vezi, mă întreabă Chaz. Unu' cu care încă nici nu te-ai culcat, care evident nu te cunoaște foarte bine, din moment ce nu știa de repulsia ta față de roșii, și care, mai mult, crede că te-ai putea bucura la vederea fotografiei fundului său gol?

— Știi foarte bine de ce, îi răspunde Shari. Pentru accentul lui irezistibil.

— Shari! mă revolt.

— Hai, bine, mă liniștește Shari, dându-și ochii peste cap. I-a salvat viața.

— Cine i-a salvat viața cui? întreabă Angelo, soțul soră-mii, venind leneș spre noi, cu ochii pe sosul pentru chipsuri.

— Noul prieten al lui Lizzie, îi răspunde Shari.

— Lizzie are un nou prieten?

Se pare că Angelo încearcă să renunțe la carbohidrați, căci înmoaie în sos bucăți de țelină. Cred că ține regim ca să scape de burta imensă ascunsă și nu prea sub cămașa albă din poliester. Nu pricep de ce nu mă ascultă și poartă hainele astea din plastic.

— Și eu de ce n-am aflat încă? Probabil că e defect SLDI-ul.

— SLDI? repetă Chaz, ridicându-și sprâncenele.

— Sistemul lui Lizzie de Difuzare a Informațiilor, îi explică Shari. Pe ce lume ești?

— Aaa, daa, zice Chaz, luând o gură de bere.

— I-am povestit lui Rose, zic eu uitându-mă la toți trei. Într-o bună zi voi pune din nou pe roate Sistemul lui Lizzie de Difuzare a Informațiilor. Era haios când eram copii, dar am douăzeci și doi de ani, acum! Ție nu ți-a povestit nimic, Ange?

Angelo se uită nedumerit la mine.

— Ce să-mi povestească?

Am suspinat.

— Deci, o studentă de la etajul doi și-a lăsat mâncarea să fiarbă pe reșou – interzis, de altfel, în cămin –, iar holul s-a umplut de fum și au trebuit să evacueze clădirea, îi explic.

Îmi face întotdeauna plăcere să povestesc cum l-am cunoscut pe Andrew, pentru că e superromantic. Într-o bună zi, când vom fi căsătoriți și vom locui într-o superbă casă victoriană – fără roșii – în Westport, Connecticut, împreună cu golden retriver-ul Rolly și cei patru copii ai noștri, Andrew jr., Henry, Stella și Beatrice, iar eu voi fi celebră – indiferent în ce domeniu – și Andrew va fi directorul școlii de băieți, unde-i va învăța carte, și, intervievată fiind de revista *Vogue*, voi

povesti această întâmplare extraordinară – arătând, bineînțeles, fabulos în Channel din cap până în picioare –, în timp ce cu un zâmbet larg îi ofer reporterului o cană de cafea franțuzească perfectă, pe terasa din spatele casei, decorată în întregime cu bambus și bumbac indian imprimat.

— Deci, făceam duș, continui, așa că n-am simțit fumul și nici nu am auzit alarma, când Andrew a intrat în baia fetelor strigând *Foc!* și...

— E adevărat că baia fetelor de la McCracken Hall are dușuri comune? întreabă Angelo.

— Da, e adevărat, îl informează Chaz. Fac duș împreună. Câteodată se spală una pe alta pe spate, în timp ce trăncănesc despre nebuniile pe care le-au făcut cu o noapte înainte.

Angelo îl privește pe Chaz cu ochii cât cepele.

— Îți bați joc de mine, nu?

— Nu-l băga în seamă, Angelo, îi spune Shari, luând încă un chips. Inventează.

— Chestii de-astea se întâmplă în bordelul din Beverly Hills, zice Angelo.

— Nu făceam duș împreună, îl lămuresc. Adică, noi două mai făceam câteodată...

— Dă-ne câteva detalii, te rooog, zice Chaz, deschizându-și încă o bere.

— Să nu îndrăznești, îmi spune Shari. Nu faci decât să-i dai apă la moară.

— Unde te spălai când a intrat el în baie? vrea să știe Chaz. Mai era vreo fată cu tine? Unde se spăla? Sau poate te ajuta pe tine să te speli?

— Nu, eram singură, îl lămuresc. Iar când am văzut un tip la dușurile fetelor am țipat.

— Aaa, normal, zice Chaz.

— Așa că am luat repede un prosop, iar tipul – pe care abia dacă îl puteam zări de atâta abur și

fum – începe, cu cel mai drăguț accent englezesc pe care l-ai auzit vreodată: „Domnișoară, clădirea e în flăcări. Mă tem că va trebui să ieșiți și dumneavoastră".

— Ia stai, zice Angelo. Gagiul te-a văzut goală?

— Goală-goluță, confirmă Chaz.

— Deci, în timp ce holurile erau pline de fum și nu vedeam nimic, el m-a luat de mână și m-a condus pe scări până afară, unde am început să discutăm – eu fiind, bineînțeles, doar în prosop. Atunci mi-am dat seama că el este dragostea vieții mele.

— După o singură conversație, zice Chaz, ușor neîncrezător.

Dar de când și-a luat masteratul în filozofie este sceptic în legătură cu orice. Îi dresează probabil să fie așa.

— Păi, continui eu, ne-am giugiulit toată noaptea. Crede-mă, sunt absolut sigură că nu e homo. I se sculase până-n tavan.

Chaz se îneacă un pic cu bere.

— Deci, zic, să revenim. Ne-am giugiulit toată noaptea. Păcat că se sfârșise semestrul și a trebuit să plece a doua zi în Anglia.

— ...și acum, pentru că Lizzie și-a terminat școala, pleacă la Londra să-și petreacă restul verii cu el, încheie Shari povestea, în locul meu. Apoi va veni înapoi să putrezească aici, tipic pentru ea...

— Hai, Shari, o întrerup repede. Mi-ai promis.

Shari se strâmbă la mine.

— Uite ce e, Liz, zice Chaz și se întinde după o altă bere, știu că el este iubirea vieții tale, dar ai la dispoziție tot semestrul următor să fii cu el. Ești sigură că nu vrei să vii în Franța cu noi pentru restul verii?

— Nu te mai obosi, Chaz, îl liniștește Shari, am întrebat-o deja de opt milioane de ori.

— I-ai spus că vom sta într-un castel cu podgorie din secolul al șaptesprezecelea, așezat pe vârful unui deal, de unde se vede o vale cu o vegetație luxuriantă, prin mijlocul căreia șerpuiește un râu leneș? întreabă Chaz.

— Da, mi-a spus, îi răspund, oricum, e drăguț din partea ta că întrebi. Deși nu prea înțeleg de ce ai invita pe cineva acolo, având în vedere că e castelul prietenului tău din copilărie și nu al tău.

— Un detaliu nesemnificativ, spune Chaz. Luke ar fi foarte fericit dacă ai veni.

— Aha, spune Shari. Cum să nu fie, mai mulți sclavi pentru firma lui.

— Despre ce vorbesc ăștia doi? mă întreabă Angelo, nedumerit.

— Prietenul lui Chaz, Luke, îi explic, are o casă veche în Franța pe care tatăl său o închiriază câteodată vara, ca să organizeze nunți. Shari și Chaz pleacă mâine în Franța să petreacă o lună la castel pe gratis, iar în schimb vor ajuta la organizarea nunților.

— Organizatori de nunți, repetă Angelo, adică un fel de Vegas?

— Exact, zice Shari. Numai că mult mai șic. Și *un pic* mai scump. Și nu au nici mic dejun inclus.

Angelo pare șocat.

— Și-atunci care-i șpilul?

Cineva mă trage de fustă și, când mă uit în jos, Maggie, fiica cea mare a soră-mii Rose, îmi întinde un colier făcut din macaroane.

— Tanti Lizzie, îmi spune, e pentru tine. Eu l-am făcut. Cadou de absolvire.

— Vai, mersi, Maggie, zic și îngenunchez ca să-mi poată pune colierul la gât.

— Nu s-a uscat încă, îmi spune ea, arătând cu degetul spre petele de vopsea roșie și albastră care s-au luat de pe macaroane pe rochia mea roz de mătase creație Suzy Perette din 1954 (care n-a fost ieftină deloc, nici măcar cu cardul meu de reduceri pentru angajați).

— Nu face nimic, Mags. Pentru că la urma urmei n-are decât patru ani. E superb.

— Aici erai! Buni Nichols șontâcăie până la noi. Te-am căutat peste tot, Anne-Marie. Hai că începe *Dr. Quinn*.

— Buni, o strig și mă duc la ea.

O apuc de mâna subțire ca un pai ca să nu se ducă de-a berbeleacul. A făcut ea ce-a făcut și și-a vărsat ceva pe bluza verde de mătase chinezească din 1960 pe care i-am cumpărat-o eu. Din fericire, mânjelile de vopsea de la colierul pe care i l-a făcut Maggie ascund cumva pata.

— Sunt Lizzie, nu Anne-Marie. Mama e acolo, la masa cu deserturi. Ia spune-mi, ce-ai băut?

Îi iau sticla de Heineken din mână și o adulmec. În urma înțelegerii pe care am avut-o cu întreg familionul, ar fi trebuit să fie umplută cu bere fără alcool, întrucât buni Nichols nu prea ține la băutură, ceea ce dă naștere la tot felul de „incidente", cum îi place maică-mii să le spună. Mama spera să evite orice fel de „incident" la petrecerea mea de absolvire dacă îi dădea voie lui buni să bea numai bere fără alcool – normal, fără să-i spună că-i fără alcool. Pentru că, dacă i-ar fi spus, bunică-mea ne-ar fi făcut scandal că încercăm să stricăm cheful unei biete bătrâne și alea, alea.

Dar nu pot să jur că berea din sticlă e fără alcool. Puseserăm sticlele „false" de Heineken într-un compartiment aparte al frigiderului, anume ca să fie la îndemâna lui buni. Însă e foarte posibil să le fi găsit cumva pe alea cu bere „adevărată". E teribil de pricepută la așa ceva.

După cum se prea poate să fi fost CONVINSĂ că bea bere cu alcool și, în consecință, să creadă că s-a pilit.

— Lizzie? Buni mă privește suspicioasă. Ce faci aici? N-ar trebui să fii la facultate?

— Am terminat facultatea în mai, buni.

Mă rog, e un fel de-a zice. Ca să nu mai spun că mi-am mâncat două luni de vară ca să scap de restanța la limba engleză.

— Asta e petrecerea mea de absolvire, buni. În fine, petrecere de absolvire-liniuță-*bon voyage*.

— *Bon voyage?* Suspiciunea bunică-mii se transformă în indignare. Dar unde ai de gând să pleci, mă rog frumos?

— În Anglia, buni. Poimâine. Mă duc în vizită la iubitul meu, îți amintești? Ți-am povestit.

— Iubitul tău? face bunică-mea cu ochii la Chaz. Nu e ăla de-acolo?

— Nu, buni. Ăla e Chaz, iubitul lui Shari. O ții minte pe Shari Dennis, nu? Care stătea mai jos de noi?

— Aa, fetița familiei Dennis, se luminează ea și se uită întrebătoare la Shari. Te țin minte. Părinții tăi au venit la noi la grătar. Și tu și cu Lizzie o să cântați cântecelul ăla pe care-l cântați voi două de câte ori vă întâlniți?

Shari și cu mine ne-am uitat una la alta cu ochii cât cepele. Lui Angelo îi scapă un țipăt.

— Măiculiță! Mi-a spus mie Rosie ceva-ceva. Ce cântecel cântați voi două? Cum ar veni la școală la concursul de talente și alte rahaturi?

Îi arunc o privire amenințătoare fiindcă Maggie încă se mai învârte pe lângă noi.

— *Floricelele*, răspund, însă e limpede că habar n-are despre ce vorbesc.

Oftez și încerc să o conduc pe bunică-mea în casă.

— Mai bine să mergem, buni, că începe serialul.

— Dar cântecelul? vrea ea să știe.

— Îl cântăm mai încolo, doamnă Nichols, o liniștește Shari.

— Să știi că pe mine nu mă duci așa ușor, spune Chaz și-i face din ochi.

Shari îi șuieră printre dinți *Vezi să nu*, iar el îi trimite o bezea pe deasupra sticlei de bere.

Sunt așa drăguți împreună. Abia aștept să ajung la Londra să fim și Andrew și cu mine drăguți.

— Hai, buni, că a început *Dr. Quinn*.

— Vai, ce bine, zice ea, apoi îi mărturisește în șoaptă lui Shari: Puțin îmi pasă mie de mototoala aia de Dr. Quinn, dar mă omor după gagiul ăla cu care umblă!

— Bine, buni, intervin eu pe când Shari stropește ca dușul berea Amstel light din care luase o gură zdravănă, hai să mergem, că pierzi începutul...

Dar n-apucăm să facem doi pași, că dr. Rajghatta, șeful lui tata de la ciclotron, și Nishi, frumușica de nevastă-sa, care a răsărit lângă el într-un sari roz, ne prind la înghesuială.

— Felicitări cu prilejul absolvirii, îmi spune el.

— Da, e de acord nevastă-sa. Și dă-ne voie să-ți spunem că arăți așa de subțirică și drăguță.

— Vai, mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

— Și ce ai să faci acum, după ce ți-ai luat licența în ăăă... cum îi zice? vrea dr. R. să știe.

Păcat că-și ține pixurile într-o învelitoare în buzunar, dar dacă n-am reușit eu să-l dresez nici pe taică-meu, puțin probabil să fac vreo scofală în cazul lui.

— Istoria modei, răspund.

— Istoria modei? Habar n-aveam că există o asemenea secție la universitatea ta, zice dr. R.

— De fapt, nici n-are. Dar m-am înscris la niște cursuri opționale și așa mi-am ales tema lucrării.

— Înțeleg, dar chiar Istoria modei? Dr. Rajghatta pare sincer îngrijorat. Și ai multe posibilități de angajare în domeniu?

— O groază! zic încercând să uit cum nu mai devreme de duminica trecută am pus mâna pe *New York Magazine* și am constatat că pentru nici o slujbă care avea cât de cât legătură cu lumea modei – în afară de marketing/promovare – fie nu ți se prea cerea diplomă de licență, fie ți se cereau ani de experiență în domeniu, ceea ce eu n-am.

— M-aș putea angaja oricând la Institutul de studii a istoriei costumului de la Muzeul de Artă Metropolitan. (Da, da, poate ca femeie de serviciu.) Sau ca designer de costume pe Broadway. (Sigur că da, dacă ceilalți designeri din lume ar muri brusc toți deodată.) Sau aș putea chiar să mă ocup de achiziții pentru un retailer de mare faimă, cum ar fi Saks Fifth Avenue. (Asta dacă-l ascultam pe taică-meu, care m-a implorat să fac niște cursuri de managementul afacerilor.)

— Cum adică la achiziții? întreabă bunică-mea scandalizată. Tu ai să fii designer, nu șefă de depozit! Păi rupea hainele și le cosea la loc în fel și chip încă de când a fost destul de mărișoară să

pună mâna pe ac, le spune ea doctorului R și nevesti-sii care se uită la mine de parcă bunică-mea le-ar fi dezvăluit că în timpul liber mă dau în vânt să dansez salsa goală pușcă.

— Îhâm, îngaim eu și râd cam forțat. A fost un hobby de-al meu.

Normal că nu le spun că-mi desfăceam hainele fiindcă eram atât de durdulie, că nu mă încăpeau lucrurile haioase și vaporoase de la copii și adolescenți, așa că trebuia să le fac pe alea pe care mi le cumpăra maică-mea de la femei să arate mai tinerești. Și normal că de-asta am ajuns să-mi placă hainele vintage atât de mult. Sunt mult mai cu grijă croite și avantajează pe oricine, indiferent de siluetă.

— Hobby pe dracu', zice bunică-mea. Vedeți cămașa asta? face ea și arată spre bluza pătată. Singură a vopsit-o! Era portocalie și acum ia uitați-vă la ea! Și mi-a făcut și manșete ca să fie mai sexy, exact așa cum am rugat-o!

— E foarte frumoasă, o asigură amabilă doamna Rajghatta. Sunt sigură că Lizzie o s-ajungă departe cu un asemenea talent.

— Ei, fac eu, simțind cum îmi ard obrajii. Vreau să spun că nu-i vorba să fac din asta o carieră, știți... E doar un hobby.

— Asta-i foarte bine, spune soțul ei, părând a răsufla ușurat. Nimeni n-ar trebui să-și mănânce patru ani din viață într-o universitate de prima mână ca să ajungă croitoreasă!

— Ar fi mare păcat, sunt eu de acord, și mă hotărăsc să nu-i mai spun că primul semestru mi l-am petrecut în afara facultății, văzându-mi liniștită de slujba mea de vânzătoare și așteptând ca prietenul meu să-și dea licența.

Bunică-mea pare enervată.

— Ce-ți pasă ție? mă întreabă și mă împunge cu cotul în coaste. Oricum n-ai plătit un bănuț pentru facultate. Ce contează ce-ai să faci cu ce-ai învățat acolo?

Familia Rajghatta și cu mine zâmbim unii la alții la fel de jenați de ieșirea bunică-mii.

— În mod sigur părinții tăi sunt mândri de tine, îmi spune domnul Rajghatta, amabil. Vreau să spun fiindcă ai avut încredere în forțele proprii să studiezi ceva atât de... neobișnuit, în ziua de azi când sunt atâția tineri bine pregătiți care nu-și pot găsi o slujbă ca lumea. Ești foarte curajoasă.

— Ei, fac eu, simțind cum îmi vine mâncarea înapoi, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată când mă gândesc la viitorul meu.

Dar mai bine să nu-mi bat capul cu asta acum. Mai bine să mă gândesc ce bine am să mă distrez cu Andrew.

— Am ceva curaj, ce-i drept.

— Cred și eu că are! se bagă bunică-mea. Doar pleacă poimâine în Anglia să se tăvălească cu un gagiu pe care abia îl cunoaște.

— Ei, păi noi ar cam trebui să ne ducem în casă, zic și-o apuc pe bunică-mea de-o mână, trăgând-o după mine. Vă mulțumim mult că ați venit, adaug eu.

— Stai un pic. Asta-i pentru tine, Lizzie, spune doamna Rajghatta, punându-mi în palmă un pachețel frumos împachetat.

— Vai, mulțumesc din suflet, chirăi eu, nu trebuia!

— Ei, nu-i mare lucru, zice ea zâmbind. E o lanternă pentru citit. Părinții tăi spuneau că pleci în Europa și m-am gândit că o să-ți iei probabil niște cărți pe tren sau ce-o fi...

— Mulțumesc încă o dată. Chiar o să-mi prindă bine. Vă las acum, la revedere.

— Lanternă, bombăne bunică-mea pe când o zoresc să ne îndepărtăm de șeful lui taică-meu și nevastă-sa. Cine naiba are nevoie de-o lanternă?

— O grămadă de oameni. E bine să ai o carte la îndemână.

Bunică-mea trage o înjurătură. O să răsuflu ușurată când o s-o văd ghemuită în fața televizorului la reluarea de la *Dr. Quinn*. Dar până atunci mai avem de depășit câteva obstacole, ca de pildă Rose.

— Surioara mea! zbiară Rose și-și ridică ochii de la bebelușul cocoțat într-un scaun înalt de lângă masa de picnic, în gura căruia îndeasă piure de mazăre. Nu-mi vine să cred că ai terminat facultatea! Mă simt așa bătrână!

— Păi ești bătrână, comentează bunică-mea.

Dar Rose n-o bagă în seamă, după cum s-a obișnuit să facă de fiecare dată.

— Angelo și cu mine suntem așa mândri de tine, zice Rose și ochii i se umplu de lacrimi.

Păcat că nu m-a ascultat atunci când i-am spus care-i lungimea potrivită pentru blugi. Ăia scurți nu merg decât dacă ai picioare lungi cât ale lui Cindy Crawford, ceea ce noi, surorile Nichols, n-avem.

— Nu numai pentru că ți-ai luat licența, ci mai ales pentru... în fine, știi tu. Pentru că ai slăbit. Zău. Arăți de milioane. Și... mă rog, ți-am luat și noi un flecușteț.

Și îmi pune în mână un pachețel.

— Nu e cine știe ce... știi, cum Angelo a rămas fără slujbă și copilul la creșă... Dar m-am gândit că o lanternă pentru citit ți-ar prinde bine. Că tot îți plac ție cărțile.

— Uau! Mersi mult, Rose. Ești o drăguță.

Buni dă să zică ceva, dar o ciupesc zdravăn de mână.

— Aiii, n-ai vrea să mă înjunghii data viitoare?

— Păi, bine atunci, hai că trebuie s-o duc pe buni la televizor. Începe *Dr. Quinn*.

Rose se uită întrebătoare la bunica.

— Dumnezeule, sper că nu le-a povestit tuturor cum i se scurg ochii după Byron Sully!

— Păi măcar el are o slujbă, începe bunică-mea, ceea ce nu pot să spun despre barbată-tu...

— Ooookay, zic și o și iau pe bunică-mea de-acolo. Hai să mergem, buni, doar nu vrei să-l faci pe Sully să te-aștepte, adaug și pornim spre ușile glisante.

— Să știi că nu se face să vorbești așa despre soțul nepoatei tale, protestează Rose în urma noastră. Lasă că-i spun eu lui tata.

— Îhâm, face bunică-mea, n-ai decât! Și, pe când o iau de-acolo cu forța, adaugă: Și soră-ta asta, nu pricep cum ai suportat-o atâția ani!

Până să apuc să zic ceva – și anume că nu mi-a fost ușor – o aud pe soră-mea Sarah strigând după mine. Mă întorc și-o văd galopând în urma noastră cu o casoletă în mâini. Din nefericire e îmbrăcată într-o pereche de bermude albe, muuult prea strâmte pentru ea. Oare chiar n-o să priceapă niciodată? Unele lucruri trebuie să rămână un mister. Dar, mă gândesc că, din moment ce așa l-a cucerit pe bărbată-su, să se îmbrace cum știe ea.

— Auzi, zice nu foarte deslușit, poate fiindcă a dat și ea iama în Heineken. Ți-am făcut mâncarea preferată, că tot e azi ziua cea mare.

Smulge capacul de plastic și-mi plimbă casoleta pe sub nas. Mă lovește un val de greață.

— Ratatouille de roșii! chiuie Sarah și slobozește un hohot de râs. Mai ții minte când a făcut mătușa Karen ratatouille și ai noștri ți-au zis că nu e frumos să nu mănânci, iar tu ai vomitat toată mâncarea?

— Da, îngaim simțind că iar îmi vine să vomit!

— N-a fost haios? Așa că am făcut ratatouille de dragul vremurilor trecute. Ce e, ce-ai? În cele din urmă se pare că a văzut că m-am îngălbenit. Hai, zău, să nu-mi spui că tot ți-e rău când vezi roșii! Credeam că ți-a trecut până la vârsta asta!

— Și de ce să-mi fi trecut, mă rog? vrea buni să știe. Ce, mie mi-a trecut? Ia porcăria aia de-aici și vârăți-o-n...

— Gata, buni, intervin rapid. Hai să mergem, ne-așteaptă *Dr. Quinn*...

O iau pe bunică-mea de-acolo înainte să se ia la bătaie. În pragul ușii dau de ai mei.

— Uite-o, zice taică-meu cu un zâmbet larg. Prima dintre fetele mele care a terminat o facultate!

Sper că Rose și Sarah nu l-au auzit, deși, practic, e adevărul adevărat.

— Bună, tati, bună, mami! Reușită petrece... Și abia atunci o observ pe femeia de lângă ei. Prof. Sprague! țip. Ați venit!

— Firește că am venit

Prof. Sprague, îndrumătoarea mea de la facultate, vine la mine și mă îmbrățișează.

— N-aș fi lipsit pentru nimic în lume. Ia te uită ce-ai slăbit! Regimul ăla fără carbohidrați chiar a dat roade.

— Ăăă, mă bâlbâi eu, mulțumesc.

— Uite, m-am gândit să-ți dau un cadouaș de rămas-bun... iartă-mă, n-am avut timp să-l împa-

chetez frumos, zice prof. Sprague și-mi vâră ceva în mână.

— Ia te uită, o lanternă pentru citit! exclamă tata. Chiar că ai la ce s-o folosești!

— Mai încape vorbă! intervine mama. Când o să mergi cu trenul prin Europa, o să vezi ce bine o să-ți prindă.

— Doamne Isuse Christoase, da' sunt reduceri la lanterne pe undeva?

— Vă mulțumesc mult, doamnă profesoară, mă reped eu. E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu trebuia să vă deranjați.

— Știu, zice prof. Sprague.

Arată, ca întotdeauna, foarte distantă și profesionistă în deux-pièces-ul roșu de in. Deși nu prea cred că nuanța asta de roșu o avantajează.

— Putem să vorbim ceva între patru ochi, Elizabeth?

— Sigur că da, răspund. Mamă, tată, ne scuzați o secundă. Vă rog să se ducă unul din voi la bunica și să-i dea pe Hallmark. Începe serialul ei.

— Vai, Doamne, bombăne mama, iar...

— Știi, zice bunică-mea, ai ce învăța de la dr. Quinn, Anne-Marie. Femeia aia se pricepe să facă săpun din măruntaie de oaie. Și a făcut gemeni la cincizeci de ani. Cincizeci! o aud strigând pe când mama o conduce la televizor. Să te văd pe tine că faci gemeni la cincizeci.

— S-a întâmplat ceva? o întreb pe prof. Sprague când intrăm în living, care s-a schimbat foarte puțin de-acum patru ani, de când m-am mutat la cămin, un pic mai jos de casa alor mei.

Cele două fotolii în care mama și tata citesc seară de seară – el, romane de spionaj, ea, de dragoste – sunt acoperite cu aceleași huse ca să nu se

umple de păr din blana lui Molly, ciobănescul nostru. Fotografiile cu noi copii – eu, din ce în ce mai grasă cu fiecare nouă poză, Rose și Sarah, din ce în ce mai slabe și mai glamouroase – ocupă încă fiecare centimetru posibil de pe perete. E primitor și învechit și fără haz și nu l-aș schimba pentru nici un alt living din lume.

Poate cu excepția livingului Pamelei Anderson din casa ei din Malibu pe care am văzut-o la *MTV Cribs*. Era surprinzător de drăguț, dacă ținem cont de cum arată proprietara...

— N-ai primit mesajul meu? vrea să știe prof. Sprague. Te-am sunat pe mobil toată dimineața.

— Nu. Vreau să spun că am fost foarte ocupată s-o ajut pe mama cu petrecerea. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu cum să-ți spun, oftează prof. Sprague, așa că am să o spun de-a dreptul. Când te-ai înscris la cursurile de Istoria modei, nu ți-ai dat seama că unul dintre examenele de licență presupune să scrii o teză, așa e?

Mă uit la ea prostită:

— O ce?

— O teză de licență.

Prof. Sprague, dându-și seama după expresia mea că habar n-am despre ce vorbește, se prăbușește cu un oftat în fotoliul lui tata.

— Vai, Doamne. Știam eu. Lizzie, n-ai citit nici un rând din broșura de prezentare a secției?

— Ba sigur că am citit, mă apăr eu. Vreau să spun... în mare parte.

Era atâââât de plicticoasă.

— Și nu te-ai mirat că ieri, la festivitatea de absolvire, ai primit o hârtie goală, și nu o diplomă?

— Sigur că m-am mirat, dar m-am gândit că o fi din cauză că nu mi-am dat examenul de limbă. De aceea am fost la amândouă sesiunile din vară...

— Da, dar trebuia să scrii și o lucrare în care să sintetizezi ceea ce ai învățat despre domeniul pe care ți-ai ales să îl studiezi. Liz, oficial nu ești absolventă până nu predai lucrarea de licență.

— Dar – nu reușesc să-mi descleștez buzele – poimâine plec în Europa pentru o lună. La iubitul meu.

— Ei, atunci va trebui s-o scrii când te întorci, oftează prof. Sprague.

De data asta, eu mă prăbușesc în fotoliu.

— Nu pot să cred, murmur și dau drumul în poală lanternelor de citit. Părinții mei au organizat ditamai petrecerea – cred că s-au adunat vreo șaizeci de oameni. Vin și câțiva dintre profesorii mei de la liceu. Și dumneavoastră spuneți că de fapt n-am absolvit?

— Nu până nu scrii lucrarea de licență. Îmi pare rău, Lizzie. Și să știi că e obligatoriu să aibă cel puțin cincizeci de pagini.

— Cincizeci de pagini?

Putea la fel de bine să spună cinci mii. Cum să mă mai bucur de mic-dejunuri englezești la pat alături de Andrew, când știu că am pe cap o lucrare de cincizeci de pagini?

— Vai, Doamne! exclam și-atunci îmi pică fisa: nu mai sunt prima dintre surorile Nichols care termină o facultate. Vă rog mult de tot să nu le spuneți părinților mei. Vă implor.

— Nu le spun. Și îmi pare foarte rău de toată povestea asta, adaugă prof. Sprague. Nu pot să înțeleg cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

— Eu pot, zic nefericită. Trebuia să mă duc la un colegiu mititel, particular. Într-o ditamai universitatea de stat e foarte ușor să te pierzi în amănunte și să te pomenești că de fapt nici n-ai absolvit.

— Dar un colegiu particular te-ar fi costat mii de dolari și ți-ai fi bătut capul cu împrumuturi împovărătoare. La o ditamai universitatea de stat, al cărei angajat este și tatăl tău, ai primit o educație superioară fără să plătești nimic, iar acum, în loc să te dai de ceasul morții să-ți găsești o slujbă, îți poți permite să pleci în Europa la iubitul tău ăăă...

— Andrew, zic morcovită.

— Exact, Andrew. În fine. Prof. Sprague își pune poșeta pe umăr. Trebuie să plec. N-am trecut decât să te pun la curent cu situația. Dacă te consolează în vreun fel, să știi, Lizzie, că sunt convinsă că teza ta va fi nemaipomenită.

— Nici măcar nu știu despre ce să scriu, mă vait eu.

— Cred că o scurtă istorie a modei ar fi mai mult decât suficient. Ca să demonstrezi că ai învățat ceva în facultate. Și, la urma urmei, adaugă ea veselă, poți să te documentezi în Europa.

— Chiar aș putea, nu?

Parcă încep să mă simt mai bine. Istoria modei? Mă dau în vânt după modă! Prof. Sprague are dreptate – Anglia e cel mai bun loc să te documentezi pentru un asemenea subiect. Și m-aș putea duce la casa lui Jane Austen! Poate că mai au încă niște haine de-ale ei! Ca alea din filmul *Mândrie și prejudecată*! Vai ce mi-au plăcut hainele alea!

Buuuun. S-ar putea ca până la urmă să fie chiar o chestie foarte haioasă.

Habar n-am însă dacă Andrew o să vrea să meargă cu mine la casa lui Jane Austen. Dar de ce

să nu vrea? Doar e englez! Și ea la fel. Normal că o să fie interesat de istoria țării lui.

Da! Daaa! O să fie super!

— Vă mulțumesc că ați venit personal să mă anunțați, spun și mă ridic s-o conduc. Și mersi încă o dată pentru lanternă.

— Ei, mi-a făcut plăcere. Poate că n-ar trebui să-ți spun, dar să știi c-o să-ți simțim lipsa la facultate. Făceai valuri ori de câte ori îți făceai apariția în ăăă – văd cum îi cad ochii pe colierul din macaroane care mi-a pătat bluza – hainele tale atât de... *neobișnuite*.

— A, zâmbesc eu, vă mulțumesc. Dacă veți avea nevoie vreodată de o costumație neobișnuită, faceți un drum la Vintage to Vavoom, în Kerrytown...

Chiar în clipa aia, soră-mea Sarah dă buzna în încăpere și se pare că i-a trecut supărarea după incidentul cu ratatouille-ul de roșii, pentru că râde ca scoasă din minți. Coadă după ea vin bărbată-su Chuck, soră-mea Rose, Angelo, Maggie, mama și tata, familia Rajghatta, alți musafiri, Shari și Chaz.

— Aici era, aici era, strigă Sarah, și îmi dau seama într-o clipită că e mai abțiguită ca oricând.

Mă apucă de mână și mă târăște până în capul scărilor de la intrare – loc pe care îl foloseam pe post de scenă când eram mici, când dădeam spectacole de teatru pentru părinți. Mă rog, spectacole la care Rose și Sarah mă obligau să iau parte. Ca să se dea grozave.

— Hai, absolvento, mă îndeamnă Sarah, iar limba i se împleticește. Cântă. Vrem cu toții ca tu și cu Shari să cântați cântecelul vostru!

Însă ceea ce-i iese din gură sună ceva gen *Cântă! Vlem cu toșii ca tu și Shaii șă cântași cânteșelul vostlu!*

— Aha, îngaim văzând că Rose a apucat-o de-o mână pe Shari la fel de hotărâtă pe cât m-a apucat Sarah pe mine. Nici vorbă.

— Haaai! chiăie Rose. Vrem s-o auzim pe surioara noastră și pe *prietenuța* ei cântând cântecelul lor.

Și o împinge pe Shari în mine de era să ne ducem amândouă de-a berbeleacul pe scări.

— Surorile tale suferă de cea mai urâtă formă de gelozie fraternă, îmi mormăie Shari la ureche. N-am văzut în viața mea așa ceva. Nu pot să cred ce mult te urăsc fiindcă, spre deosebire de ele, n-ai rămas gravidă în anul doi de facultate și n-a trebuit să te lași de școală ca să crești un plod cu muci la nas.

— Shari!

Sunt șocată de asemenea afirmație, chiar dacă, practic, e adevărată.

— Toți absolvenții de facultate, continuă Rose fără să-și dea seama că se prostește ca un țânc, tlebuie să cânte!

— Rose, nu cânt! Nici vorbă. Poate mai târziu, acum nu-s în toane bune.

— Toți absolvenții de facultate, repetă Rose cu ochii îngustați periculos, trebuie să cânte!

— În cazul ăsta, pe mine să nu mă puneți la socoteală.

Treizeci de perechi de ochi mă privesc uluite.

Și îmi dau seama ce mi-a ieșit pe gură.

— Păcăleală de-ntâi aprilie!

Și toți râd ușurați, mai puțin bunică-mea care tocmai și-a făcut apariția.

— Sully nici măcar nu joacă în episodul ăsta. Fir-ar al dracului! Cine-mi dă și mie ceva de băut?

După care se împiedică de covor și scoate un sforăit ușor.

— Mă înnebunesc după femeia asta, îmi spune Shari, pe când toată lumea se repede s-o trezească la viață pe bunică-mea, uitând complet de cântecel.

— Și eu la fel. Nici nu știi!

„Vechii egipteni, care au inventat atât hârtia igienică, cât și prima metodă de contracepție (coajă de lămâie ca obturator cervical, plus caca de crocodil, care se pare că era un foarte bun spermicid), țineau extrem de mult la igienă, preferând pânza fină oricărui alt material pentru că era foarte ușor de spălat – atitudine deloc surprinzătoare dacă ne gândim la acel caca de crocodil!"

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

3

„Oricine a dat ascultare naturii transmițând mai departe o frântură de bârfă a simțit ușurarea incredibilă care însoțește satisfacerea unei nevoi primare."

Primo Levi (1919-1987), chimist și scriitor italian

— Mă gândeam eu că tu trebuie să fii! spune Andrew cu accentul ăla simpatic pe care-l aveau toate fetele de la McCracken – deși *th*-ul lui suna mai degrabă ca un *f*.

— Ce-i cu tine? Ai trecut chiar pe lângă mine.

— A crezut că voiai s-o răpești, spune tipul de la Serviciul Clienți printre hohote de râs.

— S-o răpesc?

Andrew își mută privirea de la tip la mine.

— Despre ce dracu' vorbește?

— Prostii, zic, luându-l de mână și trăgându-l spre ieșire. Numai prostii... Oh, Doamne, ce bine-mi pare că te văd!

— Și mie-mi pare bine că te văd, spune Andrew îmbrățișându-mă așa de strâns că epoleții de pe minunăția lui de haină mi se înfig în bărbie. Arăți al naibii de bine! Ai mai slăbit sau ce?

— Doar un pic, răspunde modesta de mine.

Chiar n-avea de ce să știe că de când îmi făcuse pa-pa cu mâna în luna mai a anului trecut nu mai pusesem pe limbă nici măcar un cartof prăjit sau vreo amărâtă de coajă de pâine.

Andrew bagă de seamă că mă uitam fix la un tip chel și ceva mai în vârstă care se apropiase între

timp de noi, zâmbindu-mi politicos. Era îmbrăcat într-o pelerină bleumarin stil *Navy* și niște pantaloni maro din catifea reiată. În august!

Nu poate fi semn bun... Zic și eu.

— Ah, prost mai sunt, se plesnește Andrew peste frunte. Liz, ți-l prezint pe tata. Tată, ea e Liz.

Ce drăguț! Și-a adus tatăl cu el la aeroport ca să mă cunoască! Înseamnă că ia foarte în serios relația noastră dacă s-a dat atâta peste cap. Deja îl iertasem pentru haina aia oribilă. Mă rog, aproape...

— Bună ziua, domnule Marshall, spun, întinzându-i mâna. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, îmi zâmbește tatăl lui Andrew. Și spune-mi Arthur, te rog. Nu mă băga în seamă, sunt doar șoferul.

Andrew râde, eu la fel. Dar... ia stai, asta înseamnă cumva că Andrew n-are mașină?

Asta e, Shari m-a avertizat că în Europa lucrurile stau altfel, că multă lume n-are mașină pentru că sunt foarte scumpe. Iar Andrew încearcă să-și ducă zilele dintr-un amărât de salariu de profesor.

Trebuie să-ncetez să-i mai judec atâta pe cei care aparțin altor culturi. E cât se poate de drăguț că Andrew n-are mașina lui. Până la urmă, mediul are de câștigat din asta. În plus, stă în Londra. Îmi imaginez că aici multă lume n-are mașină. Probabil că, la fel ca newyorkezii, londonezii folosesc transportul în comun sau merg pe jos. De-asta în New York sunt atât de puțini grași, pentru că oamenii merg mult pe jos, și astfel sunt și sănătoși tun. Sunt convinsă că nici în Londra nu vezi prea mulți grași. Mă uit la Andrew, e slab ca un țâr. Deși bicepșii lui sunt de-a dreptul minunați, ca niște grepfruturi. Cu toate că, dacă stau să mă uit mai bine, seamănă

mai degrabă cu niște portocale. Dar cum naiba să-mi dau seama cum arată, de fapt, bicepșii lui, dacă sunt ascunși sub haina aia oribilă de piele?

Îmi place că e așa apropiat de taică-său. Adică, cred că e, din moment ce l-a rugat să vină cu el ca s-o ia pe prietena lui de la aeroport. Taică-meu e mereu mult prea prins cu serviciul ca să-și mai facă timp și pentru lucruri de genul ăsta. Bine, recunosc că și slujba lui de la ciclotron e importantă, cu toți oamenii ăia în jur... Tatăl lui Andrew e profesor, la fel cum încearcă și el să fie. Partea bună cu profesorii e că au vara liberă.

Dr. Rajghatta s-ar fi prăpădit de râs dacă taică-meu l-ar anunța că vrea să-și ia concediu toată vara.

Andrew îmi ia troller-ul, care, datorită roților, e practic cel mai ușor bagaj. Geanta e mult mai grea, din moment ce am îndesat în ea toate smacurile și chestiile de înfrumusețare. Nu m-aș fi supărat prea tare dacă mi-ar fi fost pierdute toate hainele în timpul călătoriei, dar dacă mi-ar fi dispărut geanta cu farduri, aș fi murit. Nemachiată, sunt înfricoșătoare.

Fără creion și mascara, ochii mei sunt mici și înguști, ca de porc, știu asta, chiar dacă Shari, cu care locuiesc de mai bine de patru ani, jură că n-am dreptate, ba mai mult decât atât, îmi spune că pot ieși liniștită din casă nemachiată. Dar de ce-aș face una ca asta când există machiajul, cea mai minunată și folositoare invenție pentru femeile blestemate de soartă cu ochi de porc?

Cu toate astea, trebuie să recunosc că smacurile astea ale mele cântăresc al naibii de mult, cel puțin când cari după tine atâtea câte am eu. Ca să nu mai vorbesc despre toate produsele pentru păr. Nu-i de glumit cu părul lung. Trebuie să cari după tine

vreo nouă tone de chestii ca să ai un păr îngrijit, dat cu balsam, ușor și neîncărcat, uscat, strălucitor și plin de volum. Nu mai spun că a trebuit să iau și adaptatoarele pentru uscător și ondulator, pentru că Andrew n-a fost în stare să-mi descrie prizele englezești („Arată exact ca niște prize obișnuite", s-a mulțumit să-mi spună la telefon. Tipic bărbătesc, nimic de zis.). Evident că mi-am adus câte unul din fiecare tip descoperit la C.V.S.

Dar poate-i mai bine că nu-mi cară Andrew tot arsenalul ăsta. Sigur m-ar întreba ce Dumnezeu am înăuntru de-i așa greu, și-atunci ar trebui să-i spun adevărul, fiindcă am hotărât că relația noastră nu va fi construită pe minciună așa cum a fost în cazul lui T.J., tipul pe care-l întâlnisem la McCracken Hall Movie Nights, care s-a dovedit a fi un împătimit de magia neagră – nu c-aș fi avut ceva împotrivă, am un respect deosebit pentru convingerile religioase ale celorlalți...

Dar alerga cu limba scoasă numai după femei supraponderale, și l-am și surprins făcându-și de cap în campus cu una Amy de Soto. A încercat să mă convingă că prietenii l-au obligat să se culce cu ea.

De-asta am hotărât să-i spun mereu adevărul lui Andrew, deoarece T.J. nu m-a respectat suficient încât să fie sincer cu mine.

Dar asta nu-nseamnă că, la nevoie, n-am să mai zic câte-o minciunică. Gândiți-vă numai, ce rost ar avea să știe că geanta mea e atât de grea fiindcă am burdușit-o cu șaptesprezece de mostre Clinique și un pachet cu șervețele astringente (pentru că tenul meu e mereu lucios – mulțumesc, mamă!); un flacon imens de Tums (am auzit eu că mâncarea englezească nu e neapărat cea mai bună din lume); un altul, la fel de mare, cu tablete masticabile din fibre;

uscătorul de păr și ondulatorul deja pomenite; hainele pe care le-am purtat în avion înainte să-mi pun rochia mandarin; Tetris-ul; ultima carte a lui Dan Brown (n-ai cum să reziști unui zbor peste Ocean dacă n-ai ceva de citit la tine); iPod-ul; trei lanterne; Sun-In pentru șuvițele mele; toate medicamentele, cum ar fi aspirină; plasturi pentru vânătăile pe care sigur le voi avea după ce mă voi plimba de mână cu Andrew prin British Museum, vrăjiți de atmosfera de-acolo; plus toate pastilele prescrise, inclusiv anticoncepționalele și antibioticele împotriva coșurilor. Bineînțeles, nu putea să lipsească agenda în care îmi începusem lucrarea de licență. A trebuit să-mi pun în geantă și trusa de cusut – bună în cazul vreunui accident – în locul foarfecelor.

Și oricum, în momentul ăsta al relației noastre, Andrew trebuia să știe că așa m-am născut eu frumoasă și că n-am nevoie de nici un fel de artificiu ca s-arăt bine. Dacă se dovedește a fi unul dintre tipii ăia cărora le plac frumusețile cu bujori în obrăjori gen Liv Tyler? Ce șansă aș avea eu pe lângă un trandafir englezesc ca ăsta? O fată chiar trebuie să aibă și ea *niște* secrete.

Ah, stai, Andrew îmi spune ceva. Mă întreabă cum a fost zborul. Oare de ce poartă haina asta? Doar n-o crede că-i stă bine.

— A fost chiar bine, îi răspund. Nu-i mai povestesc despre fetița care stătea pe locul de lângă mine și care m-a ignorat tot timpul cât am fost îmbrăcată în jeanși și tricou, cu părul strâns într-o coadă de cal. În schimb cu jumătate de oră înainte de a ateriza, după ce m-am întors de la baie cu machiajul refăcut, părul aranjat și cu rochia de mătase pe mine, s-a uitat de vreo două ori la mine pentru

ca într-un final să mă întrebe timid dacă nu cumva sunt actrița Jennifer Garner.

Jennifer Garner! Eu! Copilul ăsta a crezut că *eu* sunt Jennifer Garner!

Da, OK, n-avea decât vreo zece ani, sau pe-acolo, și purta un tricou cu broscoiul Kermit (sigur la băscălie, că părea destul de mare ca să fie fan Seaseme Street). Dar totuși! Niciodată în viața mea nu mi s-a mai întâmplat să mă confunde cineva cu vreo actriță de cinema! Ca să nu mai vorbim de una slăbănoagă ca Jennifer Garner.

Treaba e că, machiată și cu părul aranjat un pic, semăn puțin cu ea... dacă n-ar fi slăbit așa de rău. Și dacă ar fi avut breton. Și dac-ar fi fost ceva mai scundă.

Bănuiesc că nici măcar nu i-a trecut prin minte copilului că Jennifer Garner n-ar fi zburat spre Anglia de una singură într-un avion ca ăla. Dar, în fine...

Numai că, nu m-am putut abține, și m-am trezit că-i spun „Da, eu sunt", pentru că, oricum n-aveam să mai văd copilul ăsta în viața mea, așa că de ce să nu-i fac o mică bucurie?

Aproape i-au ieșit ochii din cap, atât a fost de încântată.

— Bună, mi-a zis, legănându-se în scaun, eu sunt Marnie, cel mai mare fan al tău!

— Bună, Marnie! Îmi pare bine să te cunosc.

— Mamă! se întoarse copila către maică-sa, care moțăia. Ea e! Ți-am spus eu!

Mama fetiței mă privi cu ochii împăienjeniți de somn:

— Ah! Bună ziua!

— Bună, am răspuns, încercând s-o imit cât de cât pe Jennifer Garner. Bănuiesc că am reușit, întrucât următoarele cuvinte ale fetiței au fost:

— Te-am adorat în *13 Going on 30*!

— Vai, mulțumesc. Chiar e unul dintre cele mai bune filme ale mele. Cu excepția lui *Alias*, bineînțeles.

— Eu n-am voie să stau seara până târziu, așa că nu prea pot să-l văd, mi-a zis Marnie îmbufnată.

— Am înțeles. Dar poate o să-l poți vedea pe DVD, i-am zis.

— Îmi dai un autograf? a vrut să știe copilul.

— Bineînțeles, i-am răspuns luând stiloul și șervețelul pentru cocktailuri British Airways pe care mi le-a întins și i-am mâzgălit „Cele mai bune urări pentru Marnie, cel mai mare fan al meu! Cu dragoste, Jennifer Garner".

Fetița a luat șervețelul, nevenindu-i parcă să creadă ce noroc a avut.

— Mulțumesc!

Mi-am dat seama că avea să ia cu ea șervețelul la întoarcerea în America din vacanța petrecută în Europa și să se laude cu el la toți prietenii. Doar atunci am început să mă simt prost. Dacă vreunul dintre prietenii ei are vreun autograf de la ADEVĂRATA Jennifer Garner și compară scrisul? Marnie o să devină suspicioasă. Ba chiar s-ar putea întreba de ce Jen nu era însoțită de PR-ul ei sau de ce era într-un zbor comercial. Și-atunci o să-și dea seama că nu eram ADEVĂRATA Jennifer Garner și că am mințit-o tot timpul. Iar asta ar putea să-i zguduie încrederea în bunătatea oamenilor. Ar putea să dezvolte serioase probleme de încredere, cum mi s-a întâmplat și mie în momentul în care Adam Berger, partenerul meu de

la balul de absolvire mi-a spus că trebuia să stea acasă ca să zugrăvească tavanul și nu mai avea cum să mă însoțească la petrecerea de după, unde, de fapt, s-a dus cu slăbănoaga de Melissa Kemplebaum după ce m-a lăsat pe mine acasă.

Dar, mă rog, mi-am zis că nu mai contează, din moment ce n-aveam s-o mai văd pe Marnie niciodată, așa că de ce să-mi mai fac griji?

Cu toate astea, nu-i povestesc nimic lui Andrew, fiindcă e pe cale să obțină o diplomă de profesor și nu cred că ar vedea cu ochi buni gestul meu.

În plus, sunt și destul de adormită, cu toate că în Anglia e opt dimineața, așa că mă tot întreb cât de departe o fi apartamentul lui Andrew și dacă printr-o minune voi găsi o Cola light pe-acolo. Pentru că simt într-adevăr nevoia să beau una.

— E chiar aproape, îmi spune tatăl lui Andrew, când îl întreb pe fiu-său cât de departe de aeroport stă.

E un pic cam ciudat că-mi răspunde taică-său, și nu el. Dar, până la urmă, domnul Marshall e profesor și asta face toată ziua, răspunde la întrebări. Bănuiesc că nu se poate abține, chiar și când nu mai e la muncă. E minunat că mai există pe lumea asta oameni ca Andrew și tatăl lui care se preocupă de educația tinerilor noștri. Sunt, într-adevăr, păsări rare. Mă bucur așa de mult că sunt cu Andrew, și nu, să zicem, cu Chaz, care a ales să-și ia o diplomă în filozofie doar ca să se poată certa mai cu spor cu ai lui. Cum ar putea ajuta *asta* generațiile viitoare? Pe când Andrew a ales o carieră care n-are să-i aducă niciodată mulți bani, dar care va ajuta tinerii să-și dezvolte inteligența. Nu-i ăsta cel mai nobil lucru pe care l-ați auzit?

Mergem o grămadă până la mașina domnului Marshall. Trebuie să străbatem prin toate culoarele astea, pe ai căror pereți văd reclame la produse despre care n-am auzit în viața mea. Ultima oară când a fost în vizită la prietenul său Luke – cel cu castelul –, Chaz se plângea de americanizarea Europei și despre cum oriunde te-ai duce vezi o reclamă la Cola. Dar, până acum, zău dacă am văzut vreun pic de americanizare a Angliei. Nimic american, nici măcar vag. Nici un singur automat de Cola. Nu că asta ar fi un lucru rău. Zic și eu. Altfel, o Cola light n-ar pica deloc rău acum.

Andrew și taică-său vorbesc despre vreme și despre cât de norocoasă sunt că am prins un timp așa de frumos. Dar când ieșim din clădire și intrăm în parcare, îmi dau seama că trebuie să fie doar vreo șaisprezece grade, cel mult, iar cerul, mai bine zis bucata de cer pe care o pot vedea la capătul parcării, e gri și încărcat.

Dacă asta e vreme frumoasă, mă întreb ce înseamnă pentru englezi vreme rea. Mi-am dat seama că e destul de frig ca să porți liniștit o jachetă de piele. Dar asta nu-l scuză deloc pe Andrew. Cu siguranță există vreo lege pe undeva – de genul celei care interzice purtarea pantalonilor albi înainte de Memorial Day – care spune că nu ai voie să porți haine de piele în august.

Aproape ajunseserăm la mașină – una mică, roșie, îngrămădită, exact cum mă așteptam să arate mașina unui profesor de vârsta a doua –, când aud un strigăt. Întorc capul și-o văd pe fetița din avion lângă un SUV, alături de maică-sa și de un cuplu în vârstă care bănuiesc că sunt bunicii. „Uite-o!" Marnie strigă, arătându-mă cu degetul.

— Jennifer Garner! Jennifer Garner!

Continui să merg, cu capul în pământ, încercând s-o ignor. Dar și Andrew, și tatăl lui se uită amuzați la copil. Andrew seamănă un pic cu taică-său. Oare și el o să fie complet chel pe la cincizeci de ani? Oare de la cine se moștenește chelia, de la mama sau de la tata? De ce n-oi fi ales eu și-un curs de biologie la facultate? Doar puteam să mai strecor măcar unul...

— Copilul ăla vorbește cu tine? mă întreabă domnul Marshall.

— Cu mine? Arunc o privire peste umăr, prefăcându-mă că abia atunci îmi dau seama că mă strigă un copil aflat în cealaltă parte a parcării.

— Jennifer Garner! Eu sunt! Marnie! Ne-am cunoscut în avion, îți amintești?

Îi zâmbesc și-i fac semn cu mâna. Îmi răspunde bucuroasă, trăgând-o de mână pe maică-sa și spunându-i:

— Vezi? Ți-am spus doar! E chiar ea!

Marnie mi-a mai făcut o vreme cu mâna. I-am răspuns și eu, în timp ce Andrew se lupta să-mi pună valiza în portbagajul strâmt, înjurând printre dinți. Cum doar o împinsese până atunci, n-a avut nici cea mai mică idee de cât de grea poate să fie până când a trebuit s-o ridice.

Dar, zău, o lună înseamnă mult. Nu văd cum mi-aș fi putut lua cu mine mai puțin de zece perechi de pantofi. Shari chiar îmi spunea că e mândră de mine că nu mi-am împachetat și espadrilele cu talpă de sfoară. Cu toate că în ultimul minut am reușit să le strecor și pe ele în bagaje.

— De ce credea copilul acela că ești Jennifer Garner? mă întreabă domnul Marshall. Și el îi făcuse cu mâna lui Marnie, ai cărei bunici sau ce

i-or fi fost ei tot nu reușiseră s-o facă să intre în mașină.

— Ah, spun, simțind că încep să roșesc. Am avut locuri alăturate în avion, și ne-am jucat puțin, ca să treacă timpul mai repede.

— Ce drăguț din partea ta, spune domnul Marshall, fluturându-și mâna și mai abitir. Din păcate, nu prea mulți tineri înțeleg ce important e să-i tratezi cu respect și demnitate pe copii, și nu cu condescendență. E așa de important să dai un bun exemplu tinerei generații, mai ales dacă te gândești la cât de instabile sunt cele mai multe dintre familii în ziua de azi.

— Aveți atâta dreptate, spun, încercând s-o fac să sune cât mai respectuos și mai demn.

— Sfinte Dumnezeule, îl aud pe Andrew. Încercase să-mi ridice geanta de unde o lăsasem. Ce-ai aici, Liz, un cadavru?

— Ei, răspund, cu respectul și demnitatea cam șifonate, câteva chestii absolut necesare.

— Îmi pare rău că trăsura mea nu e prea stilată, spune domnul Marshall deschizând portiera din partea șoferului. Sunt convins că nu e ceea ce folosești tu în America. Dar abia dacă o mai conduc, din moment ce obișnuiesc să merg pe jos la școala unde predau.

Sunt fermecată instantaneu de imaginea domnului Marshall plimbându-se pe alei străjuite de copaci, îmbrăcat cu o jachetă de lână cu coatele peticite cu piele – mai degrabă decât cu pelerina oribilă de ploaie pe care o poartă acum – și poate cu unul sau doi cockeri spaniel după el.

— E absolut OK, nici a mea nu e mult mai mare, răspund.

Mă întrebam de ce rămăsese lângă portieră în loc să urce, când îl aud spunându-mi:

— După tine, Liz.

Vrea să conduc *eu*? Dar... abia ce-am ajuns! Nici măcar nu știu drumul! Abia apoi îmi dau seama că de fapt nu deschisese portiera șoferului... era cea de pe partea pasagerului! Volanul e în partea dreaptă a mașinii. Bineînțeles! Doar suntem în Anglia! Râd de propria-mi greșeală și mă așez pe locul din față.

Andrew trântește capota și, când ajunge în față, mă găsește stând pe scaunul din stânga șoferului. Se uită la taică-său, spunându-i:

— Și-acum eu trebuie să stau în spate?

— Fii civilizat, Andy, răspunde domnul Marshall. Mi se pare așa ciudat să-l aud spunându-i Andy lui Andrew. Pentru mine, e un Andrew în toată puterea cuvântului. Evident, nu și pentru familia sa. Deși, sinceră să fiu, în haina aia arată mai degrabă ca un Andy decât ca un Andrew.

— Doamnele în față, zâmbește domnul Marshall, domnii în spate.

— Liz, te credeam feministă, spune Andrew (numai că la el sună mai mult ca „Liz, te crhedeam feministă"). Ai de gând să accepți una ca asta?

— Andrew are dreptate, ar trebui să stea în față, are picioarele mai lungi ca ale mele.

— Nici nu vreau să aud, răspunde domnul Marshall. O să-ți distrugi rochia asta frumoasă tot mutându-te dintr-o parte în alta. După care îmi închide portiera.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am văzut revenind în dreapta mașinii și făcându-i loc lui Andrew să intre pe locul din spate. Am băgat de seamă că s-au împuns puțin, numai că n-am

auzit mare lucru, după care Andrew s-a așezat în spate. Nu mă pot gândi la alt cuvânt care să exprime mai bine expresia de pe fața lui decât nemulțumire. Nu pot, totuși, să cred că Andrew e supărat din cauza mea și chiar mă simt prost că-mi trec prin cap asemenea gânduri despre el. Mai degrabă cred că e un pic rușinat de faptul că nu are mașina lui și a trebuit să-l roage pe taică-său să-i facă un serviciu. Da, sigur, asta trebuie să fie. Bietul de el! Probabil se gândește că-l judec după standardele americane ale materialismului capitalist! Trebuie să-l conving că mi se pare foarte sexy sărăcia lui, mai ales că știu că toate sacrificiile pe care le face sunt pentru copii.

Nu Andrew Jr., Henry, Stella și Beatrice, bineînțeles, ci copiii din lumea întreagă, cei cărora le va preda într-o bună zi.

Uau! Doar gândindu-mă la toate viețișoarele pe care Andrew le va schimba, parcă m-am și excitat puțin.

Domnul Marshall urcă pe scaunul șoferului și-mi zâmbește.

— Gata? întreabă bucuros.

— Gata! răspund, aproape încântată. Anglia! În sfârșit, am ajuns în Anglia! O să văd și câteva sate până intrăm în Londra. Poate o să văd și vreo câteva oi!

Chiar înainte s-apucăm să pornim, un SUV trece pe lângă noi, cu geamul din spate coborât.

— Pa, Jennifer Garner!

Cobor la rândul meu geamul și strig:

— Pa, Marnie!

Apoi SUV-ul ne depășește, cu Marnie țopăind fericită în spate.

— Cine Dumnezeu e Jennifer Garner asta? întreabă domnul Marshall lăsându-se pe spate.

— O vedetă de cinema din America, îi răspunde Andrew înainte s-apuc să zic ceva.

O vedetă de cinema din America? O vedetă din State care din întâmplare arată exact ca prietena ta! îmi venea să-i strig. *Seamănă suficient de mult încât fetița asta să-i ceară autograful!*

Reușesc cu greu să-mi țin gura, nu vreau să-l pun pe Andrew într-o situație penibilă spunându-i că se întâlnește cu o tipă care arată ca Jennifer Garner. Pentru un tip, ar putea fi destul de intimidant. Chiar și pentru un american.

„Spre deosebire de costumele egiptene, care aveau croieli diferite pentru bărbați și femei, cele grecești din aceeași perioadă erau unisex. Adică niște pătrate mari de diferite mărimi înfășurate pe corp și prinse doar cu o broșă decorativă.

Aceste haine, numite togi, au devenit marca preferată a diverselor frății din facultăți, din motive pe care autoarea acestei lucrări nu le poate înțelege, din moment ce toga nu e nici confortabilă, mai ales când e purtată cu ceva pe dedesubt, nici nu avantajează corpul."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

4

„Bărbații au urât dintotdeauna bârfa
femeilor pentru că bănuiesc adevărul:
femeile fac măsurători și compară
rezultatele."

Erica Jong (n. 1942), scriitoare americană

N-am văzut nici o oaie. Aeroportul Heathrow nu e chiar așa de departe de oraș. Mi-am dat seama că nu mai sunt în Michigan după cum arată casele (multe dintre ele lipite, ca în filmul ăla *The Snapper*..., care, dacă mă gândesc mai bine, a fost turnat în Irlanda, dar în fine), și, cu siguranță, după panourile publicitare pe lângă care treceam în goana mașinii. În multe dintre ele nu-mi pot da seama ce încearcă să vândă – de exemplu, un panou arată o femeie purtând doar lenjerie intimă cu cuvântul *Vodafone* dedesubt, ceea ce ar putea fi o reclamă la un *hotline*, dar, la fel de bine, ar putea fi și una la chiloți. Iar când i-am întrebat pe Andrew și pe tatăl lui, nici unul dintre ei n-a reușit să mă lămurească fiind prea ocupați să râdă în hohote de cuvântul „chiloței".

Chiar nu mă deranjează că mă găsesc atât de (neintenționat) simpatică, din moment ce am reușit să-l fac pe Andrew să uite că stă în spate.

Când intrăm în cele din urmă pe o altă stradă îmi dau seama că aici locuiește Andrew. E aceeași adresă pe care o treceam pe pachetele pe care i le-am trimis toată vara – cutii pline cu bomboane americane după care se înnebunea, napolitane

Necco și Marlboro light, marca lui preferată de țigări (cu toate că eu nu fumez și sper că și Andrew o să se lase înainte să sosească primul copil). Mă simt mult mai bine acum decât mă simțeam în parcarea aeroportului. Asta pentru că soarele a apărut în sfârșit, ițindu-se timid din spatele norilor, și pentru că strada lui Andrew arată așa de bine și de „europeană", cu trotuarele ei curate, copacii înfloriți și casele de modă veche. Parc-ar fi o scenă din *Nothing Hill*.

Trebuie să recunosc că mă simt ușurată: mi-l imaginam pe Andrew într-o casă ca aceea a lui Hugh Grant din *About a Boy*, sau stând într-o mansardă, ca în *A Little Princess* pe care i-a dichisit-o tipul ăla mai în vârstă, doar că pe un deal cu vedere la debarcader. Credeam că n-am să mă pot plimba noaptea prin cartierul lui de teamă să nu fiu urmărită de cine știe ce dependenți de heroină. Sau de țigani. Mă bucur să văd că adevărul e undeva la mijloc.

Domnul Marshall îmi spune că ne aflăm la doar o milă depărtare de Hampstead Heath, parcul unde se întâmplă fel de fel de lucruri interesante, din păcate nu-i vine nici unul în cap, și unde acum lumea merge să facă picnic și să înalțe zmeie.

Sunt plăcut surprinsă de faptul că Andrew locuiește într-un cartier așa drăguț. Nu credeam că profesorii câștigă suficient ca să-și poată închiria apartamente în casele din oraș. Sunt convinsă că apartamentul lui e la ultimul etaj – exact cum avea Mickey Rooney în *Breakfast at Tiffany's*. Poate am să-i cunosc vecinii trăsniți, dar cu suflet mare. Poate chiar am să-i invit la cină, împreună cu părinții lui Andrew, ca să-i mulțumesc domnului Marshall că m-a luat de la aeroport, și ca să le arăt

cât de ospitalieri suntem noi, americanii. Aș găti spaghete după faimoasa rețetă a mamei. Au un gust de nu știi ce mănânci, numai că sunt foarte simplu de făcut. Doar paste, usturoi, ulei de măsline, fulgi de piper foarte iute și parmezan. Bănuiesc că și-n Anglia există toate ingredientele astea.

Iată c-am ajuns, spune domnul Marshall parcând mașina în fața unei vile din cărămidă maronie și oprind motorul. Casă, dulce casă.

Sunt puțin surprinsă că domnul Marshall coboară odată cu noi. Mă gândeam că doar ne lasă pe noi, după care pleacă la casa lui, oriunde-ar fi ea, mă rog, acolo unde locuiește familia lui Andrew, despre care-mi aduc aminte din e-mailuri că e formată dintr-un tată profesor, o mamă asistent social, doi frați mai mici și un collie.

Dar poate că omul vrea să ne ajute să cărăm bagajele mele imense până la – probabil – ultimul etaj al vilei încântătoare în fața căreia am parcat. Doar că, în momentul în care ajungem în sfârșit în fața ușii după ce-am urcat o grămadă de scări, cel care scoate cheia și descuie e chiar domnul Marshall. Ne sare în întâmpinare un collie superb, galben cu alb.

— Hei! strigă domnul Marshall în momentul în care am intrat în ceea ce, pot să-mi dau seama acum, nu e un palier ci holul de la intrare al unui apartament pentru o singură familie. Am ajuns!

Îmi târăsc geanta pe scări, în timp ce Andrew împinge troller-ul, nici măcar nu se sinchisește să-l ridice vreun pic, îl împinge pur și simplu treaptă cu treaptă – tronc, tronc, tronc. Dar jur că aproape cât pe ce să scap geanta – blestemat fie uscătorul ăsta nenorocit! – la vederea câinelui.

— Andrew, am șoptit, uitându-mă de jur-împrejur, în timp ce el urca în urma mea. Stai... în casa părintească? Cu părinții tăi?

Asta pentru că, exceptând cazul în care ar păzi câinii altora, e singura explicație care-mi trece prin cap pentru ce văd. Și nici asta nu mi se pare una foarte bună.

— Bineînțeles, răspunde Andrew, plictisit. La ce te așteptai?

Numai că el a zis mai degrabă „La ce te *aștheptai*?"

— Credeam că ai propriul tău apartament.

Zău că încercam să nu am un ton acuzator. În nici un caz. Eram doar surprinsă. M-am corectat:

— ...o garsonieră, ceva. Primăvara trecută îmi spuneai că o să-ți închiriezi o locuință peste vară în momentul în care te întorci în Anglia.

— A, da.

Cum ne opriserăm puțin pe scări, a crezut (*crhezut*) de cuviință să-și aprindă o țigară. Ei bine, merseserăm ceva de la aeroport până acasă, iar taică-său îi interzisese să fumeze în mașină.

— Mda, chestia cu închiriatul a picat. Colegul meu – ți-l mai amintești, ți-am scris de câteva ori despre el – ar fi trebuit să plece cu un contract în Australia și să-mi închirieze mie casa în care stătea el. Dar până la urmă a întâlnit o tipă și s-a hotărât să rămână, așa că m-am mutat cu ai mei. De ce? E vreo problemă?

Dacă e o problemă? Dacă E O PROBLEMĂ? Toate fanteziile mele cu Andrew aducându-mi micul dejun în pat – un pat imens, cu zeci de pernuțe – s-au năruit una câte una. N-o să mai fac spaghetti pentru vecinii și părinții lui Andrew. Mă rog, poate doar pentru părinții lui, dar n-o să mai

fie același lucru dacă vin la masă din camera alăturată și nu tocmai de la ei de-acasă. Apoi mi-a trecut prin cap ceva care mi-a înghețat sângele în vine.

— Dar... Andrew, cum o s-o facem cu părinții tăi mereu prin preajmă?

— Stai liniștită, îmi spune, suflând fumul într-un mod pe care-l găsesc al naibii de sexy. Dintre ai mei nu fumează nici unul... nici măcar bunică-mea nu mai pune țigară în gură de când a dat foc la covorul din sufragerie. Suntem în Anglia, nu în America ta puritană. E ceva normal la noi. Iar ai mei sunt supercool.

— OK, scuză-mă. Am fost puțin surprinsă. Dar nici măcar nu contează, atâta timp cât suntem împreună. Dar chiar nu se supără ai tăi? Dacă stăm în aceeași cameră, adică.

— A, da, îmi zice într-o doară trântind valiza. Că tot veni vorba trebuie să-ți spun că, de fapt, nu am un dormitor al meu aici. Ai mei s-au mutat aici împreună cu frații mei anul trecut, pe când eu încă mai eram în America. Le-am spus că verile n-o să stau aici, dar asta se întâmpla înainte de problemele mele cu viza de student... Oamenii s-au gândit că, practic, m-am mutat de-acasă, așa că și-au luat o casă doar cu trei dormitoare. Dar nu-ți face griji – cum se zice la voi în America? – a, da, dorm cu fratele meu Alex în paturi suprapuse.

Mă întorc la Andrew. E așa de înalt încât, chiar dacă sunt cu o treaptă mai sus decât el, tot trebuie să-mi ridic puțin capul ca să-l privesc drept în ochii ăia gri-verzui.

— Oh, Andrew, spun, simțind că mă topesc toată, nu-mi spune că celălalt frate al tău a renunțat la camera lui pentru mine? Nu era nevoie...

Andrew s-a uitat cam ciudat la mine.

— Păi... de fapt, n-a renunțat. N-a vrut. Știi cum sunt copiii. Mi-a zâmbit strâmb. Dar stai liniștită, mama, care se descurcă în orice împrejurare, ți-a improvizat un pat suspendat pentru tine – de fapt, pentru mine. Dar poți să-l folosești tu cât stai aici.

Un pat suspendat? Ridic din sprâncene.

— Da, e incredibil, e din pal. L-a pus în spălătorie, exact deasupra spălătorului/uscătorului!

Văzându-mi, probabil, expresia, adaugă repede:

— Stai liniștită, a pus o draperie între spălătorie și bucătărie, o să ai suficient spațiu și n-o să te deranjeze nimeni. Nimeni nu intră acolo, cu excepția câinelui pentru că acolo e bolul lui cu mâncare.

Câine? Mâncare? Adică, în loc să dorm cu iubitul meu, o să-mi petrec noaptea cu cățelul și cu bolul lui cu mâncare?

OK, până la urmă, asta e. Profesorii ca tatăl lui Andrew și asistenții sociali ca mama lui nu câștigă prea mult, iar în Anglia casele sunt chiar scumpe. Adică, n-au o cameră pentru fiul lor mai mare, dar au reușit să strecoare cumva, undeva, un pat pentru mine!

Și de ce, mă rog, să renunțe fratele lui Andrew la camera lui pentru mine? Dacă eu a trebuit mereu să renunț la propria MEA cameră pentru nu știu care musafir, asta nu înseamnă că și familia lui Andrew trebuie să facă la fel. Mai ales că nu sunt vreun oaspete așa de important. Nu sunt decât viitoarea soție a lui Andrew. Mă rog, doar în mintea mea.

— Hai, grăbește-te, îmi spune Andrew, trebuie să mă schimb ca să merg la muncă.

N-apuc să urc bine că îmi îngheață din nou sângele în vine.

— La muncă? Trebuie să mergi la muncă? *Astăzi?*

— Mda. Măcar a avut bunul-simț să pară destul de nervos pe chestia asta. Dar, zău, Liz, nu e mare lucru, sunt de tură doar la prânz și la cină.

— Chelner?! Ești chelner?!

Nu vreau să par cu nasu' pe sus. Chiar nu vreau. N-am nimic împotriva oamenilor care lucrează în restaurante. Și eu mi-am făcut ucenicia într-un fast-food și am purtat cu mândrie pantalonii de poliester. Dar...

— Ce s-a întâmplat cu postul tău de profesor? am întrebat. Cel de la prestigioasa școală primară pentru copiii dotați?

— Profesor?

Andrew își scutură scrumul într-o tufă de trandafiri, dar e OK, cenușa e deseori folosită ca îngrășământ, așa că treacă de la mine.

— Aaa... s-a dovedit un dezastru de proporții. Știi că nici măcar n-aveau de gând să mă plătească? Nici un prăpădit de cent!

— Dar... Înghit în sec. Puteam auzi păsările cântând în copacii de pe marginea străzii. Măcar păsările cântă aici la fel ca în Michigan. Doar ești începător! Ești plătit prin experiența pe care o acumulezi.

— Ei bine, cu experiența n-o să-mi plătesc bericile când ies în oraș cu prietenii, este? glumește Andrew. Și normal că pentru postul ăsta aplicaseră vreo două mii de oameni... un post care nici măcar nu e plătit! Nu e nici ca în State, unde accentul britanic e un avantaj, din moment ce voi yancheii sunteți de părere că dacă cineva spune „tomată" în loc de „roșie", e mai deștept... Chestia e, Lizzie, că nici măcar nu m-am mai deranjat să-mi pun C.V.-ul. La ce bun?

Mă uitam și eu la el. Ce-ar fi fost rău în a accepta o slujbă doar pentru provocare și experiență? Ce s-a întâmplat cu poveștile despre învățatul copiilor să citească?

— Pe lângă asta, adaugă, vreau să lucrez cu copii adevărați, nu cu mici genii, cu copii care chiar au nevoie de un model bărbătesc pozitiv în viață...

— A, deci ai aplicat până la urmă la o școală din zonă pe timpul verii? întreb, cu inima-n gât.

— La dracu', nu! Posturile de genul ăsta sunt plătite de tot rahatul. Singurele joburi din care poți scoate ceva bani în orașul ăsta sunt cele din domeniul alimentar. Nu mai spun că sunt pe cea mai bună tură, de la 11 dimineața la 11 seara. De fapt, ar trebui s-o iau din loc chiar acum dacă vreau s-ajung la timp!

Dar abia ajunsesem! Îmi venea să plâng. *Abia ce-am ajuns, și tu pleci? Și nu e destul că pleci, dar mă mai și lași singură cu ai tăi, pe care nu i-am mai văzut în viața mea – și asta pentru DOUĂSPREZECE ORE?*

Dar n-am zis nimic. Săracul Andrew, mă invită să stau cu el acasă la ai lui, fără să dau un ban, iar eu îmi ies din minți pentru că e chelner și trebuie să se ducă la muncă. Halal iubită, nu?

Bănuiesc că mi se citea dezamăgirea pe față, din moment ce Andrew mă strânge la piept și-mi spune:

— Haide, Liz, nu-ți face griji, ne vedem diseară când scap. Strivește țigara sub călcâi și mă sărută pe gât. Și când o să mă-ntorc, o să-ți arăt de ce sunt în stare. OK?

E tare greu să mai raționezi când un englez frumușel te mozolește. Nu că ar trebui să mă gândesc la ceva anume. E clar că prietenul meu mă adoră. Sunt cea mai norocoasă fată din lume.

— Păi... n-apuc să termin ce-aveam de zis că Andrew începe să mă sărute chiar acolo pe scări, în fața casei.

Sper că vecinele familiei Marshall nu sunt niște bătrânele băgăcioase – iar dacă sunt, sper să nu se uite pe geam chiar acum.

— Fir-ar! se smulge Andrew, trebuie să fug la muncă. Rămâne valabil pentru diseară, bine?

Încă mai simt furnicături în buze de la barba lui nerasă. Probabil că, după atâta mozoleală, arată ca ale Angelinei Jolie. Nu că m-ar deranja. N-am așa mare experiență într-ale sărutatului, dar cred că Andrew sărută cel mai bine din lume. Plus că nu pot să nu observ cu plăcere cum prohabul i se mărește simțitor.

— Chiar trebuie să pleci? Nu poți să le tragi clapa?

— Azi nu, dar mâine am liber. Am doar ceva de rezolvat în oraș, dar după aia facem ce vrei tu. Oh, Doamne...

Mă mai sărută de câteva ori, după care își sprijină fruntea de a mea:

— Nu-mi vine să cred că fac asta. O să te descurci, nu-i așa?

Mă uit la el și nu-mi vine să cred cât de bine arată în ciuda oribilității ăleia de haine, și cât de dulce și de naiv e. E așa de hotărât să calce pe urmele tatălui său și să-i învețe pe toți copiii să citească! Doar că n-are de gând să se mulțumească cu orice. Așteaptă să apară ceva mai bun... Mă bucur atât de mult că făceam duș chiar în momentul în care a izbucnit incendiul și că Andrew e cel care m-a salvat. Mi-aduc aminte primul nostru sărut, eu în prosop, el în jeanșii lui Levi's care se mulau exact în locurile în care trebuia, respirația lui cu gust de

fum – de la țigări, nu de la foc – și buzele lui fierbinți.

Mi-aduc aminte de toate telefoanele și e-mail-urile de după, faptul că mi-am dat toți banii pe un bilet de avion până în Anglia, din moment ce nu mă mut la New York cu Shari și Chaz, ca să stau la mine acasă, și să fiu aproape de Andrew în toamnă. Așa că îi zâmbesc cu gura până la urechi!

— Mă descurc eu.

— Perfect, zice și mă mai sărută o dată. Apoi se întoarce și pleacă.

„Una dintre primele arbitre ale eleganței a fost împărăteasa Bizanțului, Teodora, fiica unui dresor de urși, care a fost aleasă mireasa împăratului Iustinian dintre mii de alte fete. Se spune că în timpul acestei „vânători de împărătească" a jucat un rol deloc de neglijat faptul că știa de mică să danseze și să facă acrobații.

Cu toate că a fost nevoie de un decret special pentru ca împăratul Iustinian să se căsătorească cu o femeie din clasa socială de jos, Teodora s-a dovedit o „achiziție", plătind doi spioni regali să se strecoare în China și să fure viermi de mătase ca să se îmbrace așa cum începuse să-i placă. Dacă n-a putut să ajungă la Chanel, ei bine, a făcut în așa fel încât Chanel-ul a venit la ea."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

5

„« N-o să suflu un cuvânt nimănui » – asta e fraza ritualică a oamenilor din toată lumea bună grație căreia bârfa se perpetuează de fiecare dată."

Marcel Proust (1871-1922), scriitor, critic și eseist francez

Am ajuns! În sfârșit, am ajuns în Anglia! Nu e chiar așa cum mă așteptam eu să fie, dar mă rog... Eram convinsă că Andrew are propriul lui apartament. Dar asta nu înseamnă că M-A MINȚIT.

Și poate e mai bine așa decât să ne-ncuiem în casă și să facem dragoste zi și noapte. Așa sunt oarecum nevoită să mă împrietenesc cu ai lui. Putem să ne cunoaștem mai bine și să vedem dacă suntem compatibili. La urma urmei, nimeni nu vrea să intre într-o familie care îl urăște.

În plus, în timp ce Andrew e plecat la muncă, pot să-mi încep lucrarea. Poate ai lui or să mă lase să folosesc calculatorul; pot să mă documentez și la British Museum sau cum s-o fi chemând.

Sincer, e mult mai bine așa. În felul ăsta o să-i cunosc pe Andrew și pe-ai lui, plus că o să-mi încep lucrarea cum trebuie. Poate chiar o termin înainte să mă întorc în America! Ar fi nemaipomenit! Ai mei nici n-ar afla că mi-am luat licența un pic mai târziu decât ceilalți colegi.

Mmm... vine un miros din bucătărie. Mă întreb ce-o fi. Miroase bine... într-un fel. Nu prea miroase a omletă cu șuncă, specialitatea mamei.

Serios, e așa drăguț din partea doamnei Marshall că-mi pregătește micul dejun! Și doar i-am spus că nu e nevoie să se deranjeze... Pare de treabă, cu părul ăla nisipiu tuns bob. Mi-a zis să-i spun Tanya, lucru pe care n-am să-l fac, bineînțeles. I-au cam ieșit ochii din orbite când am intrat și domnul Marshall m-a prezentat, dar măcar nu mi-a dat de înțeles ce-o fi speriat-o la mine.

Sper că n-a ghicit cum stă treaba cu chiloții mei. Mai bine zis, cu lipsa lor. Oare de-asta s-o fi holbat așa la mine? S-a gândit probabil că, dintre toate fetele din America, fiu-său i-a adus pe cap o târfă. Mi-am dat seama că trebuia să mă fi îmbrăcat altfel. Mi-e așa de frig în prostia asta de rochie, plus că mi se văd sfârcurile. Poate-ar fi cazul să mă schimb în ceva mai puțin... subțire. Da, asta am să fac. O să-mi pun o pereche de blugi și un pulover – pe care mi-l luasem numai pentru serile mai răcoroase... Ce n-am știut eu e că aici e răcoare de dimineață până seara.

OK. Orice-ar găti doamna Marshall acolo, miroase al naibii de puternic. Mă întreb ce-o face. Și de unde cunosc aroma asta.

Până la urmă, patul meu din pal nu-i chiar așa de rău. Seamănă cu patul pe care l-ar improviza Ty Pennington pentru vreun copil bolnav de cancer în *Extreme Makeover: Home Edition Show*, doar că el l-ar face în formă de ventricul, sau navă spațială, sau ceva de genul ăsta.

OK, sunt gata. Doar să-mi mai aranjez puțin părul – hmm, ce păcat că nu e și o oglindă aici. În fine, e clar că englezii nu sunt așa de vanitoși ca noi, și, oricum, cui îi pasă că mi s-a întins mie rimelul sau mai știu eu ce? Sunt convinsă că arăt

bine. Trag draperia, iar doamna Marshall mă întâmpină senină:

— Oh, dar credeam că te odihnești puțin.

Oare *asta* mi-a spus și ceva mai devreme? N-am înțeles prea bine atunci. Of, de ce a trebuit să plece Andrew la muncă? E clar că am nevoie de un translator.

— Îmi pare rău, mă scuz. Sunt mult prea emoționată ca să pot dormi.

— E prima ta vizită în Anglia?

— Nu numai că sunt pentru prima dată aici, dar e prima oară când ies din State. Mmm... Nu știu ce gătiți acolo, dar miroase delicios.

O mică minciună, recunosc. Mâncarea pe care o face doar... miroase. Totuși, are toate șansele să fie și delicioasă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— A, nu, draga mea, totul e sub control. Cum îți place patul pe care ți l-am pregătit? Nu e prea tare?

— E perfect, am răspuns, trăgând cu ochiul la plita din fundul bucătăriei.

Nu-mi dau seama ce poate fi în oalele alea, pentru că toate sunt acoperite. Cert e că miroase... de te dărâmă. Bucătăria e micuță, arată mai degrabă a chicinetă decât a bucătărie adevărată. La capătul ei e o fereastră care dă spre o grădină de trandafiri însorită. Chiar și doamna Marshall seamănă cu un trandafir, roșie în obraji și strălucind de-a dreptul în blugi și o ie. Deși ia nu prea pare a fi din sezonul ăsta. De fapt, arată ca una dintre primele de genul ăsta apărute, hăt departe, în Haight-Ashbury!

Acum înțeleg de ce Andrew crede că e foarte OK să poarte o haină de break-dancer. Doar că unele piese *vintage* merg – spre exemplu, bluza

doamnei Marshall –, în timp ce altele, cum ar fi jacheta lui, chiar nu. E clar că familia asta are nevoie de un curs de modă. Noroc că sunt eu aici. Trebuie totuși să am în vedere că n-au prea mulți bani de cheltuit pe haine. Dar chiar eu sunt dovada vie că poți arăta grozav fără să cheltuiești o avere. Uite, puloverul ăsta mi l-am cumpărat de pe eBay cu douăzeci de dolari! Iar jeanșii mei Levi's sunt de la Sears. Da, bine, or fi ei de la copii... dar mi-aduc aminte cât de încântată am fost că am încăput în niște pantaloni pentru pușți!

Nu că, în societatea asta a noastră obsedată de diete drastice, ăsta ar fi un lucru cu care să te dai mare. Până la urmă, de ce se chinuie femeile să încapă în haine de copii ca să fie considerate atrăgătoare? Pe lângă faptul că e o treabă de-a dreptul bolnavă, e și deprimant.

Altfel... sunt mărimea 9! Am încăput în mărimea 9! N-am reușit să intru în niște pantaloni mărimea asta nici măcar când aveam vârsta la care asta era mărimea normală.

— Ai un pulover foarte drăguț, îmi spune doamna Marshall.

— Mulțumesc! Și eu vă admiram ia.

A pufnit-o râsul.

— Vechitura asta? Cred că o am de cel puțin treizeci de ani.

— Supertare. Mă dau în vânt după lucrurile vechi.

Ce mișto! Simt că se leagă ceva între mine și mama lui Andrew. Poate mai încolo o să mergem la cumpărături împreună, doar noi două. Săraca, probabil că nu prea are ocazia să vorbească așa, ca-ntre fete, din moment ce are trei băieți. Poate o să ne facem manichiura și pedichiura și-apoi o

să mergem la Harrods să bem șampanie! Ia stai, oare în Anglia oamenii și-or face manichiura și pedichiura?

— Nici nu știți ce mult mă bucur să vă cunosc în sfârșit, după ce am auzit atâtea despre dumneavoastră. Nu, nu încerc s-o lingușesc, chiar vorbesc serios. Sunt așa de încântată că am venit!

— Ce drăguț! spune doamna Marshall, evident forțat.

Văd că are unghiile tăiate scurt, puternice și fără pic de lac. Ei, probabil că nici n-are timp de frivolități gen manichiură, asistenții sociali fiind persoane ocupate.

— Ce vrei să vizitezi neapărat aici?

Nu știu din ce motiv, dar mă trezesc că-mi zboară mintea la fotografia cu fundul gol al lui Andrew. Nu-mi vine să cred ce-mi trece prin cap! Probabil din cauza zborului.

— A, Palatul Buckingham, bineînțeles. Și British Museum.

Găsesc de cuviință să nu-i menționez că singura parte a muzeului care chiar mă interesează e cea cu costumele de epocă. Asta în cazul în care au așa ceva. Artă plictisitoare pot să văd și acasă câtă vreau. Oricum, după ce-și ia Andrew diploma de master, o să ne mutăm în New York, am vorbit deja despre asta și a fost de acord.

— A, și Turnul Londrei.

Asta pentru că știu că acolo se păstrează cele mai frumoase bijuterii.

— Și neapărat casa lui Jane Austen.

— Îți place Jane Austen?

Doamna Marshall pare un pic surprinsă. E clar că nici una dintre fostele prietene ale lui Andrew

n-a avut gusturi prea sofisticate în ceea ce privește literatura.

— Care ți-a plăcut cel mai mult?

— Cu siguranță versiunea A&A, cea cu Colin Firth. Deși costumele din cel cu Gwyneth Paltrow au fost foarte reușite.

Doamna Marshall mă privește cam ciudat – poate că-i e la fel de greu să mă înțelcagă cu accentul ăsta al meu așa cum îmi e și mie când vorbește cu accentul ei englezesc. Dar mă străduiesc din răsputeri să pronunț cât se poate de clar. Deodată îmi dau seama de ce se uită așa la mine.

— Ah, la *cărți* vă refereați? Nu știu ce să spun, toate sunt foarte bune.

Mda, doar că n-au descrieri așa de cuprinzătoare ale hainelor pe care le poartă personajele.

Doamna Marshall râde și mă întreabă dacă nu vreau să servesc o ceașcă de ceai.

— Cred că ești frântă după zborul ăsta.

Ceea ce chiar aș vrea să beau e o Cola light, dar când o întreb dacă are, iar mă privește ciudat și-mi spune că va cumpăra de la „magazin".

— A, nu, lăsați, spun un pic rușinată. O să beau niște ceai.

Doamna Marshall respiră ușurată.

— Bine faci că tare nu-mi place când băgați în voi toate chimicalele astea. Sunt tare dăunătoare. Îi zâmbesc, deși n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Cola light nu conține chimicale nasoale, numai dioxid de carbon delicios, cofeină și aspartam. Ce nu e natural aici? Dar... sunt în Anglia, așa că mă voi comporta ca atare, deci îmi torn niște ceai din vasul de ceramică de pe plita electrică, îmi pun și un strop de lapte la sfatul doamnei Marshall, pentru că așa beau englezii

ceaiul, cu lapte, în loc de miere sau lămâie. Nu-mi vine să cred că e chiar foarte bun și așa, lucru pe care am grijă să-l spun cu voce tare.

— Ce-i bun?

Un băiat blonduț de vreo cinșpe-șaișpe ani, îmbrăcat cu o geacă neagră spălăcită de blugi și cu jeanși decolorați (ups! Totuși, pe sub geacă văd că poartă un tricou cu Killers, care-i mai salvează un pic ținuta), tocmai ce intrase în bucătărie și înțepenise la vederea mea.

— Cine-i *asta*? vru să știe.

— Cum adică, cine? întreabă doamna Marshall indignată. E Liz, prietena din America a fratelui tău Andy.

— E, hai, mamă! Am față de prost sau care-i treaba? Nu e ea. Ea...

— Alex, ea e Liz, îl întrerupse doamna Marshall, nervoasă rău. În momentul ăsta nu mai prea aduce cu un trandafir, sau poate doar cu unul plin de spini.

— Salut-o, te rog, pe Liz cum se cuvine.

Alex îmi întinde timid mâna dreaptă.

— Îmi pare rău. Mă bucur să te cunosc. Numai că Andrew mi-a zis...

— Alex, aranjează, te rog, astea pe masă, îi spuse doamna Marshall, punându-i în brațe o grămadă de furculițe și cuțite. Micul dejun va fi gata imediat.

— Micul dejun?! Dar e aproape ora prânzului!

— Ei bine, cum Liz n-a luat încă micul dejun, asta e ce-o să mâncăm cu toții.

Alex ia argintăria și se îndreaptă spre sufragerie. Geronimo, căci așa îl cheamă pe collie – nu-i așa că-i un nume simpatic? –, care până atunci stătuse sprijinit de picioarele mele, se târăște după el, sperând probabil că va primi ceva de mâncare.

— Mai ai frați, Liz ? mă întreabă doamna Marshall, toată numai un zâmbet de când fiu-său a ieșit din cameră.

— Frați nu, dar am două surori mai mari.

— Mama ta e o femeie fericită. Băieții sunt o pacoste, spune, după care se întoarce și strigă:

— Alex, spune-i lui taică-tău că micul dejun e gata. Și zi-i și lui Alistair.

Andrew, Alex și Alistair. Îmi plac la nebunie numele pe care părinții lui Andrew le-au ales pentru copiii lor! Ce drăguț să le dai tuturor nume care încep cu A... la fel cum a făcut și Paul Anka, doar că el a avut fete – Alexandra, Amanda, Alicia, Anthea și Amelia. Și mi se pare la fel de drăguț că-mi spune Liz, și nu Lizzie. Nimeni nu-mi spune Liz, cu excepția lui Andrew, bineînțeles. Nu că l-aș fi rugat eu, pur și simplu, așa mi-a spus de la început.

— Bun... Liz, de ce nu iei un loc ? Putem începe să mâncăm.

— Dați-mi voie să vă ajut, îi spun, dându-mă jos de pe scaunul de bar pe care mă așezasem, însă doamna Marshall mă împinge din bucătărie, spunându-mi că n-are nevoie de ajutor. Intru în încăperea unde e pusă masa, cameră care de fapt e doar o parte a sufrageriei în formă de L. Geronimo s-a așezat deja lângă scaunul din capul mesei, atent la orice firimitură care ar putea să cadă.

— Unde să mă așez ? îl întreb pe Alex, care, lucru tipic pentru tineri – bănuiesc că e universal valabil –, ridică din umeri.

Chiar atunci intră domnul Marshall și-mi trage, foarte galant, un scaun. Îi mulțumesc și mă așez, încercând să-mi amintesc dacă vreodată taică-meu

mi-a ținut scaunul când mă așezam, numai că nu e chip să-mi aduc aminte o astfel de minune.

— Gata, am sosit, spune doamna Marshall aducând din bucătărie câteva farfurii aburinde. În cinstea prietenei lui Andrew, la prima ei vizită în țara noastră, am gătit un mic dejun tipic englezesc.

M-am ridicat un pic în scaun încercând să le arăt cât de măgulită mă simt.

— Vai, vă mulțumesc foarte mult! Dar nu trebuia să vă deranjați atâta! Abia atunci am văzut ce conțineau farfuriile.

— Mâncare de roșii, spuse doamna Marshall foarte mândră. Preferata ta! Plus varianta englezească, tocană de roșii. Și roșii umplute și omletă cu roșii. Andy mi-a spus cât de mult îți plac roșiile, Liz. Sper ca această mâncare să te facă să te simți ca acasă!

— Doamne Dumnezeule!

— Liz?

Îmi dau seama că doamna Marshall mă privea îngrijorată.

— Te simți bine, draga mea? Pari puțin... pierdută.

— Nu, nu, n-am nimic, spun, luând o înghițitură mare din ceaiul cu lapte. Toate arată grozav, doamnă Marshall. Mulțumesc mult că v-ați dat așa de tare silința. Chiar nu trebuia.

— Stai liniștită, mi-a făcut plăcere, spune doamna Marshall luând loc chiar pe scaunul din fața mea. Și, te rog, spune-mi Tanya.

— Sigur, Tanya, zic, sperând că ochii mei nu arată la fel de înlăcrimați precum îi simțeam. Cum Dumnezeu a putut să facă o asemenea greșeală? Oare nu MI-A CITIT mail-urile? Oare n-a fost atent la ce-am discutat în noaptea cu incendiul?

— Cine lipsește? întreabă doamna Marshall privind scaunul gol vizavi de cel al lui Andrew.

— Alistair, spune Alex, întinzându-se după o felie de pâine prăjită.

Pâine prăjită! Pot să mănânc. Hmm, nu prea cred, dacă mai vreau să încap în haine mărimea nouă. Doamne sfinte! Va trebui să mănânc ceva, totuși. Omletă cu roșii, poate că oul diminuează gustul de roșie.

— ALISTAIR! zbiară domnul Marshall.

De undeva din fundul casei se aude o voce de bărbat spunând „Imediat! Vin acuma!"

Iau o înghițitură mică de omletă. Spre surpriza mea, e bună, nici măcar nu se simte gustul de roșie... ba nu, nu, chiar se simte, m-am înșelat. Ideea e că, până la urmă, treaba asta cu roșiile nu e decât o greșeală nevinovată. Oricine putea încurca borcanele, chiar și sufletul meu pereche. Măcar și-a amintit că-i *vorbisem* despre roșii. Poate că nu-și aducea aminte exact ce-i povestisem despre ele, dar evident reținuse că-i spusesem ceva. Bașca e și foarte ocupat, toată ziua îi învață pe copii să citească și ce altceva i-o mai fi învățând el acolo. Și se pare că și servitul pe la mese îi ia din timp.

Când mi s-a părut că nu mă vede nimeni, am luat o bucată din omleta de pe farfurie și-am pitit-o în șervetul din poală. M-am uitat apoi la Geronimo, care plecase de lângă domnul Marshall, conștient parcă de faptul că n-avea să-i cadă nici o firimitură de-acolo. Cățelul se uită și el la mine, iar următorul lucru pe care-l simt e boticul lui pe genunchi.

— Ce-i asta?

Un băiat, probabil celălalt frate al lui Andrew, apare în ușă. Spre deosebire de mama sa și de cei doi frați, are părul roșu aprins, probabil aceeași

culoare pe care o avusese și părul lui taică-său înainte să și-l piardă de tot... cel puțin așa ai crede judecând după sprâncene.

— A, bine-ai venit, Ali, spune domnul Marshall. Ia loc, servim un mic dejun tradițional ca să sărbătorim sosirea lui Liz, prietena din America a lui Andrew.

— Bună, l-am salutat pe roșcovan, care mi-a părut a fi doar cu vreun an sau doi mai mic decât mine.

E îmbrăcat în Adidas din cap până-n picioare. Pantaloni Adidas, geacă, tricou și pantofi.

— Eu sunt Lizzie, îmi pare bine să te cunosc.

Alistair se holbează la mine vreo câteva clipe bune. Apoi începe să râdă.

— Da, sigur. Hai, mamă, dă-o-ncolo de treabă, ce fel de glumă mai e și asta?

— Nu e nici o glumă, Alistair, spuse doamna Marshall pe o voce scăzută.

— N-are cum să fie ea, Andy ne-a zis că e o grăsană!

„Nu se știu prea multe lucruri despre hainele din perioada secolului al II-lea până spre anul 700, din cauza invaziilor barbare ale goților, vizigoților, ostrogoților, hunilor și francilor. Știm totuși, că, tot din cauza acestor invazii, puțini oameni mai aveau timp să se gândească și la modă, preocupați fiind, mai degrabă să lupte pentru viețile lor.

Abia când Carol cel Mare ajunge la putere, în anul 800, aflăm câteva detalii despre garderoba din vremea aceea, mai exact despre pantalonii legați cu sfoară, cunoscuți mai târziu ca izmene, veșmânt atât de prețuit de autorii de povestiri istorice din toată lumea."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

6

„Spune adevărul, și-ntreaga natură și toate spiritele te vor ajuta cu o neașteptată bunăvoință. Spune adevărul, și toate făpturile vor depune mărturie, până și rădăcinile ierbii par că prind viață și-ți sunt martori."

Ralph Waldo Emerson, (1803-1882), eseist, poet și filozof american

Telefonul sună de cinci ori până să apuce Shari să ridice receptorul. O clipă chiar mă tem că n-o să răspundă deloc. Pentru Dumnezeu, sper că n-o dormi! Doar e nouă după ora Europei. Oare nu s-o fi adaptat așa de bine cu schimbarea de fus orar cum am făcut eu, deși cred că e în Europa de mai multă vreme ca mine? Ar fi trebuit să ajungă în Paris acum două zile, unde știu că avea să-și petreacă prima noapte la un hotel, după care urma să pornească spre castel.

Dar, mă rog, e vorba de Shari. O fi ea bună la școală, dar în ceea ce privește viața de zi cu zi e un dezastru. Și-a scăpat mobilul în toaletă de nenumărate ori. Cine știe când și cum o să dau de ea...

Spre surpriza mea, răspunde. E clar că n-am trezit-o, se aude muzică în fundal. Un cântec latino, *Vamos a la playa*, se repetă întruna.

— Lizziiiie! urlă Shari în telefon. TU ești?

E clar! E beată cui.

— Ce mai faaaci? vrea să știe. Cum ți se pare Londra? Ce mai face frumușelul ăla de Andrew? Ce-i mai face fuuunduuul?

— Shari, șoptesc, căci nu vreau ca familia Marshall să audă ce vorbesc, de-asta am și lăsat apa

să curgă în cadă. Nu, n-o irosesc, chiar vreau să fac o baie. E cam ciudat aici, Shari. Foarte ciudat. Chiar am nevoie să stau de vorbă cu cineva normal câteva minute.

— Aah... atunci stai să văd dacă dau de Chaz pe-aici pe undeva, spune, după care începe să râdă de mama focului. Glumeam, băi! Oh, Doamne, Lizzie, ai muri dac-ai vedea cum arată locul ăsta. E o combinație între *Sub soarele Toscanei* și *Valmont*. Casa lui Luke e imensă. IMENSĂ. Se numește Mirac. Imaginează-ți, au până și o vie, Lizzie, își fac singuri șampania, îți vine să crezi? ÎȘI FAC SINGURI ȘAMPANIA!

— Minunat, Shari. Ascultă, am impresia că Andrew i-a spus lui frate-său că-s grasă.

Shari tace pentru o clipă, iar urechile mele nu aud decât *Vamos a la playa*. După care explodează.

— Nu pot să cred c-a spus asta, cretinu' dracu'! Idiotu' dracu', serios a zis că ești grasă? Rămâi unde ești. Nu te mișca de-acolo, mă urc în tren și vin la tine, iar când ajung îi tai coaiele.

— Shari!

Urlă în așa hal încât mă tem că familia Marshall aude tot ce spune, chiar dacă stau cu ușa închisă, cu televizorul pornit și cu apa curgând.

— Shari, stai așa, nu asta am vrut să spun. Adică, habar n-am ce-a *zis*. Doar că e într-adevăr foarte ciudat aici. Abia ce-am ajuns, că Andrew a plecat la muncă. OK, mi-am zis. Ce mare lucru? Adevărul e – simt cum îmi dau lacrimile – că nu predă, cum credeam eu, e chelner. Lucrează de la 11 dimineața până la 11 noaptea. Nici măcar n-am știut că e legal să muncești atâtea ore. În plus, nici n-are casa lui, stă cu părinții. Și cu frații lui mai mici –

cărora, de altfel, le-a și spus că-s grasă. Iar mă-sii i-a spus că-mi plac roșiile.

— OK, scuze. De fapt, n-am vrut să spun că vin acolo, vii tu la mine. Cumpără-ți un bilet și mișcă-ți fundul aici. Asigură-te că ai viza de student. Va trebui să schimbi în Paris și să-ți iei un bilet pentru Souillac, după care mă suni și venim noi să te luăm din gară.

— Shari, nu pot să fac asta. Nu pot *să plec* așa pur și simplu.

— Pe naiba nu poți! Aud o voce în fundal, apoi pe Shari spunând: „E Lizzie. Idiotul ăla de Andrew lucrează zi și noapte și – imaginează-ți! – ea trebuie să stea cu ai lui și să înghită roșii. Și pe deasupra a spus despre ea că e grasă!

— Shari, șoptesc, cu o oarecare senzație de vinovăție, nu știu dacă chiar asta a spus. Și nu e... ia stai, cu cine vorbești acolo?

— Chaz zice să-ți miști fundul ăla departe de a fi gras încoace mâine-dimineață cu primul tren. O să vină să te ia chiar el de la gară.

— Nu pot să vin în Franța, răspund oripilată. Biletul meu de întoarcere e valabil de la Heathrow. E nereturnabil și netransferabil și orice altceva mai începe cu *ne*.

— Și ce dacă? Poți să te întorci în Anglia la sfârșitul lunii și să pleci spre casă de acolo. Hai, Lizzie, o să ne distrăm de nu-i adevărat!

— Shari, chiar nu pot veni în Franța, îi răspund cu o voce din ce în ce mai joasă. *Nu vreau* să vin în Franța. Îl iubesc pe Andrew. Nu înțelegi... Noaptea de la McCracken Hall a fost uluitoare. Am văzut în ochii lui sentimente puternice – și viceversa.

— Nu-nțeleg cum ai putut, că era cam întuneric.

— Nu era nici un întuneric, venea lumină de la incendiu, nu-ți aduci aminte?

— În cazul ăsta, poate c-ai văzut doar ce voiai tu să vezi sau ai simțit ce-ai *vrut* tu să simți!

Face aluzie la erecția lui Andrew.

Mă uit cu ochi goi la apa care curge în cadă. Ideea e că în general sunt un om vesel. Am râs chiar și la masă, după ce Alistair a povestit ce-a spus Andrew despre mine. Ce altceva poți să faci când afli că prietenul tău le spune tuturor că ești grasă? E adevărat, când m-a văzut ultima oară, chiar *eram* grasă. Sau, mă rog, aveam vreo cinșpe kile în plus față de cât am acum.

A trebuit să râd, n-am vrut ca familia lui să creadă că-s vreo ciudată ultrasensibilă. Și cred c-am reușit, pentru că doamna Marshall a început să râdă și ea, deși, în prima fază, a rămas cu gura căscată de ce-a zis fiu-său. Apoi, când au văzut că nu m-am supărat și-au văzut cu toții mai departe de-ale lor.

Alistair s-a dovedit a fi chiar de treabă, dându-mi voie să-i folosesc calculatorul pentru lucrarea mea, la care am muncit fără întrerupere până la sfârșitul zilei, când am ieșit cu mama și tatăl lui Andrew să luăm o gustare cu curry la un „Împinge tava" de la colț. Băieții ieșiseră în oraș. Am mâncat uitându-ne la un spectacol englezesc de magie din care n-am înțeles decât aproximativ un cuvânt din șapte, actorii aveau un accent înfiorător.

Ideea e că-mi *propusesem* să nu las treaba cu kilogramele în plus să mă dea peste cap. Pentru că, în ciuda a ceea ce ar putea crede surorile mele – și au avut grijă să mă toace la cap cu asta toată viața mea – greutatea chiar nu contează. Mă rog, contează dacă ești model sau ceva de genul ăsta.

Dar, în general, pe mine câteva kilograme în plus nu m-au împiedicat niciodată să fac exact ce-am vrut. Bine, îmi aduc aminte că la ora de sport eram de fiecare dată ultima aleasă în echipa de volei. Sau cât de îngrozită eram când trebuia să apar în costum de baie în fața vreunui tip după care eram în limbă. Apoi, mai erau și cretinii ăia de studenți care nu se mai uitau a doua oară la mine pentru că eram prea grasă pentru gusturile lor. Dar cine vrea să se-nhaite cu dobitoci de genul ăsta? Vreau să ies cu tipi care mai au și altceva în minte decât unde se dă următoarea petrecere. Vreau să mă combin cu tipi care luptă – ca Andrew – să facă din lumea asta una mai bună, cu tipi pentru care contează sufletul și nu mărimea de la sutien, cu tipi care pot să vadă dincolo de aspectul fizic al unei fete, în sufletul ei, la fel cum face Andrew. Cu toate că... în fine, după ce-a spus Alistair, se pare că nici lui Andrew nu i-a prea reușit partea cu sufletul în noaptea aia la McCracken Hall. Plus chestia cu roșiile. Și I-AM SPUS – sau scris, nu-mi mai aduc aminte – că urăsc roșiile. I-am spus că sunt singurele chestii pe care nu pot să le mănânc, nu le suport. Chiar i-am povestit ce cumplit e să crești într-o familie pe jumătate italiană și să urăști roșiile. Mama avea mereu cantități industriale de suc de roșii pentru pastele și lasagna pe care obișnuia să le gătească. Aveam o grădină imensă în spatele casei plină numai de roșii pe care eu doar le pliveam, deoarece, cum nu voiam să pun mâna pe chestiile alea dezgustătoare, nu eram de nici un folos la altceva.

Toate astea i le-am spus, și când m-a întrebat el ce mâncăruri îmi plac, dar și acum trei luni în noaptea cu incendiul, eu în prosop, el în tricoul lui cu Aerosmith – bănuiesc că era ziua de spălat

rufe – și cu insigna cu R.A. în piept, privind stelele și inhalând fumul înecăcios. Doar că nu mă asculta. N-a dat nici cea mai mică atenție vorbelor mele. Dar s-a descurcat de minune când le-a povestit alor lui că-s o – cum a spus exact? – a, da, o „grăsană".

E oare posibil să mă fi înșelat? E oare posibil – cum de altfel mi-a sugerat la un moment dat Shari – să nu-l iubesc pe Andrew pentru ceea ce e, ci pentru ceea ce aș vrea eu să fie? Să fiu oare așa de încăpățânată încât să nu văd cum e el de fapt doar pentru că a fost așa de plăcut să ne facem de cap (și-am fost atât de flatată de erecția lui zdravănă) și să nu accept că atracția dintre noi e doar una fizică? Două ore n-am vorbit cu Shari după ce mi-a spus treburile astea, atât m-a enervat, dar în final și-a cerut scuze.

Dar dacă are dreptate? Pentru că acel Andrew pe care-l știu eu – sau pe care credeam că-l știu – nu le-ar fi spus fraților lui că sunt grasă. Acel Andrew pe care credeam că-l cunosc nici măcar n-ar fi observat asta.

— Lizzie? o aud pe Shari în receptorul pe care-l țineam strâns la ureche. Ai murit cumva?

— Nu, aici sunt.

Muzica aia infernală încă mai bubuie în fundal.

Shari nu se simte rău după zbor. Iubitul ei nu lucrează. Sau dacă lucrează, lucrează cot la cot cu ea.

— Eu... Ascultă, trebuie să închid, te sun ceva mai târziu.

— Ia stai, asta înseamnă că până la urmă o să vii cu mine la New York în toamnă?

Trântesc receptorul. Nu-s supărată pe ea, în nici un caz. Sunt doar... obosită.

Nici nu-mi amintesc când am făcut baie, mi-am pus pijamalele și m-am băgat în pat. Tot ce știu e

că, atunci când Andrew mă scutură ușurel de umăr, mi se pare că e ora un milion sau pe-acolo. Nu e decât miezul nopții – cel puțin așa arată ceasul pe care mi l-a băgat între ochi când l-am rugat cu limba împleticită, să-mi spună ce oră e. Nu mi-am dat seama până acum că are un ceas fosforescent. E așa de... deloc sexy. Poate o fi având nevoie de el când sclavagește în restaurantul luminat doar de lumânări...

— Îmi pare rău că te-am trezit, îmi spune, așezându-se pe partea cealaltă a patului, care e agățat așa de sus că nici măcar nu trebuie să facă eforturi să se întindă până la mine ca să-mi șoptească la ureche.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine. Sigur n-ai nevoie de nimic?

Mă uit la el cu coada ochiului. O rază de lumină pătrunde pe unica fereastră a spălătoriei. Pot să văd că Andrew e îmbrăcat cu blugi negri și tricou alb – uniforma de chelner.

Nu știu ce mi-a venit. Poate din cauză că m-am simțit așa de singură și deprimată toată seara, poate pentru că sunt încă pe jumătate adormită. Sau poate pentru că-l iubesc cu adevărat. Oricum, tot ce știu e că în secunda doi eram în picioare, cu mâinile înfipte în tricoul lui, șoptindu-i:

— Oh, Andrew, e îngrozitor! Alistair mi-a povestit azi cum că, la un moment dat, vorbind despre mine, ai spus că-s o grăsană. Nu-i adevărat, nu-i așa?

— Ce? și începe să râdă cu fața ascunsă în părul meu și să mă sărute pe gât. Mă dă gata cu chestia asta, trebuie să recunosc. Ce tot spui acolo?

— Fratele tău, Alistair. S-a mirat foarte tare când m-a văzut pentru că tu i-ai zis că sunt o grasă.

Andrew se oprește și se zgâiește la mine în lumina lunii.

— Ia stai. A spus el asta? Tu-ți bați joc de mandea?

— Nu știu cine naibii e mandea, dar da, frate-tău chiar mi-a spus că se aștepta să fiu o grasă. *Grăsană*, ca să-l citez.

Îmi dau seama prea târziu că Andrew s-ar putea supăra pe frate-său, mai ales dacă nu-i adevărat nimic din ce mi-a spus. Ceea ce e foarte posibil, de altfel. Andrew n-ar spune niciodată așa ceva...

— Îmi pare rău, Andrew, îi spun, aruncându-mi brațele pe după gâtul lui și sărutându-l drăgăstos. Nu-mi vine să cred că am amintit despre tâmpenia asta. Uită, te rog, că am spus ceva. Probabil că Alistair încerca să facă mișto de mine, iar eu nu m-am prins. Hai să uităm de povestea asta, vrei?

Doar că Andrew nu prea pare dornic să uite. Mă înlănțuie cu brațele și-l blagoslovește pe frate-său cu cele mai alese epitete, apoi îmi spune:

— Liz, arăți fantastic, întotdeauna am crezut asta. Sigur, când ne-am întâlnit prima dată, erai ceva mai plinuță, dar când te-am văzut azi la aeroport, în rochița aia, nici măcar nu te-am recunoscut. Mă tot întrebam cine-o fi norocosul care-a pus mâna pe așa o minunăție.

Nu pot decât să clipesc, aiurită. Cumva, am impresia că vorbele lui nu sună chiar așa de încurajator pe cât ar vrea. Poate e din cauză că nu poate să pronunțe cum trebuie, mereu spune *chrezut* în loc de *crezut* și chestii de genul ăsta.

— Apoi, când ne-am întâlnit la Serviciul Clienți și am descoperit că bunăciunea aia erai chiar tu, mi-am dat seama că eu eram norocosul pe care-l invidiam mai devreme îi dă el mai departe. Îmi pare rău că toată treaba asta e așa de împuțită –

știi tu, chestia cu apartamentul pe care trebuia să-l închiriez și nu l-am mai închiriat, patul ăsta idiot pe care trebuie să dormi, cretinul de fratemeu, programul meu de rahat... Dar trebuie să știi că – și la faza asta mă strânge în brațe – sunt incredibil de fericit că ești aici.

Acestea fiind spuse, se apleacă și începe iar să mă sărute pe gât. Mă înmoi. Totuși, ar mai fi ceva care nu-mi dă pace, așa că-i spun:

— Încă un lucru, Andrew...

— Da, Liz, îmi șoptește, cu buzele aproape atingându-mi urechea.

— Îmi pare rău, Andrew, dar eu... eu, una,...

— Ce încerci să-mi spui, Liz? mă întreabă din nou Andrew.

Trag adânc aer în piept. N-am ce să fac, trebuie să fac asta. *Trebuie* să știe, altfel toată chestia asta o să ne atârne deasupra capului până mă întorc acasă.

— Urăsc roșiile, spun dintr-o suflare, ca să scap odată.

Andrew își ridică fruntea spre mine cu o privire lipsită de orice expresie, după care își lasă capul pe spate și izbucnește în râs:

— Ah, Doamne! Așa e, mi-amintesc că mi-ai scris asta! Mama m-a întrebat ce mâncare îți place cel mai mult, ca să știe ce să gătească în cinstea sosirii tale, dar nu mi-am putut aminti nimic. Apoi mi-am dat seama că la un moment dat mi-ai spus ceva despre roșii...

Am încercat să nu mă supăr pe el că și-a amintit că am spus CEVA despre roșii, nu și CE anume. Mai precis, că le urăsc mai mult decât orice pe lume.

Andrew râde din toată inima acum. Îmi pare bine că găsește situația asta așa de amuzantă.

— Mititica... Stai liniștită, o să-i bat un apropo mamei. Haide, vino-ncoace, lasă-mă să te mai sărut. Ești cam conservatoare, bag seamă.

Nu credeam că mai există urmă de îndoială în privința asta. Dar știam la ce se referă. Sau cel puțin așa cred. E cam greu să mai spun ceva în timp ce mă sărută așa – poate doar *Ura! Mă sărută!*

Pentru o vreme nici unul nu mai spune nimic, ne sărutăm doar, și pot să bag mâna-n foc că fratele lui s-a înșelat amarnic – în nici un caz iubitul meu nu crede c-aș fi grasă... asta dacă nu cumva „grasă" are și vreun sens pozitiv. Mă place. CHIAR mă place. Pot să-mi dau seama când mă lipesc de umflătura din pantalonii lui de chelner. Pantaloni pe care m-am simțit datoare să-l ajut să și-i scoată, păreau așa de strâmți și incomozi... Până la urmă a reușit să scape de ei și să se bage lângă mine în patul care, mulțumesc lui Dumnezeu nu s-a rupt. Sau poate ar trebui să-i mulțumesc doamnei Marshall... Acum că suntem din nou îmbrățișați, în pat, pot să-mi dau seama de ce... Pantalonii erau într-adevăr strâmți.

Șoptesc:

— Andrew, ai prezervative?

— Prezervative? repetă el, de parc-ar fi prima dată în viața lui când aude cuvântul ăsta. Dar nu iei anticoncepționale? Eu credeam că toate americancele iau.

— Păi... ba da, spun, ușor stânjenită. Doar că pilula nu te protejează împotriva... știi tu, bolilor.

— Sugerezi cumva că aș avea vreo boală? mă întreabă Andrew, și în nici un caz în glumă.

Of, Doamne! Oare-am să învăț și eu vreodată să-mi țin gura?

— Mmm..., bâlmăjesc, încercând să gândesc repede, ceea ce nu e chiar ușor când ești așa obosită și excitată ca mine acum. În nici un caz, nu. Dar, vezi tu, aș putea avea *eu*, nu se știe niciodată.

— Hmm... Mda, sigur. Tu?! Niciodată, n-are cum. Ești mult prea drăguță, îmi răspunde, după care mă ia din nou la mozolit. Treabă de altfel foarte plăcută, numai că nu mi-a răspuns la întrebare.

— Deci? Cum rămâne cu prezervativul?

— Pentru Dumnezeu, Liz! strigă, ridicându-se. Cotrobăiește prin jur și într-un final scoate un „Trojan" din buzunarul pantalonilor de chelner pe care-i aruncă lângă pat. Ești mulțumită acum?

— Da. Chiar sunt. Mulțumită, adică.

Deși n-ar trebui, din moment ce iubitul meu se duce la muncă cu un prezervativ în buzunar, treabă care pe altele mai suspicioase – ceea ce eu nu sunt – le-ar fi făcut să-l întrebe care-i rolul prezervativului la serviciu, atâta timp cât ele, iubitele, nu-s acolo, ci acasă. Dar nu asta e important acum, ci faptul că avem un prezervativ și putem trece la treabă. Ceea ce și facem, fără să mai stăm pe gânduri. Doar că... Ei bine, lucrurile mergeau așa cum credeam eu că ar trebui să meargă, ținând cont că experiența mea în domeniu se limitează la cele câteva zbenguieli într-un dormitor imens cu Jeff, singura mea relație de durată (trei luni), cu care am ieșit în primul an și care, ceva mai târziu în semestrul acela, mi-a mărturisit plângând că e îndrăgostit de Jim, colegul lui de cameră.

Cu toate astea, am citit destul timp *Cosmo* ca să știu că femeia e responsabilă de propriile-i orgasme, la fel cum invitații sunt singurii responsabili cu propria lor bună dispoziție la o petrecere... Până la urmă, nici o gazdă nu poate controla chiar

TOTUL! Vreau să spun că nu e cea mai înțeleaptă mișcare să lași lucrurile astea pe mâna unui bărbat, pentru că nu va face nimic altceva decât să strice totul sau, mai rău, nici măcar să nu încerce (poate doar Jeff să fie excepția, mi-amintesc că era foarte interesat de orgasmele mele... la fel ca și de pantofii mei cu cataramă și strasuri marca Herbert Levine 1950, cu care l-am prins încălțat într-o zi).

Dar, în timp ce aveam grijă să mă simt cât mai bine, îmi dau seama că Andrew are ceva probleme. Se oprise brusc din... mă rog, din ce făcea și se trântise pe spate în pat, cu ochii în tavan.

— Andrew, e totul OK? întreb îngrijorată.

Romantic ca de obicei, îmi răspunde că nu-și poate da drumul.

— E din cauza nenorocitului ăstuia de pat, n-am destul loc.

Sunt, ca s-o spun pe-aia dreaptă, uluită. N-am mai auzit în viața mea ca un tip să nu-și poată da drumul. Deși cunosc câteva gagici pe care nu le-ar deranja deloc un tip în continuă erecție – Shari e una dintre ele –, mie chiar nu-mi convine. Eu m-am simțit foarte bine, n-am ce comenta, exact cum am citit în *Cosmo*. Adevărul e că nu știu cât mai pot s-aștept. Cred că trebuie să mă rezolv singură. Totuși, nu e bine să te gândești numai la tine mai ales când persoana de lângă tine este atât de tristă. Nici nu pot să-mi imaginez ce-o simți Andrew acum. Îmi pare rău de el așa că îl întreb dacă pot face ceva în sensul ăsta. După cum repede aveam să-mi dau seama, se pare că puteam, cel puțin dacă e să mă iau după faptul că Andrew începe să-mi împingă capul spre Polul Sud.

Ideea e că-n viața mea n-am mai făcut *așa ceva*. Nici măcar nu sunt sigură că am habar ce trebuie

să fac... cu toate că Brianna, tipa de deasupra mea, încercase să mă învețe odată, folosind o banană. Totuși, trebuie să recunosc că nici o clipă nu m-am gândit că în felul ăsta aveam să facem noi doi dragoste... Dar, până la urmă, e unul din seria lucrurilor pe care le faci pentru cei pe care-i iubești când au nevoie de tine, așa că...

Prima chestie pe care o fac e să-l pun să-și schimbe prezervativul. Nu iubesc pe nimeni chiar așa de mult, nici măcar pe el.

„Cruciadele n-au fost importante numai prin faptul că o cultură a influențat viața religioasă a alteia. Unele au influențat și moda! Bărbații care se întorceau teferi le aduceau nevestelor nu numai aurul inamicului mort, ci și secretele femeilor din Orient despre îngrijirea corpului, unul dintre ele fiind îndepărtarea părului pubian despre care nu se mai auzise prin părțile Orientului de pe vremea Imperiului Roman timpuriu.

Dacă englezoaicele au împrumutat sau nu acest obicei de la surorile lor din Orientul Îndepărtat rămâne la latitudinea și imaginația cititorului, dar ne putem da seama din portretele din epoca respectivă că unii duseseră practicile de genul ăsta ceva cam departe, îndepărtându-și tot părul de pe cap, inclusiv genele și sprâncenele. Cum la vremea respectivă cei mai mulți nu știau să scrie sau să citească, nu e de mirare că au priceput greșit mesajul."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

7

„Păstrează-ți secretele, dar află-le
pe ale celorlalți."

Philip Dormer Stanhope al IV-lea,
conte de Chesterfield, (1694-1773),
om de stat englez

Mă trezesc cu o puternică senzație de nemulțumire, deși dormisem singură, căci Andrew, la un moment dat, se dusese împleticindu-se în camera lui. Ne fusese imposibil să dormim amândoi în patul ăla, el cu picioarele lui lungi, iar eu cu obiceiul meu prost de a dormi cu genunchii strânși la piept. Cu toate astea, el, unul, plecase mulțumit, sunt sigură. Oi fi eu începătoare, dar învăț repede. Cât mă întind, îmi vine în minte noaptea trecută. E încântător băiatul ăsta. Nu! „Încântător" nu e cel mai potrivit termen pentru a descrie un bărbat! E... drăguț. Câte griji am putut să-mi fac pe motiv că mă crede grasă! Nu pot să cred că mi-am pierdut atâta timp cu așa o prostie! Bineînțeles că n-a crezut nici o clipă că sunt grasă și nici n-a zis nimic de genul ăsta cuiva din familie. Probabil că frate-său mă confundase cu vreo fostă prietenă de-a lui Andrew.

Serios acum, Andrew e iubitul perfect. Curând o să-l fac să renunțe și la prostia aia de haină – poate chiar azi, când mergem la cumpărături, o să-i iau alta ca să-l consolez. Andrew apucase să-mi promită în timpul discuției noastre de după că

mergem la cumpărături și să vedem puțin împrejurimile, imediat ce termină el nu știu ce avea de făcut în oraș.

În ceea ce mă privește, părțile de care sunt interesată cel mai mult – cu excepția celor ale lui Andrew, desigur, ar fi Oxfamul, unde știu că pot găsi tot felul de minunății, și poate am norocul să dau și peste un loc de care am tot auzit, Topshop, echivalentul englezesc al lui T.J. Maxx sau chiar H & M, chestie care nu există în Michigan, dar despre care am auzit, normal, că e Mecca oricărei victime a modei.

Bineînțeles că nu-i spun nimic din toate astea lui Andrew, vreau să mă creadă o intelectuală, totuși. Știu c-ar trebui să fiu interesată mai degrabă de istoria țării, foarte bogată și cu un trecut de mii de ani... sau măcar cei două sute în care este implicată și moda. Andrew e așa de drăguț... Întreaga lui familie a fost, de altfel – cu excepția poveștii cu „grăsana" –, tare aș vrea să găsesc cumva o formă să le arăt cât de mult apreciez tot ce fac pentru mine...

Ideea m-a lovit când mă rădeam pe picioare în baie. Andrew nu se trezise încă, iar ai lui cred că erau plecați să rezolve diverse chestii, așa că m-am gândit să le fac o surpriză și să le gătesc ceva. Da, asta e! Diseară o să le pregătesc celebrele spaghete ale mamei ca să vadă cât de mult apreciez tot ce-au făcut pentru mine. Sigur au în casă ingredientele necesare, până la urmă nu-mi trebuie decât paste, usturoi, ulei, parmezan și fulgi de ardei iute. Iar dacă n-au chiar tot ce ne trebuie, cum ar fi delicioasele baghete rumenite, foarte bune cu uleiul din sos, ne putem opri să cumpărăm când ne întoarcem din plimbarea prin împrejurimi. Îmi

imaginez cât de surprinsă și bucuroasă o să fie doamna Marshall când se va întoarce acasă după o zi grea și va descoperi că e așteptată cu masa!

Supermulțumită de găselnița mea, mă machiez repede și-mi dau și un strat de lac pe unghiile de la picioare, ca să-mi protejez pedichiura franțuzească, lucru foarte necesar dacă voi cutreiera orașul în sandalele mele cu baretuțe. Începem dimineața cu un pic de sex în patul meu din pal, după care îmi pun rochia mea haioasă marca Alex Colma, cea cu un model cu frunze. Am și un pulover de cașmir care se potrivește de minune, slavă Domnului că am apucat să-l arunc în bagaj chiar în ultima clipă, se pare că-mi va fi de mare folos aici. Îl zoresc și pe Andrew să se dea jos din pat și să se îmbrace, ca s-avem timp să facem tot ce ne-am propus, mai ales că el trebuie să ajungă și în centru să rezolve nu știu ce, iar eu să găsesc un loc unde să schimb ceva bani.

Prima mea zi în Londra – cea de ieri nu se pune, eram așa de obosită că nici nu-mi mai aduc aminte mare lucru din ea – a început deja cum nu se poate mai bine (mic dejun fără roșii, baie fierbinte, sex), nici măcar nu-mi imaginez ce-ar trebui să se întâmple ca să fie și mai bună de-atât. Dar uite că se poate și mai bine: soarele strălucește cu putere și e mult prea cald pentru haina de piele a lui Andrew!

Ieșim din casă ținându-ne de mână și lăsându-l pe Geronimo să se uite trist în urma noastră („Câinele ăsta chiar te place", observase la un moment dat Andrew. Daa! Reușisem să-l fac să mă placă doar cu câteva bucățele de mâncare strecurate pe furiș. Oare va fi la fel de ușor și cu oamenii?) prin ușa de sticlă. Ne îndreptăm spre

metrou. Ar fi prima dată în viața mea când merg cu metroul londonez!

Nu mi-e teamă deloc c-o să fim aruncați în aer – știu că dacă lași lucruri de genul ăsta să te macine, teroriștii au câștigat deja lupta.

Totuși, mai trag din când în când cu coada ochiului la bărbații tineri – dar și la femei, e la fel de greșit să-i cataloghezi după sex ca și după rasă – care poartă haine groase într-o zi atât de frumoasă. Cât mă uit eu după teroriști, nu pot să nu observ că aici lumea se îmbracă mult mai bine decât în Ann Arbor. Știu că nu e deloc frumos să spui asta despre propria ta țară, dar pur și simplu e evident că londonezii sunt mult mai preocupați de aspectul lor decât americanii. Nu văzusem pe nimeni – cu excepția lui Alistair, dar el e încă adolescent – în trening.

Ce e sigur e că aici nu sunt așa de mulți oameni care să aibă probleme cu greutatea ca în America. Oare de ce-or fi londonezii așa de slabi? Să fie ceaiul?

Ah, și reclamele! Panourile publicitare de la metrou sunt așa de... de interesante! De multe ori nu-mi dau seama la ce produs fac reclamă, dar o fi pentru că până acum n-am mai văzut femei goale care să vândă suc de portocale.

Iar îi dau dreptate lui Shari. Englezii sunt mult mai puțin pudici decât noi în ceea ce privește nuditatea, corpul în general – de altfel, se și îmbracă mai bine ca noi...

Când în cele din urmă coborâm în stația unde Andrew trebuie să se întâlnească cu cineva – aflu că e și o bancă în apropiere unde pot schimba niște bani –, urcăm înapoi în soare... și sunt nevoită să-mi țin respirația o clipă! Sunt în Londra! Chiar

în centrul orașului! Locul unde s-au întâmplat atâtea fapte istorice, inclusiv crearea curentului punk (ia gândiți-vă unde-am fi fost fără Madonna, prima care-a purtat bustieră sau dacă Seditionaries de pe Kings Road n-ar fi făcut-o cunoscută pe Vivienne Westwood) sau apariția în public a rochiei negre pe care prințesa Diana (Lady Diana pe-atunci) a purtat-o la petrecerea de logodnă?

Dar, înainte să apuc să mă bucur de toate minunile astea, Andrew mă târăște într-o bancă, unde mă așez la rând (sau la coadă, cum spune el) să schimb câteva cecuri de călătorie în lire englezești. Când ajung la persoana de la ghișeu, mă trezesc că-mi cere pașaportul. I-l dau, și-ncepe să-l răsfoiască suspicioasă. Da, bine, ce atâta tam-tam? Aveam cu cinșpe kile mai mult, într-adevăr, când făcusem fotografia, dar totuși... Când îl primesc înapoi, Andrew vrea să-l vadă și el, dar are un șoc când vede fotografia.

— Nu pot să cred cât erai de grasă! Nu-mi vine să cred, acum arăți ca un supermodel! Nu-i așa că arată ca un supermodel? o întreabă pe tipa de la ghișeu.

— Îmhm, mda, răspunde aceasta, mai mult de complezență.

Ce-i drept, întotdeauna pică bine când cineva îți spune că arăți ca un model, dar asta nu mă oprește să nu mă întreb dacă arătam chiar așa rău înainte să slăbesc. Adică, atunci când Andrew m-a văzut pentru prima dată, în noaptea cu incendiul, aveam cu cinșpe kile mai mult decât am acum, dar tot a fost atras de mine, mi-am dat seama din prima clipă. E-adevărat că nu aveam pe mine decât un prosop, pompierii nu mă lăsaseră să intru înapoi în clădire, dar nu cred că l-a atras doar asta.

Nu prea mă pot concentra la toate astea, căci tocmai ce primesc banii... arată așa de bine! Mult mai bine decât cei americani, care sunt așa de... verzi. Plus că ai lor sunt de atâtea mărimi – moneda de o liră arată și dă senzația de aur.

Abia aștept să cheltuiesc ceva din banii mei cei noi, așa că îl zoresc pe Andrew să termine mai repede ce avea de făcut ca să putem da o raită prin Harrods (îl anunțasem deja că ăsta era primul loc unde voiam să ajung). Nu că aș vrea să cumpăr neapărat ceva de acolo, dar... Vreau să văd monumentul pe care proprietarul, Mohamed Al Fayed, l-a ridicat în amintirea fiului său care a murit împreună cu Lady Di în accidentul acela îngrozitor de mașină.

— OK, să mergem atunci, îmi zise și ne-am îndreptat spre o clădire nasoală de birouri pe a cărei ușă de la intrare scria mare Job Center (îmi place așa de mult cum pronunță englezii aiurea fiecare cuvânt!), unde Andrew se așază la o coadă imensă, pentru că, spune el, trebuie „să se înscrie" pentru un job sau ceva de genul ăsta.

Sunt foarte interesată de tot ce înseamnă Anglia, căci odată ce ne vom căsători, ar putea deveni țara mea de adopție, la fel ca în cazul Madonnei, așa că mă uit cu atenție la toate afișele care-mi apar în fața ochilor pe măsură ce înaintăm și citesc chestii de genul: „Noi oportunități pentru cei care își caută ceva de muncă – faci parte din Departamentul pentru Muncă și Pensii și te gândești să pleci în Europa? Află de la noi cum".

Mă gândesc că e foarte ciudat cum englezii vorbesc despre Europa ca și cum n-ar face și ei parte din același continent, iar noi, americanii, probabil incorect, ne referim mereu la Anglia ca

fiind parte a Europei. Funcționarul la care ajungem într-un final îl întreabă pe Andrew dacă și-a căutat ceva de muncă până atunci. Andrew spune că a căutat, dar că nu a găsit nimic. Cum adică? Ce tot spune, cum nu și-a găsit nimic de muncă? Doar asta face tot timpul de când am ajuns aici: muncește.

— Bine, bine, dar cu slujba ta de chelner cum rămâne? mă trezesc întrebând. Andrew se îngălbenește, ceea ce-i o mare chestie având în vedere că oricum e palid de la natură. Palid, dar sexy, ca Hugh Grant, vreau să spun.

— Ce glumeață e! îi spune Andrew funcționarului.

Ba nu glumesc deloc, ce tot spune acolo?!

— Ieri ai fost acolo toată ziua, îi amintesc. De la 11 dimineața la 11 seara.

— Liz, te rog, nu mai face poante pe seama bietului om, nu vezi că e ocupat? se răstește la mine.

Bineînțeles că văd, doar că mie mi se pare că el e cel care nu-și dă seama de asta.

— Da, sigur! De parcă tu nu erai ocupat ieri cu slujba ta, pe care a trebuit să ți-o iei pentru că postul de profesor nu era bine plătit. Nu-ți amintești nici acum?

Oare se droghează sau ce-i cu el de nu-și amintește că fix în ziua în care am pus pentru prima dată piciorul în țara asta el s-a dus la muncă?

Umbra care trece pe fața lui mă face să-mi dau seama nu numai că-și amintește, dar și că nu se droghează. Nu că privirea pe care mi-o aruncă – dacă privirile-ar putea ucide! – ar fi un indiciu, nuu!

Buuun. Clar, am făcut o tâmpenie. Dar ce Dumnezeu, n-am spus nimic altceva decât adevărul! Îl întreb pe Andrew ce se petrece. Abia când bărbatul din spatele ghișeului ridică receptorul și

spune cuiva de la celălalt capăt al firului „Domnule Williams, am o problemă. Da, vin imediat" încep să-mi dau seama. Tipul atârnă pe ușă un semn pe care scrie „Închis" și spune: „Vă rog să mă urmați, domnule Marshall, domnișoară" în timp ce cu o mână ridică tejgheaua ca să putem trece.

Intrăm într-o încăpere mică, aproape goală, doar cu un birou, care avea câteva sertare trase, și un scaun, undeva mai în fund. Pe drum, simt în ceafă privirile tuturor – și ale celor de la coadă, dar și ale funcționarilor. Câțiva șușotesc, se aud și vreo câteva râsete. Mi-a luat câteva secunde bune până să mă prind de ce. Iar când mă dezmeticesc, mă înroșesc la fel de tare cum se îngălbenise Andrew mai devreme. Pentru că-mi dau seama că iar am dat-o-n bară. Da. Iar mi-am dat drumul la gura asta mare și proastă fix când ar fi trebuit să mi-o țin. Dar de unde naiba era să știu că englezii merg la centre de genul ăsta ca să primească o indemnizație de șomeri?! Și de ce Andrew, care e ANGAJAT, se înscrie până la urmă pe o listă ca să primească banii ăștia? Și culmea culmilor lui nu i se pare că face o chestie ilegală. Spune încontinuu pe un ton plângăreț că toată lumea face asta. Tipul de la Job Center nu pare însă de aceeași părere, după cum îmi dau seama din privirea lui superioară pe care mi-o aruncă în momentul în care părăsește încăperea.

— Ascultă, Liz, îmi spune Andrew când am rămas singuri, știu că n-ai vrut să faci nimic rău, dar m-ai băgat într-o mare încurcătură. N-o să pățesc nimic, asta numai dacă, atunci când se întoarce individul ăsta, o să-i spui că ai făcut o greșeală, că n-a fost decât o neînțelegere și că de fapt n-ai vrut să spui că am fost ieri la muncă, OK?

— Dar, Andrew... Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, trebuie să fie totuși o greșeală undeva. Andrew, Andrew AL MEU, care avea de gând să învețe copiii să citească, nu poate fi un hoț de rând, pur și simplu, nu e cu putință așa ceva.

— Dar *ai fost* ieri la muncă... nu-i așa? Cel puțin, așa mi-ai spus, de-asta m-ai și lăsat singură cu ai tăi aproape toată ziua, nu?

— Adevărat.

Observ că transpiră. Nu l-am văzut transpirând niciodată până acum. Dar, în același timp, văd și un început de chelie care mai și lucește. Oare o să fie la fel de chel ca și taică-său într-o bună zi?

— Așa e. Liz. Dar va trebui să minți un pic pentru mine.

— Să mint pentru tine...

Sunt un pic confuză. E ca și cum... Înțeleg ce vrea să spună. Înțeleg cuvintele. Numai că nu pot să cred că le aud din gura lui, din gura lui Andrew AL MEU.

— E doar o minciună nevinovată, Liz. Aici chelnerii au un salariu de nimic, nu e ca în State, unde bacșișul de 15 procente din notă e garantat. Îți jur, toți chelnerii pe care-i cunosc sunt în aceeași oală...

— Totuși...

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, chiar nu pot să cred.

— Asta nu înseamnă că e și corect. Nu e... cinstit, Andrew, iei banii unor oameni care chiar AU NEVOIE de ei.

Cum Dumnezeu nu poate să priceapă asta? Vrea să predea unor copii cu probleme... aceiași oameni pentru care sunt de fapt banii pe care se simte așa de îndreptățit să-i ia acum. Cum de nu

știe asta, doar maică-sa e asistent social, pentru Dumnezeu! Oare ea știe de unde are fiu-său bani de buzunar?

— Dar și *eu* am nevoie de banii ăștia, insistă Andrew.

Transpiră din greu acum, deși în birou e foarte răcoare.

— *Și eu* sunt unul dintre oamenii ăia. Adică trebuie să trăiesc și eu, nu numai ei, Liz. Să știi că nu e ușor să-ți găsești o slujbă plătită cât de cât decent când toată lumea știe că în câteva luni trebuie să te întorci la școală.

Ce să zic, aici are dreptate. Îmi aduc aminte că și eu am devenit assistant manager la Vintage to Vavoom pentru că am locuință stabilă în oraș. Bine, și pentru că sunt bună în ceea ce fac. Dar zău...

— Și să știi că n-o fac numai pentru mine, voiam să-ți fac cât mai plăcută șederea aici, continuă, aruncând o privire neliniștită spre ușă. Voiam să te pot duce în locuri frumoase, să ieșim la restaurant, poate chiar să mergem... habar n-am, într-o croazieră sau ceva de genul ăsta.

— Vai, Andrew! Mi se topește inima de dragul lui.

Cum am putut să cred așa ceva despre el? N-o fi procedând el tocmai ortodox, dar trebuie să recunosc că n-a avut intenții rele.

— Dar, dragul meu, eu am economisit între timp o grămadă de bani, nu trebuie să faci asta pentru mine, nu trebuie să muncești atâta. Am destui bani pentru amândoi.

Subit, parcă nu mai transpiră în halul ăla.

— Chiar așa? Mai mulți decât ai schimbat azi la bancă?

— Bineînțeles că am mai mulți, economisesc de ceva vreme și-aș fi mai mult decât bucuroasă să-i cheltuim împreună.

Și chiar vorbesc serios. Până la urmă, nu trebuie să uităm că sunt o feministă. Nu-i nici o problemă dacă-l întrețin pe bărbatul pe care-l iubesc. Chiar nici una.

— Cât ai? mă întreabă Andrew dintr-o suflare.

— Cât am?! clipesc aiurită. Păi... nu știu, vreo două mii.

— Vorbești serios? Excelent! Poți să mă împrumuți și pe mine?

— Doar ți-am spus, sunt mai mult decât bucuroasă să plătesc eu...

— Nu asta voiam să spun, mă întrerupe el. Mă întrebam dacă n-ai putea să-mi împrumuți ceva bani *acum*.

Nu mai transpiră, dar parcă s-a îmbujorat puțin. Se tot uită la ușa pe care tipul de la Job Center trebuie să apară din clipă-n clipă.

— Știi, nu mi-am plătit taxa de înscriere la școală încă...

— Taxa de înscriere la școală, repet după el.

— Exact.

Acum mi se pare că se înverzește, ca un copil prins că face o prostie.

— Am intrat într-o mică încurcătură chiar înainte să vii tu. Ai mers vreodată la McCracken Hall, la vreo seară de pocher?

Mi se învârte capul. Serios.

Seară de pocher? McCracken Hall?

Despre ce vorbește, Dumnezeule?

— Da, era un grup de interni care jucau în fiecare seară. Obișnuiam să joc și eu cu ei, la un moment dat am devenit destul de bun...

Englezul... Chaz spusese ceva la un moment dat despre cineva... cineva despre care-mi dau seama acum că nu era altul decât Andrew. *Cel care organiza jocuri de pocher ilegale la etajul al șaptelea.*

— Despre *tine* era vorba? mă holbez la el. Dar... nu se poate, doar ești intern. Jocurile de noroc nu sunt permise în cămine.

Îmi aruncă o privire de parcă nu-i vine să creadă.

— Așa e, doar că toată lumea o face.

Oare dacă lumea ar începe deodată să poarte epoleți, ai face și tu la fel? sunt pe cale să-l întreb, dar mă opresc la timp, știu răspunsul.

— Oricum, m-am băgat într-un joc d-ăsta și aici nu demult și... în fine, mizele au fost ceva mai mari decât sunt eu obișnuit, iar jucătorii mai experimentați, așa că...

— Așa că ai pierdut, termin eu sec.

— Am crezut că-s cel mai tare și c-aș putea să-i curăț de bani... dar m-am trezit că m-au bătut de mi-a sunat apa-n cap și am pierdut și banii pentru taxă. De-asta muncesc atâta, înțelegi? Nu pot să le spun alor mei ce s-a întâmplat de fapt cu banii lor, nici nu vor s-audă de jocurile de norc, probabil m-ar da afară din casă dac-ar afla. Abia am, de bine, de rău, un pat acolo, doar știi. Dar dacă zici că-mi poți împrumuta tu... m-am scos! Nici n-o să mai trebuiască să mă duc la muncă, iar asta-nseamnă că putem fi împreună toată ziua... Mă îmbrățișează: ...și toată noaptea, adaugă ridicându-și sugestiv sprâncenele. Nu-i așa c-ar fi *nemaipomenit*?

Mi se învârte capul în continuare. Deși îmi explicase clar, cumva nu mi se părea că vorbele lui au sens... sau poate că aveau... doar că nu cred că-mi plăcea ce auzeam.

— Câteva sute? Pentru taxă?

— Vreo două sute, pe-acolo. Până la urmă, ce înseamnă câteva sute de dolari? Dacă stai să te gândești că e vorba de viitorul meu... *al nostru*. O să mă revanșez oricum, să știi. Nu contează dacă o să fac asta tot restul vieții mele. Își coboară un pic capul spre gâtul meu și mă sărută. Nu că mi-ar displăcea, îmi șoptește în păr, să mă revanșez tot restul vieții mele față de o fată ca tine.

— Hmm, bănuiesc că te-aș putea împrumuta, spun. Totuși, în capul meu o voce strigă din răsputeri exact opusul. Am putea să mergem să-i virăm în contul Universității chiar după ce plecăm de-aici.

— Să vezi... poate ar fi mai bine dacă mi i-ai da mie, îi trimit eu. Știu un tip la muncă, care mi i-ar schimba pe degeaba... nu tu taxe, nu tu nimic...

— Vrei să-ți dau bani gheață, repet.

— Exact. Ar fi mai ieftin, altfel te ucid taxele.

Chiar atunci se aud pași în spatele ușii.

— Ascultă, spune-i, te rog, individului ăstuia că te-ai înșelat în ceea ce privește jobul pe care credeai că-l am, că a fost o neînțelegere la mijloc, OK? Vrei să faci asta pentru mine, Liz?

— Lizzie, îl corectez, doar pentru a-l contrazice cumva.

Mă privește neînțelegând.

— Lizzie, nu Liz. Întotdeauna-mi spui Liz. Nimeni nu-mi mai spune așa în afară de tine. Mă cheamă Lizzie.

— OK, nu contează. Uite că vine. Spune-i ce te-am rugat, vrei? Spune-i c-ai făcut o greșeală.

— Bine.

Însă greșeala, îmi dau seama, nu ține de faptul că Andrew e sau nu șomer.

„În timp ce mulți istorici consideră Epoca Elisabetană drept una a iluminării, datorită unor genii ca Shakespeare și Sir Walter Raleigh (vezi pelerina în noroi), nu încape îndoială că Elizabeta, spre sfârșitul domniei sale, purta veșminte necorespunzătoare, chiar copilărești. Mulți au fost de părere că asta se datora stratului deloc neglijabil de pudră albă pe care și-l punea pe față în fiecare dimineață pentru a obține un aspect mai tânăr. Din nefericire pentru regină, pudra respectivă era nocivă, putând duce la otrăvire, și se pare că i-a afectat creierul.

Elizabeta nu e însă singura căreia i se potrivește zicala «baba suferă la frumusețe» (vezi Jackson, Michael)."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

8

„Femeile vorbesc pentru că așa vor ele, pe când bărbații vorbesc numai dacă sunt forțați de împrejurări – spre exemplu, dacă nu-și găsesc șosete curate."

Jean Kerr (1923-2003), scriitoare americană

Nu știu ce m-a împins s-o fac. Mi-amintesc numai că l-am rugat pe domnul Williams – superiorul bărbatului care ne dusese în biroul acela – să-mi spună unde găsesc WC-ul (deși se pare că aici i se spune „toaletă", din moment ce mi-a trebuit ceva vreme să-i fac să înțeleagă ce încercam să le spun), ca apoi să mă trezesc afară, alergând de-mi sfârâiau călcâiele.

Exact. Am dat bir cu fugiții. Am părăsit Centrul, l-am părăsit pe Andrew. M-am prefăcut că am nevoie să merg la baie și dusă am fost. Am ieșit din clădire și am luat-o la goană pe străzile aglomerate ale Londrei, fără o direcție anume, nu c-aș fi știut s-ajung undeva.

Nu știu ce m-a apucat. Am spus exact ce m-a rugat Andrew – că mă înșelasem în ceea ce privea jobul lui. Bănuiesc că, din moment ce Andrew lucrează la negru, cei de la Job Center n-au cum să verifice dacă ce îndrugam noi acolo era adevărat sau nu. Deci domnul Williams n-avea ce să-i facă lui Andrew, cu atât mai puțin să-l trimită în închisoare. De fapt, bietul om, în momentul în care l-am întrerupt întrebându-l unde e WC-ul, îi ținea o adevărată predică lui Andrew, referitoare la gestul

lui incalificabil. Atunci am plecat. Și nu m-am mai întors. De-asta rătăcesc acum pe străzile Londrei fără să am nici cea mai mică idee unde sunt. N-am și eu un ghid al străzilor, o hartă ceva... Tot ce am sunt portofelul plin cu bani englezești și sentimentul că Andrew n-o să fie deloc bucuros să mă vadă când voi ajunge acasă – asta dacă-mi voi da seama *cum* s-ajung acolo.

Poate-ar fi trebuit să rămân. N-a fost prea frumos din partea mea să fug așa. Andrew are dreptate, studenților nu le e deloc ușor s-o scoată la capăt cu banii... Deși faptul că-și pierd economiile la jocuri de noroc nu-i ajută deloc.

Și cum rămâne cu banii, îi promisesem 500 de dolari pentru taxa de înscriere și... am plecat. Cum de-am putut să fac asta? Dacă nu plătește, nu va mai putea reveni la școală în toamnă. Cum de-am putut să-i întorc spatele în felul ăsta?! Dar, pe de altă parte, cum aș fi putut rămâne? Nu e vorba despre bani, *chiar nu e*. I-aș da bucuroasă și ultimul cent. Pentru că, sinceră să fiu, pot trece cu vederea că m-a făcut grasă. Pot trece cu vederea și că a zis chestia asta la toată lumea. Pot trece cu vederea jocurile de noroc, chiar și faptul că s-a prefăcut că nu-și poate da drumul doar ca să mă convingă să-i fac sex oral. Dar să fure banii șomerilor? C-așa se cheamă că faci dacă iei ajutor de șomaj când tu ai deja o slujbă plătită. Iar asta chiar că nu pot înghiți. Și mai vrea să fie profesor! PROFESOR! Vă puteți imagina ce-ar însemna ca un om ca ăsta să aibă în mână mințile unor copii inocenți?

Sunt o cretină de prima mână. Nu-mi vine să cred că m-am putut îndrăgosti de unul cu texte de genul „Vreau să-nvăț copiii să citească". E așa de evident că nu voia decât s-ajungă în patul – și-apoi

în portofelul – meu! Oare de ce nu mi-am dat seama, cum de n-am văzut semnele? Cum poate un tip care pretinde că vrea să învețe copiii să citească să trimită poze cu fundul lui gol unor americance inocente?

Ce proastă sunt! Cum am putut fi atât de oarbă?

Bineînțeles, Shari avea dreptate, probabil că accentul lui m-a dat pe spate. Era de-a dreptul... încântător. Dar știu acum că, dacă un bărbat are accentul lui James Bond asta nu-nseamnă că se și POARTĂ la fel. Ar lua oare James Bond bani de la stat chiar dacă ar lucra? Cu siguranță că nu. Doamne, și când mă gândesc că voiam SĂ MĂ MĂRIT cu el! Voiam să mă mărit cu el și să-l întreținem tot restul vieții. Voiam să am copii cu el – Andrew Jr., Henry, Stella și Beatrice. Și un câine! Oare cum am zis c-o să-l cheme? În fine, nu mai contează.

Sunt cea mai mare idioată de pe malul ăsta al Atlanticului. Dacă stau bine să mă gândesc, de pe ambele maluri. Doamne, ce-aș vrea să-mi fi dat seama de toate astea înainte să-i fac sex oral! Nu pot să cred c-am făcut una ca asta! Știi ceva? Îmi vreau sexul oral înapoi! Andrew Marshall nu e demn de un sex oral făcut de Lizzie Nichols. A fost ceva special pentru mine. Am făcut-o în premieră. Și am făcut-o pentru un profesor, nu pentru unul care înșală statul, un hoț, un pomanagiu, sau oricum i s-o fi spunând.

Ce-o să mă fac? Sunt doar două zile de când am venit la iubitul meu și deja nu mai vreau să-l văd niciodată. Și mai stau și cu familia lui! Chiar n-am cum să-l evit acolo. Of, Doamne... Vreau acasă!

Doar că n-am cum s-o fac. Chiar dacă mi-aș putea permite – chiar de-ar trebui să sun acasă chiar acum și să-i rog pe-ai mei să-mi cumpere un bilet de avion – n-aș mai scăpa niciodată de gura lor. Sarah și Rose... doamna Rajghatta... până și mama, toți mi-ar scoate ochii. Toți mi-au spus, TOȚI, să nu fac asta, să nu mă duc până la mama naibii ca să mă-ntâlnesc cu un tip pe care abia dacă-l cunosc, un tip care, ei bine, da, mi-a salvat viața... Cu toate că sunt șanse totuși să nu fi murit atunci. Vreau să spun că e foarte posibil să fi simțit fumul și să ies la timp. N-ar înceta niciodată să-mi spună c-au avut dreptate. Doamne sfinte, de data asta au avut dreptate, nu-mi vine să cred! Niciodată n-au avut dreptate până acum, indiferent de ce-ar fi fost vorba. Spre exemplu, toți spuneau că n-am să termin facultatea niciodată, și iată c-am făcut-o. Da, bine, în fine, *aproape* am absolvit. Nu mai trebuie decât să scriu o lucrare, o nimica toată. Și au mai spus că n-am să reușesc niciodată să slăbesc, dar am făcut-o. Cu excepția câtorva kilograme, e drept, la care mai am de muncă, dar pe care numai eu le știu. Apoi, au mai spus și că niciodată nu voi fi în stare să-mi iau un apartament sau o slujbă în New York – iată că sunt pe cale să le demonstrez că se înșală. Sper. De fapt, dacă mă mai gândesc mult la chestiile astea acum, o să vomit. Tot ce știu e că nu mă pot întoarce acasă. Nu pot să le dau satisfacție.

Dar nici nu pot să rămân! Nu după ce l-am lăsat baltă pe Andrew în halul ăsta, n-o să mă ierte niciodată. Am plecat *pur și simplu*. De parcă picioarelor mele le-a crescut subit un creieraș care le-a ordonat s-o șteargă, să pună o distanță cât mai mare între mine și Andrew. Nu e vina lui. Cel puțin, nu în totalitate. Jocurile de noroc dau

dependență! Dacă aș fi fost un om bun, aș fi rămas cu el și-aș fi încercat să-l ajut cumva. I-aș fi împrumutat banii ăia, ca în toamnă să se poată întoarce și s-o ia de la început... Aș fi fost *alături de el.* Împreună, am fi reușit s-o scoatem la capăt.

În schimb, eu am dat bir cu fugiții. Bună treabă, Lizzie, halal iubită mai ești!

Mă înțeapă în piept. Mi se pare că am un atac de panică. Nu mi s-a mai întâmplat până acum, dar Brianna Dunleavy din cămin pățea tot timpul chestii din astea. A sfârșit la cabinetul medical studențesc, de unde s-a întors cu o adeverință cu care și-a amânat examenele.

Nu pot să fac un atac de panică pe stradă, nu se poate! Sunt în fustă. Dacă pic și-mi vede cineva chiloții? E-adevărat că sunt simpatici cu bulinele alea, dar nici chiar așa... Trebuie să mă așez... Trebuie să... A, uite o librărie. Locurile astea sunt perfecte dacă simți că faci un atac de panică. Adică bănuiesc, din moment ce nu mi s-a mai întâmplat până acum. Trec pe lângă rafturile cu noutăți și mă duc până în fundul librăriei, unde văd un fotoliu din piele, gol de altfel, în raionul de „Self help" (se pare că englezii nu dau prea mare atenție self help-ului, deși, unii dintre ei – pe nume Andrew Marshall – chiar ar avea nevoie), mă strecor și mă așez, punându-mi capul pe genunchi. Apoi inspir. Expir. Inspir. Expir. Asta. Nu. Se. Poate. Întâmpla. Eu. Nu. Pot. Avea. Un. Atac. De. Panică. Într-o. Țară. Străină. Prietenul. Meu. Nu. Se. Poate. Să. Fi. Pierdut. Totul. Școală. Bani. Jocuri. De. Noroc.

— Mă iertați, domnișoară...

Ridic capul. O, nu! Unul dintre angajați mă privește curios.

— A, bună...

— Bună ziua!

Pare destul de amabil. E îmbrăcat în blugi și un tricou negru. Are părul împletit în dreadlocks, dar foarte curat. Nu prea pare genul de individ care ar da afară din magazinul său o femeie în pragul unui atac de panică.

— Vă simțiți bine? vrea să știe. Pe legitimația de pe tricou văd că-l cheamă Jamal.

— Da, scâncesc. Mulțumesc. Eu... de fapt... nu mă simt prea bine.

— Nici nu arătați prea bine, îmi confirmă Jamal. Nu vreți să vă aduc un pahar cu apă?

Abia atunci îmi dau seama cât de incredibil de sete mi-era. O Cola light, de asta am nevoie. Oare în nenorocita asta de țară chiar nu se găsește Cola light?!

— Ar fi nemaipomenit, îi spun, în schimb.

Dă din cap și pleacă, arătând destul de îngrijorat. Ce om de treabă! De ce oare nu e el iubitul meu în locul lui Andrew? Cum am putut să mă îndrăgostesc de un individ care pretinde că VREA să învețe copiii să citească, și nu de unul care CHIAR asta face? Mda, e drept că Jamal nu lucrează la raionul de cărți pentru copii, totuși... Sunt convinsă că îi încurajează să citească pe toți copiii care pun piciorul în librăria asta. Sau, mă rog, poate visez eu. Din nou. Poate iar cred doar ce *vreau* să cred despre Jamal, la fel cum am vrut să cred că Andrew e chiar un Andrew, și nu un Andy, când, de fapt, e cel mai veritabil Andy pe care l-am cunoscut vreodată. Nu c-aș avea ceva împotriva numelui ăstuia, doar că... Deodată îmi dau seama de ce am nevoie, iar apa iese din calcul. Nu vreau, chiar nu vreau asta, dar îmi dau seama că trebuie să vorbesc cu mama, *pur și simplu trebuie* s-o aud.

Cu degetele tremurânde, formez numărul de-acasă. Hotărăsc să nu-i spun nimic despre Andrew și despre cum s-a dovedit de fapt a fi un Andy. Pur și simplu am nevoie s-aud o voce cunoscută. O voce care să-mi spună Lizzie, nu Liz. O voce...

— Mamă? întreb plângând când o femeie ridică receptorul și spune „Alo".

— Ce Dumnezeu te-a apucat de suni așa dimineață? mă întreabă bunică-mea, căci ea era. Nu știi cât e ceasul aici?

— Bunico... Închid ochii. Încă mă mai înțeapă pieptul. Mama e acolo?

— Pe dracu', nu. E la spital, nu știi că marțea îl ajută pe părintele Mack cu împărtășaniile?

Nu o contrazic, deși nu e marți.

— Bun, dar tata? Sau Rose? Sarah?

— Nu-ți ajunge că vorbești cu mine?

— A, ba da, e foarte bine. Voiam doar...

— Ce-i cu vocea asta de om bolnav? Nu cumva ai luat vreo gripă de-aia aviară de pe-acolo?

— Nu. Bunico...

Atât mai apuc să spun și m-apucă plânsul. De ce? DE CE? Sunt mult prea furioasă ca să mai plâng. Cunosc deja răspunsul.

— Care-i treaba, de ce plângi? vrea să știe bunică-mea. Ți-ai pierdut pașaportul? Stai liniștită, te vor lăsa să te-ntorci, doar îi lasă pe toți să vină-ncoace. Chiar și pe cei care vor să ne arunce în aer până pe lumea cealaltă.

— Bunico, cred... E greu să vorbești în șoaptă când suspini de mama focului, dar încerc. Nu vreau nici să-i deranjez pe clienți și să fiu dată afară în stradă, plus că știu că dintr-o clipă într-alta o să apară și Jamal cu apa. Cred c-am făcut o greșeală

venind aici. Andrew nu e... nu e omul care credeam că e.

— Ce ți-a făcut?

— Păi... a spus la toată lumea că sunt grasă. Și pariază la jocuri de noroc. Și înșală guvernul. Și... și... a spus că-mi plac roșiile.

— Vino acasă. Întoarce-te acasă chiar acum.

— Tocmai asta e, nu p-p-pot să mă-ntorc. Sarah și Rose, toată lumea mi-a spus că asta o să se-ntâmple. Și uite că s-a întâmplat. Dacă vin acasă, toți or să-mi spună „Nu ți-am zis eu?" Și chiar așa e. Of, bunico! (Acum plâng în hohote.) N-o să mai am niciodată un iubit. Unul adevărat, vreau să spun, unul care să mă iubească pentru ceea ce sunt, nu pentru contul din bancă.

— Căcat! o aud pe bunică-mea.

Uluită, întreb:

— Ce-ai spus?

— O să ai un iubit, stai tu liniștită. Doar că, spre deosebire de surorile tale, tu ești mai mofturoasă. N-o să te măriți cu primul dobitoc care-ți iese în cale și-ți spune că te place, după care te lasă gravidă.

E un rezumat foarte înțelept al relațiilor surorilor mele mai mari, care are efectul de a-mi usca instantaneu lacrimile.

— Bunico, nu ești totuși cam prea dură, zău?

— Bun, deci ăsta al tău e de fapt un cretin, o ține în continuare pe-a ei bunică-mea. Ducă-se pe pustii! Și-acum ce-ai să faci, rămâi totuși cu el până-ți pleacă avionul înapoi spre casă?

— Nu văd ce altă posibilitate aș avea. Adică... nu pot să-l părăsesc așa pur și simplu.

— Unde-i el acum?

— Păi, bănuiesc că e tot la Job Center.

Oare m-o fi căutând? Probabil că da, din moment ce am cei cinci sute de dolari pe care-i vrea.

— Păi, asta înseamnă că l-ai părăsit deja, îmi spune bunică-mea. Ascultă, nu înțeleg ce atâta mare tragedie. Ești tânără, ești în Europa. Tinerii merg în Europa de capul lor de sute de ani. Folosește-ți capul, ce Dumnezeu! Dar prietena ta, Shari, nu trebuia să fie și ea în Europa tot în perioada asta?

Shari! Am uitat complet de ea. Shari, care în momentul ăsta e de cealaltă parte a Canalului Mânecii, în Franța. Shari, care noaptea trecută mă invitase practic să merg să stau cu ea la – oare cum se numea? A, Mirac.

Mirac. La cât de magic îmi sună acum numele ăsta, ar putea însemna și „Rai".

— Bunico, întreb, ridicându-mă din scaun, chiar crezi că... adică... ar trebui...?

— Spuneai că pariază?

— Se pare că-i deja o boală.

Bunică-mea tresare, simt.

— Exact ca unchiu-tău Ted. Da' chiar te rog să rămâi cu el dacă vrei să-ți petreci toată viața plătindu-i datoriile, așa a făcut și mătușă-ta Olivia. Dar dacă ești fată deșteaptă, cum cred eu, o să pleci naibii de-acolo chiar acum, cât încă mai poți.

— Bunico, spun trăgându-mi nasul, cred... cred c-o să-ți urmez sfatul.

— Ei, răspunde bunică-mea umflându-se în pene, asta chiar că e o minune. În sfârșit mă ascultă și pe mine una dintre voi. Cineva ar trebui să deschidă o sticlă de șampanie.

— O să închin eu un pahar în cinstea ta, bunico. Acum ar fi bine s-o sun pe Shari. Nu știu cum să-ți mulțumesc! A, și, te rog, nu pomeni nimic nimănui despre discuția asta, da, bunico?

— Cui naibii să-i spun? mormăie bunica și închide.

Închid și eu telefonul, apoi formez numărul lui Shari. Shari. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit tocmai la EA! E în Franța, mi-a spus că pot s-o vizitez. Trenul. N-a spus cumva că ar trebui să iau trenul? Oare chiar pot face asta? *Ar trebui* s-o fac?

Ah, îmi intră mesageria. *Unde* naibii e? În vie, zdrobind struguri cu picioarele? Ah, unde ești, Shari? Am nevoie de tine!

Las un mesaj: „Shar, sunt eu, Lizzie. Trebuie neapărat să vorbim, e ceva important... Andrew și cu mine ne vom despărți, sunt sigură".

Îmi aduc aminte de expresia feței lui când îmi povestea despre nu știu ce prieten de la serviciu care-ar fi putut să-mi vireze banii în State fără taxe. Inima îmi tresare.

„Hmm, de fapt, cred că tocmai ne-am despărțit, *definitiv*. Ai putea să mă suni înapoi? Probabil că va trebui să-ți accept invitația în Franța. Te rog, sună-mă cât de repede poți! Pa."

Spunând toate astea cu voce tare, mi-am dat seama că se întâmplă cu adevărat. Mă despart de prietenul meu. Dacă mi-aș fi ținut gura și n-aș fi pomenit nimic despre slujba lui de chelner, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. E numai vina mea. Toate din cauza gurii mele mari. Serios, am mai făcut eu boroboațe și până acum, dar de data asta chiar am făcut-o lată.

Pe de altă parte, dacă n-aș fi zis nimic, oare mi-ar fi spus vreodată adevărul? Despre pariuri, adică. Sau ar fi încercat să se ascundă de mine tot restul vieții noastre împreună – așa cum de altfel i-a reușit foarte bine în aceste ultime trei luni? Oare am fi ajuns ca unchiul Ted și mătușa Olivia, acri,

divorțați, insolvabili financiar și locuind în Cleveland, respectiv Reno?

Nu pot să las să mi se-ntâmple una ca asta. Chiar nu.

Nu mă pot întoarce la familia Marshall, asta e sigur. Bine, trebuie să merg, ca să-mi recuperez lucrurile, dar nu pot să-mi petrec noaptea acolo. Nu pot dormi în același pat în care noaptea trecută... patul în care i-am făcut sex oral. Îmi vreau sexul oral înapoi! Abia atunci îmi dau seama că nu trebuie să rămân la ei, pentru că am unde să mă duc. Mă ridic brusc. Mă uit în stânga și-n dreapta, când apare Jamal cu apa.

— Domnișoară? mă întreabă îngrijorat.

— Ah, zic văzând apa. Îi smulg paharul și-l dau pe gât. Nu vreau să par prost-crescută, dar îmi zvâcnește capul. Mulțumesc tare mult, spun după ce termin de băut și-i dau paharul. Deja mă simt mai bine.

— Pot suna pe cineva pentru dumneavoastră? vrea să știe Jamal.

Chiar că e drăguț. Așa de atent! Parcă sunt în Ann Arbor. Bineînțeles, asta dacă n-ar avea accent.

— Nu, dar mă poți ajuta cu ceva. Poți să-mi spui cum ajung la gară?

Partea a doua

„În anii 1700, Revoluția Franceză a reprezentat triumful oamenilor obișnuiți asupra monarhiei în favoarea democrației și republicanismului. Dar n-a însemnat numai asta! E vorba, de asemenea, și despre modă – must have-urile (care au favorizat perucile pudrate, alunițele false și rochiile cu crinolină, acestea din urmă uneori incredibil de largi) *versus* ceea ce era în afara curentului (cizme butucănoase, fuste strâmte și o grămadă de alte haine). Din această perspectivă deosebită, țăranul a fost cel care a câștigat lupta, după cum ne-o arată și istoria. Dar moda a pierdut."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

9

„Numai în Paris găsești oameni
cu darul povestirii."

François Villon (1431-1463), poet francez

Împing valiza pe culoarul trenului Paris – Souillac și încerc să nu plâng. Nu din cauza valizei. În fine, și din cauza ei pe de-o parte. Culoarul e foarte strâmt, și am bagajul de mână pe umăr și trebuie să merg cumva cam ca un crab ca să nu pocnesc oamenii în cap în timp ce caut – aparent fără speranță – un loc undeva cu fața spre direcția de mers, la clasa I, într-un vagon de nefumători. Dacă n-aș fi nefumătoare și nu mi-ar păsa dacă merg cu spatele spre direcția de mers, mi-aș fi găsit de mult un loc. Doar că nu fumez și mi-e teamă că, dacă stau cu spatele, o să vomit. De fapt, *sunt sigură* c-o să vomit, căci am o senzație de vomă de când m-am trezit în Paris – ațipind în scaunul meu confortabil din trenul dinspre Londra, ca bunică-mea după ce bea prea mult sherry – și mi-am dat seama ce-am făcut. Adică, am pornit-o de una singură prin Europa, neavând nici cea mai mică idee dac-am să găsesc locul, nu mai vorbesc de persoana pe care o caut. Mai ales că Shari tot nu-mi răspunde la telefon și nici nu mă sună înapoi. Bineînțeles, e foarte posibil ca senzația asta de vomă să fie și de la faptul că mi-e o foame de nici nu mai văd bine. Tot ce am băgat în gură de

la micul dejun e un măr pe care l-am cumpărat din gara Waterloo, ăsta fiind singurul fel de mâncare fără roșii de-acolo. Dac-aș fi vrut o baghetă Cadbury sau un sendviș cu ou și roșii, n-ar fi fost nici o problemă. Dar cum nu voiam asta... ghinion!

Sper să pot mânca în tren. Dar, înainte de asta, trebuie să găsesc un loc unde să-mi pot arunca și eu bagajele astea. Cam dificil! Valiza mea e așa de mare și de ciudată, încât lovesc pe toată lumea cu ea peste genunchi și, cu toate că-mi cer scuze ca nebuna – *Pardonnez-moi*, asta când nu-i dau cu *Excusez-moi* –, nimeni nu pare să-mi aprecieze politețea. Poate pentru că toți sunt francezi, iar eu americancă – și nimeni nu pare să-i iubească prea mult pe americani aici. Cel puțin judecând după felul în care copilul de lângă scaunul de la fumători și cu spatele spre direcția de mers pe care îl găsisem – dar pe care-a trebuit să-l părăsesc – m-a întrebat „Sunteți americancă?" pe un ton dezgustat după ce m-a ascultat lăsându-i lui Shari încă un mesaj pe telefon.

— Hmmm, *oui*?

S-a strâmbat, a scos un iPod cu niște căști pe care și le-a vârât în urechi și s-a întors cu fața spre fereastră ca să nu mă mai vadă în ochi.

Vamos a la playa, puteam auzi răzbătând din căștile lui. *Vamos a la playa.* Știu c-o să-mi rămână în cap toată ziua. Sau, mai bine zis, noaptea, din moment ce e deja după-amiază, iar trenul va ajunge la Souillac abia peste vreo șase ore. Am, deci, un motiv în plus să plec în căutarea unui alt loc. Cum Dumnezeu mi-aș putea petrece următoarele șase ore lângă un adolescent obraznic de șaptespe ani îmbrăcat într-un tricou cu Eminem, care ascultă

pop, urăște americanii și *fumează*? Bineînțeles, acum îmi dau seama că e singurul loc liber din tren. Oare pot să-l suport șase ore? Dacă da, sunt cineva. Dacă nu, văd că în spațiile dintre vagoane e destul loc pentru mine și gargantuelicele mele bagaje.

Cum de mi s-a putut întâmpla așa ceva? Mi s-a părut așa de simplu când, la librărie, Jamal mi-a explicat ce trebuie să fac ca s-ajung în Franța. Părea așa de atoateștiutor și amabil, încât, ascultându-l puteai să juri că Shari nu e decât la o aruncătură de băț de Londra. A uitat să-mi spună, bineînțeles, că, în momentul în care deschizi gura și zici ceva cuiva din țara asta, și te miroase că ești american, îți va răspunde, uite-așa de-al naibii, tot în engleză. Iar răspunsul nu va fi nici el unul dintre cele mai politicoase. Totuși. Am reușit să descifrez și să urmăresc aproape toate indicatoarele din Gare de Nord. Cel puțin în ceea ce privește biletul m-am descurcat destul de bine, luându-l direct din gară, când de obicei lumea obișnuiește să și-l rezerve prin telefon. Destul de bine, de altfel, cât să găsesc trenul. Destul cât să mă poticnesc în primul vagon pe care l-am găsit și să mă înfig în primul scaun liber.

Păcat că nu am observat fumul și că mă așezasem cu spatele spre direcția de mers până în clipa în care trenul s-a pus în mișcare.

Trebuie să recunosc că am avut o idee teribil de proastă. Nu chestia cu mutatul de pe un scaun pe altul – despre asta mi-am dat seama de la bun început că nu poate fi o idee prea bună –, ci despre toată tărășenia cu plecatul în Franța. Mă gândesc la ce se va întâmpla dacă nu reușesc să dau de Shari. Dacă și-a scăpat iar telefonul în WC, cum s-a mai întâmplat în cămin și nu-și poate permite să-și cumpere unul nou, așa că va fi ruptă de lume pentru

tot restul vacanței? Cum Dumnezeu aș putea să dau de ea în condițiile astea?

Presupun că aș putea să mă interesez când voi ajunge în Souillac, unde se află castelul Mirac, dar dacă n-a auzit nimeni de castelul ăsta? Shari nu mi-a spus cât de departe e de gară. Dacă e foarte, foarte departe?

Și nici nu pot să-i sun pe-ai ei ca să-i întreb dacă au habar unde se află fiica lor acum și cum aș putea să dau de ea, pentru că vor dori să știe de ce am nevoie de toate informațiile astea, iar dacă le spun, le vor povesti alor mei, și uite-așa și ei, și surorile mele vor ști cum au mers lucrurile între mine și Andrew... Andy, adică. Și n-o să mai am liniște niciodată.

Of, Doamne, cum am reușit să mă bag în toate astea oare? Poate-ar fi trebuit să rămân la Andy. Ce s-ar fi putut întâmpla așa de grav? Aș fi putut să vizitez casa lui Jane Austen de una singură, folosind casa lui Andy pe post de tabără. Nu trebuia să plec. Ar fi trebuit să-i spun ceva de genul „Ascultă, Andrew, lucrurile nu prea merg între noi, și asta din cauză că nu ești omul care-am crezut că ești. Am o lucrare de scris, așa că hai să ne ignorăm reciproc în restul timpului pe care-l mai am de petrecut aici și să ne vedem fiecare de treaba lui". Aș fi putut să-i spun asta, bineînțeles, numai că acum e prea târziu. Nu mă mai pot întoarce. Nu după biletul pe care i l-am lăsat după ce m-am întors cu un taxi acasă la ai lui – cei mai bine cheltuiți cinșpe cenți din viața mea – să-mi iau lucrurile. Mulțumesc lui Dumnezeu că nici unul dintre ei nu era acasă... și că dimineața, înainte de a pleca Andrew îmi dăduse o cheie, pe care le-am lăsat-o în cutia poștală.

Vai, Doamne! Un loc! Un loc liber, cu fața spre direcția de mers! Într-un vagon de nefumători! Și lângă fereastră!

OK, calmează-te, gata. Poate e ocupat de cineva care tocmai s-a dus la closet sau mai știu eu unde – aah, iar am pocnit pe cineva, o doamnă, cu geanta mea cretină! *Je suis désolée, madame*, mă scuz. Bănuiesc că mă scuz, ar trebui să-nsemne „Îmi pare rău", nu? Eh, ce mai contează... Un loc! Un loc liber!

Doamne! Un loc lângă un tip care pare a fi cam de vârsta mea, cu părul negru și creț, ochi mari, negri și un tricou gri cu nasturi băgat în niște blugi Levi's care se mulează exact cum și unde trebuie. Și la care poartă o curea din piele împletită.

Poate-am murit. Poate-am leșinat pe peronul trenului și-am murit de foame, deshidratare și atac de cord. Și-am ajuns în rai.

— Scuză-mă, te rog, îi spun tipului ăluia incredibil de sexy. *Mais est-ce que...*

Vreau să-l întreb dacă scaunul de lângă el e ocupat, în franceză, evident, doar că nu-mi mai aduc aminte cum se spune „loc". Sau „ocupat". De fapt, nici nu-mi aduc aminte să fi învățat lucrurile astea – sau poate că eram eu prea ocupată să visez la Andrew... Andy, adică – pentru a mai fi atentă la curs în ziua aceea. Sau poate nu-mi mai amintesc nimic pentru că tipul ăsta arată așa de bine încât mi-a zburat tot din minte.

— Vrei să te așezi aici? mă întreabă deodată tipul, arătând spre locul de lângă el. În engleză. În cea mai perfectă engleză AMERICANĂ.

— Oh, Doamne! Ești american? Scaunul chiar nu e ocupat? Pot să mă așez?

— Da, îmi zâmbește individul cu cei mai frumoși dinți albi pe care i-am văzut vreodată. Cei mai frumoși dinți albi AMERICANI. Se ridică să-mi facă loc să trec.

Nu numai că se ridică, dar îmi apucă valiza gigantică cu care am pocnit în cap vreo sută de francezi în timp ce-am traversat vreo câteva vagoane, spunându-mi:

— Dă-mi voie să te ajut cu bagajele.

După care, aparent fără efort, ridică valiza și o aranjează în plasa pentru bagaje de deasupra capetelor noastre. OK. Acum *chiar* că plâng. N-am halucinații. N-am murit. Chiar e adevărat ce mi se întâmplă. Îmi dau seama după ușurarea care mi-a cuprins partea dreaptă a corpului imediat ce mi-am dat jos de pe umăr geanta și-am pus-o sub scaunul din fața mea. Dac-aș fi murit, aș mai fi simțit diferența? N-aș mai fi simțit-o.

Mă cufund în scaunul moale și stau pur și simplu, clipind spre clădirile care trec așa de inimaginabil de repede, încă nevenindu-mi să cred ce noroc am avut. Cum e posibil ca norocul meu, total la pământ în ultima vreme, să fi luat o astfel de turnură? Nu poate fi adevărat, trebuie să fie ceva putred la mijloc, sunt sigură.

— Apă? mă întreabă tipul de lângă mine, cu o sticlă de Evian în mână.

Abia de-l mai văd din cauza lacrimilor.

— Îmi dai... îmi dai apa ta?

— A, nu, suntem la clasa I, fiecare scaun e prevăzut cu o sticlă de apă. Fiecare pasager o are pe a lui.

— OK, spun, simțindu-mă ca o proastă (nu c-ar fi fost ceva nou). Nu observasem sticla cu apă de lângă primul scaun pe care m-așezasem, probabil

că puștiul ăla francez mi-o șterpelise. Părea genul de om în stare să fure apa cuiva. Iau apa de la noul – și infinit îmbunătățitul – meu tovarăș de drum.

— Mulțumesc. Îmi pare rău, pur și simplu... am avut o zi grea.

— Mi-am dat seama. Asta numai dacă nu ai un obicei de-a plânge prin trenuri.

— N-am obiceiuri de-astea, îi răspund dând din cap și sughițând, zău că nu.

— E bine de știut. Am auzit de oameni cărora le e teamă să meargă cu avionul, dar niciodată de unii care să se teamă de tren.

— Asta-i cea mai proastă zi din viața mea, spun, deschizând sticla. Serios, nici nu ți-ar veni să crezi. E așa de bine să aud o voce cu accent american! Nu-mi vine să cred cât de tare ne pot urî oamenii ăștia.

— Oh, zâmbește tipul arătându-mi încă o dată dinții ăia perfecți, nu sunt chiar așa de răi, să știi. Dac-ai vedea cum se poartă turiștii americani de obicei, probabil ai fi de exact aceeași părere ca și francezii.

Înghițisem aproape toată apa și mă simțeam deja ceva mai bine, nu mai aveam impresia că sunt moartă, deși probabil așa trebuie să fi arătat. Acum îl puteam privi mai îndeaproape pe tovarășul meu de drum și mi-am putut da seama că nu era doar mișto. Pe față i se puteau citi bunătatea, inteligența și umorul. Asta dacă nu cumva foamea din mine scornea toate astea.

— O să te cred pe cuvânt, în cazul ăsta, spun ștergându-mă la ochi cu dosul palmei. Mă-ntreb cum o fi arătând rimelul meu, dacă nu cumva mi s-o fi scurs în valuri pe obraji. Nici nu-mi aduceam aminte dac-oi fi folosit măcar unul waterproof.

— E prima dată când vii în Franța? mă întreabă. Doamne, până și *vocea* lui e frumoasă. Profundă, și cumva... înțelegătoare.

— Prima dată în Europa. Asta dacă nu pun la socoteală și Londra, unde eram în dimineața asta.

Nici n-apuc bine să termin, că iar mă bușește plânsul. Încerc măcar să nu fie unul zgomotos. Știți, fără sughițuri sau tras nasul și ce mai presupune. Problema e că nici măcar nu mă pot gândi la Londra – și n-am ajuns nici la Topshop! – fără să mă pufnească plânsul.

Tovarășul meu de scaun îmi atinge cotul. Când deschid din nou ochii, văd că-mi întinde o pungă cu alune.

— Vrei niște alune prăjite cu miere?

Sunt complet hămesită. Fără să mai zic nimic, îmi înfund mâna în pungă, înșfac un pumn de alune și mi le îndes în gură. Nici că-mi pasă că-s prăjite și trase prin miere și că dau pe dinafară de carbohidrați.

— La... la fel ca apa? îl întreb printre suspine.

— Nu, astea-s ale mele. Mai ia, dacă vrei.

Ceea ce și fac. Mi se pare că-s cele mai bune chestii pe care le-am mâncat vreodată. Și asta nu pentru că nu mai mâncasem nimic dulce de atâta vreme.

— Mulțumesc. Î-î-îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că s-s-stau așa și p-p-plâng întruna, nu sunt așa de obicei, te rog să mă scuzi.

— Călătoriile pot fi stresante, mai ales în zilele noastre.

— Complet adevărat, spun și mai iau un pumn de alune. Nu poți să știi niciodată. Vreau să spun că se întâmplă să întâlnești oameni care-ți par

perfect normali și simpatici, după care îți dai seama că n-au făcut altceva decât să te mintă tot timpul ca să încerce să te convingă să le plătești taxa de înscriere pentru că au pierdut banii pentru asta la jocuri de noroc.

— Eu mă gândeam la teroriști, îmi spune colegul meu de călătorie, dar cred că și ce spui tu poate fi teribil de stresant.

— O, da, îl asigur printre lacrimi. Nici n-ai habar. Andy – tipul pe care l-am lăsat baltă în Londra – părea așa de drăguț. Spunea că mă iubește când de fapt el nu a făcut altceva decât să se folosească de mine!... Voia să devină profesor. Îmi spunea că vrea să-și dedice viața copiilor. Ai auzit ceva mai nobil?

— Hmmm... nu?

— Nu, normal, cine mai face așa ceva în zilele noastre... Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci, îmi zâmbește.

— Exact. Îmi deschid poșeta și încerc să pescuiesc niște șervețele. N-ai observat că tinerii de vârsta noastră nu se gândesc decât la cum să facă bani? Da, bun, nu chiar toți, dar mare parte dintre ei da. Nimeni nu mai vrea să se facă profesor, nici măcar doctor... pentru că sunt puțini bani la mijloc. Toată lumea vrea să lucreze în bănci, sau să fie avocați ori vreun mare boss într-o corporație importantă... aici se fac banii. Nimeni nu mai vrea să facă nimic important pentru umanitate, vor doar să aibă un McMansion și un BMW. Serios.

— Sau să-și plătească studiile, adaugă tovarășul meu.

— Exact. Dar nu te pune nimeni să te duci la cel mai scump colegiu, asta nu presupune neapărat c-ai să primești și cea mai bună educație. (În cele

din urmă, reușesc să localizez un capăt de șervețel pe fundul genții, cu care mi-am mai șters câteva lacrimi.) O bună educație se vede în ceea ce ai devenit după ce termini.

— Să știi că nu m-am gândit niciodată la asta, dar s-ar putea să ai dreptate.

— Eu așa cred.

Între timp, clădirile care goneau pe lângă mine se transformaseră în câmpuri. Cerul se înroșea și se îngălbenea pe măsură ce soarele cobora spre apus.

— Știu despre ce vorbesc, am trecut și eu prin asta. Dacă studiezi ceva de genul... nu știu, Istoria modei, să spunem, lumea are impresia că ești complet sărit. Nimeni nu mai vrea să facă ceva ce implică imaginația, să creeze, e prea riscant. Se gândesc că e posibil să nu-și recupereze banii pe care i-au investit în educație, așa că se îndreaptă spre afaceri, contabilitate, avocatură... sau caută americance tâmpite cu care să se căsătorească și care să-i întrețină apoi.

— Oare de ce mi se pare că vorbești din proprie experiență?

— Păi, spune tu, ce altceva aș putea să mai cred? Suspin. Nu mă pot abține, la fel cum nu-mi pot opri nici lacrimile să-mi curgă în continuare pe obraji. Ce fel de om – unul care vrea să se facă profesor, mai ales – are și un job de chelner, dar ia și ajutor de șomaj?

Tovarășul meu se gândește puțin.

— Nu știu, unul cu probleme financiare mari?

— Așa ai crede, spun suflându-mi nasul. Dar dacă-ți spun că de fapt omul ăsta își pierduse toți banii la jocuri de noroc, după care și-a rugat iubita să-i plătească taxa, plus că, de parcă n-ar fi fost de ajuns, a mai spus și la toată familia că ea... adică eu... sunt grasă?

— Tu? rămâne blocat tipul. Dar nu ești deloc, zău. Grasă, vreau să zic, nu ești grasă deloc.

— Ei, acum nu mai sunt, spun, suspinând ușor. Dar am fost, când ne-am întâlnit noi prima dată, eram. Am slăbit însă cinșpe kile de atunci. Și chiar dacă *eram* grasă, n-ar fi trebuit să spună asta tuturor! Nu dacă mă iubea cu adevărat, nu-i așa? Dacă m-ar fi iubit cu-adevărat, nici măcar *n-ar fi observat* că eram grasă. Sau ar fi observat, dar n-ar fi contat. Nu în așa măsură, încât să li se plângă tuturor celor de-acasă.

— Ai și tu dreptate.

— ...Dar a făcut-o! le-a spus tuturor că sunt grasă! (Iar m-apucă plânsul.) Iar când am ajuns acolo, toată lumea era șocată că nu sunt! Așa mi-am dat seama că trebuie să le fi povestit el, altfel de unde-ar fi știut? După care aflu că a cheltuit banii pe care ai lui – care se spetesc muncind – i-au dat pentru școală! Mă gândesc la biata maică-sa, trebuia s-o fi văzut. E asistent social, săraca. Și-a făcut timp să-mi pregătească un mic dejun gigantic. Am apreciat gestul deși eu urăsc roșiile și toate chestiile pe care le pregătise conținеau legumele astea blestemate. A, și treaba asta cu roșiile e un alt semn că Andy nu m-a iubit nici o clipă – i-am spus că urăsc roșiile și n-a reținut nimic. De parcă nici nu m-ar fi cunoscut vreodată. Apropo de asta, a fost în stare să-mi trimită și o poză cu fundul lui. Gol. Serios, ce Dumnezeu îl face pe un tip să creadă că o fată ar vrea să primească o fotografie cu fundul gol al iubitului? De ce-ar putea crede cineva că e OK să faci un lucru de genul ăsta?

— Chiar nu ți-aș putea răspunde la întrebarea asta.

Îmi mai suflu o dată nasul.

— Asta e latura lui de care n-am avut habar nici o clipă. Însă ce mi se pare cel mai ciudat e că *mi-a fost milă* de el. N-am știut nimic, nici că e un hoț, nici că spune tuturor cât de grasă sunt, nici că mă folosea pentru a-și plăti datoriile. Dar partea cea mai proastă nu e asta... Off, nu se poate să fiu singura căreia să i se întâmple una ca asta, nu-i așa? Probabil că și ție ți s-a întâmplat să crezi că iubești pe cineva și să faci în numele iubirii lucruri pe care le-ai regretat apoi, nu-i așa? ai fi făcut orice să ștergi tot ce s-a întâmplat, numai că nu era posibil? Nu-i așa că și tu ai pățit chestii din astea?

— La ce te referi, mai exact?

— Oh...

Ciudat, dar parcă încep să mă simt ceva mai bine, poate datorită scaunului confortabil, sau datorită luminii strălucitoare care învăluie vagonul, sau colțului liniștit de țară pe care îl străbatem. Sau poate pentru că am turnat în mine în sfârșit ceva lichide. Sau o fi zahărul din alune. Sau poate e, deși nu sunt convinsă, pentru că spunând toate astea cu voce tare îmi recapăt puțin câte puțin încrederea în mine. Îmi dau seama că e foarte posibil ca Andrew, cu textele lui, să fi putut îmbrobodi pe oricine, nu doar pe mine. Poate nu și pe tovarășul meu, dar el e bărbat. Mă refer la femei. ORICE fel de femei.

— Bănuiesc că știi totuși la ce mă refer.

Mă uit în jurul meu să mă asigur că nu ne spionează nimeni, dar toți par fie că dorm, fie că ascultă diverse chestii în căști, fie par prea francezi ca să-nțeleagă ce spun. Cu toate astea, mi se pare mai înțelept să cobor un pic vocea.

— Vorbeam despre sexul oral, îi spun printre dinți.

— Aaaa! face tovarășul meu, cu ochii lui negri ieșiți din orbite. La *asta* te refereai.

Ideea e că tipul e american, e de aceeași vârstă cu mine și e și incredibil de amabil, ceea ce mă face să nu mă simt deloc prost când îi vorbesc despre astfel de lucruri, căci îmi dau seama că n-are să mă judece în nici un fel. În afară de asta, oricum n-o să-l mai văd niciodată.

— Serios acum, bărbații nici n-au idee ce înseamnă asta pentru o femeie. A, stai, poate că tu știi! Ești cumva pe invers?

Aproape că se îneacă cu apa din care tocmai lua o înghițitură.

— Nu!!! De ce, par a fi pe invers?!

— A, nu. Pe de altă parte, radarul meu de *gay* nu funcționează prea bine. Înainte de Andy, am fost cu un tip care m-a părăsit pentru colegul lui de cameră. BĂRBAT.

— Ei bine, eu, unul, nu-s pe invers.

— Offf... până nu o faci o dată, n-ai de unde să știi, e o chestie foarte importantă.

— Despre ce tot vorbești acolo?!

— Despre *sexul oral*, șoptesc din nou.

— A! Da, ai dreptate.

— Știu că toți bărbații vor sex oral, numai că nu e așa simplu. Și-apoi, a încercat cumva să-mi ofere ceva în schimb? Nu, bineînțeles că nu! Nu că n-aș fi avut eu grijă, de una singură, să mă simt bine. Totuși. E de-a dreptul nepoliticos. Și oricum am făcut-o doar pentru că mi-era milă de el.

— I-ai făcut sex oral pentru că ți-era milă de el?!

Tipul de lângă mine are cea mai ciudată expresie pe față, mi se pare că se chinuie să nu râdă. Sau că nu-i vine să creadă că poartă această conversație. Sau amândouă la un loc.

Asta e, o să aibă o poveste hazlie de spus când va ajunge acasă, asta dacă face parte dintr-o familie

în care e OK să vorbești despre sex oral. Adică nu una ca a mea... cu excepția bunică-mii, poate.

— Exact, spun. Mi s-a făcut milă de el pentru că nu putea să termine, doar că acum îmi dau seama că nu era decât o prefăcătorie. Se prefăcea! M-a păcălit și i-am făcut sex oral. Mă simt așa de folosită! Îți spun, dacă s-ar putea, aș vrea să-l... iau înapoi.

— Sexul oral?!

— Da, dacă s-ar putea, asta aș vrea.

— Hmmm, mi se pare că ți s-a împlinit dorința. L-ai părăsit, și dacă nici asta nu-nseamnă că ești răzbunată, nu știu ce-ar mai putea fi.

— Nu-i același lucru...

— *Biletele.*

Un bărbat în uniformă pe culoar ne cere biletele. *Billets, s'il vous plaît.*

— Ai biletul? mă întreabă tovarășul meu.

Aprob din cap, după care încerc să localizez biletul în geantă, iar tipul de lângă mine mi-l ia și-l dă controlorului. O secundă mai târziu, bărbatul plecase, iar noul meu prieten îmi spune:

— Am văzut că mergi la Souillac. Vreun motiv anume sau știi pe cineva acolo?

— Cea mai bună prietenă a mea, Shari, e acolo. Ar trebui să ne întâlnim acolo, în gară, asta dacă a primit mesajele mele, lucru de care nu sunt foarte sigură, din moment ce nu-mi răspunde la telefon. Probabil că iar l-a scăpat în closet, mereu face chestii dintr-astea.

— Să-nțeleg că Shari nici măcar nu știe că vii la ea?

— Nu, deși ea m-a invitat, doar că am refuzat-o, asta pentru că pe vremea aia încă mai credeam că aș putea rezolva problemele dintre mine și Andrew. Doar că s-a dovedit a nu fi așa.

Îl privesc. Soarele ce pătrunde pe fereastra vagonului îi aurește profilul. Văd că are niște gene extrem de lungi, aproape ca ale unei fete, iar buzele îi sunt pline și umede, în înțelesul bun al cuvântului.

— Ești un tip de treabă, îi spun.

Lacrimile mi se uscaseră complet între timp. Incredibil ce efect pozitiv are povestitul tuturor problemelor tale unui străin. Nici nu mă mai mir că majoritatea colegilor mei fac terapie.

— Mulțumesc că m-ai ascultat. Probabil că ți-am părut complet nebună. Pariez că te întrebi cu ce-ai greșit să te trezești cu o sărită ca mine lângă tine.

— Nu cred decât că ai trecut prin niște chestii foarte nasoale, îmi zâmbește el larg. Așa că ai tot dreptul să fii un pic nebună, doar că nu-s de părere că ai fi. Cel puțin, nu complet.

— Serios?

Ca să completeze cum nu se poate mai bine efectul genelor și al buzelor, bag de seamă că are și niște mâini foarte frumoase. Puternice și curate, doar cu câteva fire de păr pe degete.

— Numai că n-aș vrea să crezi că mi-am făcut un obicei ciudat din a face sex oral tipilor de care mi-e milă, spun. Chiar nu-i așa, e primul tip cu care am făcut-o vreodată.

— Nu faci asta de obicei? Mare păcat. Tocmai ce mă pregăteam să-ți spun că am crescut într-un orfelinat din România.

Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

— Ești român?

— Hei, era doar o glumă. Voiam să te fac să-mi plângi puțin de milă, ca să...

— OK, m-am prins. Amuzant, recunosc.

— Nu chiar, mă contrazice. Nu-s bun deloc la glume și bancuri, mereu am fost așa. Ascultă, ție

nu ți-e foame? Nu vrei să mergem în vagonul-restaurant? Mai ai o grămadă de mers până la Souillac și mi-ai mâncat deja toate alunele.

Mă uit spre punga de alune, e goală.

— Vai de mine! Îmi pare așa de rău, eram moartă de foame! Hai să mergem în vagonul-restaurant, îți fac cinste, vreau să mă revanșez pentru faza cu alunele. Și pentru plâns. Nu mai vorbesc despre povestea cu sexul oral, îmi pare extrem de rău că ți-am împuiat capul cu asta.

— Nu, eu fac cinste, vreau să șterg cumva rușinea adusă regnului bărbătesc de tipul ăsta, ce spui?

— Hmmm... OK, spun în cele din urmă. Dar... după toate astea, nici măcar nu știu cum te cheamă. Eu sunt Lizzie Nichols.

— Iar eu Jean-Luc de Villiers, îmi spune, întinzându-mi mâna dreaptă. Cred c-ar trebui să-ți mai spun și că lucrez într-o bancă, dar n-am nici un McMansion și nici BMW, jur.

Îi prind mâna, dar nu i-o scutur, ci rămân pur și simplu interzisă, holbându-mă la el.

— Off, iartă-mă! N-am vrut să... Sunt convinsă că nu toți cei care lucrează în bănci sunt răi.

— Stai liniștită, îmi strânge mâna Jean-Luc. Cei mai mulți chiar sunt. E doar o întâmplare că eu nu-s așa. Și-acum, hai să mâncăm.

Degetele îi sunt calde și puternice. Mă zgâiesc la el, întrebându-mă dacă lumina din jurul lui sigur provine de la soare sau nu cumva o fi vreun înger coborât din Rai să mă salveze.

Uite că niciodată nu poți fi sigur, se pare că până și un investitor bancar poate fi un înger. Dumnezeu lucrează pe căi neștiute.

„Talia Empire – o linie ce demarcă talia pornind de sub bust – a fost făcută cunoscută de către Joséphine, soția lui Napoleon Bonaparte, care, în timpul cât soțul ei a fost împărat, începând cu anul 1804, a favorizat impunerea stilului «clasic» grecesc și a făcut să revină rochiile stil togă pe care le purtau personajele pictate pe vasele provenind din perioada respectivă.

Pentru a fi cât mai aproape de aspectul acestora, multe femei tinere și-au strâmtat fustele în așa fel încât picioarele, sub veșmintele ude leoarcă, erau mai vizibile. Se pare că de-aici ar proveni tradiția «tricourilor ude» din zilele noastre."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

10

„Poți trezi și păstra interesul unui bărbat vorbindu-i despre el, după care trebuie să conduci treptat discuția spre tine și s-o menții acolo."

Margaret Mitchell (1900-1949), scriitoare americană

Nu e un înger. Cel puțin dacă îngerii nu sunt născuți și crescuți în Houston, de unde e el. La fel, nu cred că îngerii ar putea avea o diplomă de absolvire a Universității din Pennsylvania, ca Jean-Luc. Probabil că n-au nici părinți care să treacă printr-un divorț dificil, cum se întâmplă cu ai lui Jean-Luc, astfel că, dacă vrea să-și viziteze tatăl – Jean-Luc își luase câteva săptămâni de concediu de la firma de investiții Lazard Frères, unde lucra –, trebuie să bată drumul până în Franța, din moment ce acolo locuiește tatăl său, francez de origine. Plus că îngerii sunt mai buni la capitolul glume decât el – n-a mințit, chiar nu se pricepe deloc să facă poante. Dar asta nu-i o problemă, aș prefera să fiu cu un tip care habar n-are să spună bancuri, dar care-și amintește că nu suport roșiile, decât cu un hoț parior care nu o face.

Pentru că am observat că Jean-Luc își amintește de problema mea cu roșiile. Când m-am întors de la closet (sau de la ceea ce francezii numesc „toaletă"), unde m-am dus cu gândul de a repara dezastrul produs de lacrimi pe fața mea – din fericire, nimic din ceea ce niște creion pentru ochi, fard, ruj și pudră, plus ceva retușuri la păr n-ar putea reface –, l-am

găsit pe chelner la masa noastră luând deja comanda. Doar Jean-Luc vorbește pentru că, fiind pe jumătate francez, știa limba la perfecție. Și o vorbea și foarte repede. N-am priceput chiar tot ce spunea, doar că l-am auzit repetând de câteva ori *pas de tomates*. Chiar și eu, după cursurile de franceză de peste vară, îmi puteam da seama că asta însemna „fără roșii". Abia mă pot stăpâni să nu izbucnesc iar în lacrimi, căci Jean-Luc îmi redă încrederea în bărbați. Mai sunt pe lumea asta totuși și bărbați drăguți, amuzanți și arătoși. Trebuie doar să știi unde să-i cauți – sau, mai bine zis, după câte mi-am putut da seama –, unde să NU-i cauți. Adică nu în cabinele de duș pentru fete din cămin.

Desigur, peste ăsta am dat într-un tren, ceea ce înseamnă că în momentul în care vom coborî, nu-l voi mai vedea niciodată. Nici o problemă, serios, doar nu m-așteptam să ies dintr-o relație și să-ncep imediat alta. Nici măcar nu e sănătos să faci așa ceva. De parcă relația asta ar fi și avut șanse să dureze, din moment ce sunt abia în stadiul de refacere după despărțirea de Andy. Și mai e și zicala aia cu „două vapoare ce trec unul pe lângă altul în noapte". Nici măcar nu vreau să-mi aduc aminte că i-am mai spus și despre chestia cu sexul oral! (DE CE? DE CE-AM FĂCUT ASTA??? DE CE OARE TREBUIE SĂ AM TAMAN EU CEA MAI MARE GURĂ DIN TOATĂ LUMEA ASTA???)

Totuși... e așa de drăguț! Și nici nu e căsătorit – nu văd să aibă verighetă. Poate are o iubită – ar fi incredibil ca un tip așa de simpatic să n-aibă prietenă –, dar, dacă are, zău că nu l-am auzit până acum să povestească vreun pic despre ea. Ceea ce e un lucru bun, la ce m-ar ajuta să stau lângă tipul ăsta absolut superb și s-ascult cum trăncănește

despre prietena lui? Bineînțeles că *l-aș asculta* dacă s-ar apuca să-mi vorbească despre ea, doar și el a fost așa de răbdător cât timp i-am împuiat eu capul cu povești despre Andy. Dar... evident că mă bucur că n-o face. Comandă vin și, după ce chelnerul ni-l aduce și ne toarnă în pahare, își ridică paharul, ciocnim și-l aud toastând:

— Pentru sex oral!

Aproape că mă înec cu o bucată de pâine. Mâncarea e de-a dreptul incredibilă, chiar dacă suntem într-un tren – e drept, unul spre Franța –, cel puțin pâinea e senzațională. Atât de bună încât mi-e imposibil să mă opresc după ce-am luat o bucată din coșul de pe masă, crocantă, dar cu cel mai fin miez. Cum aș putea să rezist? Sigur c-o să regret mai târziu, când blugii mei mărimea 9 n-or să mă mai încapă, dar acum sunt în paradis. Îmi dau seama că, deși nu se pricepe deloc la bancuri, Jean-Luc e totuși foarte amuzant. Plus că mi-a lipsit pâinea, chiar foarte mult.

— Pentru sexul oral pe care-l vrem înapoi, îl corectez.

— Nu pot decât să mă rog să nu fie nici o fată în lumea asta care să-mi fi făcut sex oral și-apoi să fi regretat.

— Ah, nu cred asta, spun în timp ce aștept să se topească untul cu care-am uns miezul bucății de pâine. Cel puțin mie nu-mi pari genul de bărbat care să se folosească de femei.

— De acord, dar nici – cum îl cheamă? Tipul cu sexul oral? Nici el nu ți-a părut a fi genul, inițial.

— Andy, spun roșind.

Of, Doamne, de ce oare nu mi-am ținut gura?

— Toate instinctele mele au fost date peste cap de nenorocitul ăla de accent al lui și din cauza

hainelor. Dac-ar fi fost american, n-aș fi picat niciodată în mrejele lui. Sau ale minciunilor sale.

— Din cauza hainelor? întreabă Jean-Luc, în timp ce chelnerul aduce medalion de porc pentru mine și somon pentru el.

— Exact. Poți să spui multe despre un tip după felul în care se îmbracă, dar cum Andy e englez, chestia asta n-a mai funcționat și în cazul lui. Cel puțin până am ajuns în Londra, am fost convinsă că toți englezii poartă tricouri cu Aerosmith, cum avea Andy în noaptea când ne-am cunoscut.

— Aerosmith? ridică Jean-Luc din sprâncenele lui alea negre.

— Da. Evident, m-am gândit că e un tip mișto car, ba chiar că era posibil să-l fi întâlnit în ziua când își spăla rufele și doar pe-ăla îl mai avea curat. După care, când am ajuns la Londra, mi-am dat seama că de fapt așa se îmbracă el, nu era nimic la mișto. Poate că, dacă lucrurile ar fi mers bine între noi, aș fi reușit să-l conving să poarte niște haine mai de Doamne-ajută. Dar...

Oftez. Am observat, de altfel, că asta era o chestie tipic franțuzească. Toate tipele din vagonul-restaurant oftează spunând *ouais*, un fel de *slang* franțuzesc pentru *oui*, cel puțin dacă ar fi să mă iau după exemplarul din *Let's Go: France* pe care l-am cumpărat de la Jamal și pe care l-am frunzărit un pic înainte să mă urc în tren.

— Încerci să-mi spui că-ți poți da seama despre cum e de fapt un om doar după hainele pe care le poartă? mă întreabă Jean-Luc.

— Absolut, spun în timp ce devorez friptura, delicioasă, după orice standarde ai fi judecat-o. Hainele spun foarte multe despre cel care le poartă, lucru valabil și în cazul tău, de altfel.

— Chiar sunt curios!

— Ești sigur că vrei să știi?

— Abia aștept s-aud.

— Buun... Îl studiez un pic. Uite, dacă mă iau după faptul că porți tricoul băgat în blugi – Levi's, mă îndoiesc că mai porți vreo altă marcă în afară de asta –, pot spune că știi că ai un corp frumos și că te preocupă aspectul tău, dar nu ești un încrezut. Probabil că nu stai prea mult să te gândești la cum arăți, dar te uiți în oglindă dimineața, când te bărbierești, și chiar să te asiguri că n-ai nici o etichetă ieșită de pe nu știu unde. Ai o curea simplă din piele, dar pun pariu că te-a costat o grămadă de bani, ceea ce înseamnă că te preocupă calitatea lucrurilor, dar nu vrei să ieși în evidență. Tricoul tău e Hugo – nu Hugo Boss –, ceea ce înseamnă că nu vrei să fii ca toți ceilalți; porți pantofi Cole Haan fără șosete, de unde deduc că-ți place să te simți cât mai bine, nu ești nerăbdător când trebuie să aștepți la coadă, nu te deranjează că o fată ciudată vine să se așeze lângă tine în tren și-ncepe să plângă, plus că mai înseamnă și că nu se pune problema să-ți miroasă picioarele. Am uitat de ceasul Fossil, care vorbește despre partea ta sportivă – aș putea pune pariu că alergi dimineața ca să te menții în formă – și despre faptul că-ți place să gătești. Pun furculița jos și-l privesc:

— Ei, cum e? Sunt pe-aproape?

Se holbează la mine de partea cealaltă a coșului pentru pâine.

— Vrei să-mi spui că ți-ai dat seama de toate astea doar privindu-mi hainele?

— Mda, ce ți-am spus până acum, plus faptul că nu suferi de nici un complex de natură sexuală,

asta pentru că nu te dai cu parfum, îi mai zic, luând o gură de vin.

— Am dat douăsute de dolari pe curea, tricourile Hugo Boss stau ciudat pe mine, nu port șosete pentru că-mi iau foc picioarele, alerg trei mile pe zi, nu suport parfumurile și fac cea mai bună omletă cu brânză și arpagic dintre toate cele pe care le-ai gustat până acum.

— Nu mai am nimic de spus, răspund luând o înghițitură din salata de lăptuci pe care chelnerul tocmai ne-o pusese pe masă. E acoperită cu brânză franțuzească și alune prăjite. Mmm, alune prăjite...

— Nu, serios acum, cum ți-ai dat seama de toate astea?

— E un talent de-al meu, spun cu modestie. Întotdeauna am fost bună la asta. Doar că, trebuie să recunosc, nu funcționează de fiecare dată. De fapt, aș putea spune că de fiecare dată când am avut nevoie, n-a mers – de exemplu, nu-mi pot da seama dacă un tip e bisexual doar după hainele pe care le poartă. Andy, de pildă, era străin, chestie care mi-a dat peste cap toate simțurile. O să fiu mai atentă data viitoare.

— Cu următorul tău iubit englez? Jean-Luc ridică din nou din sprâncene.

— A, nu, gata cu englezii, nu mai ies cu nici unul decât dacă fac parte din familia regală!

— Înțeleaptă strategie, observă Jean-Luc.

Îmi mai toarnă puțin vin și mă întreabă ce planuri am după ce revin în State. Îi spun cum aveam de gând să rămân în Ann Arbor până ce Andy își lua diploma, doar că acum... Nu știu ce-o să fac. După care mă trezesc spunându-i acestui străin care mi-a făcut cinste cu cina că sunt destul de îngrijorată în ceea ce privește posibilitatea de a mă

muta cu Shari la New York, mi-e teamă că mă va lăsa singură în cele din urmă, din moment ce iubitul ei, Chaz, va merge la New York University pentru a-și lua diploma în Filozofie, ceea ce înseamnă că e posibil ca la un moment dat s-ajung să locuiesc cu niște străini. La fel, îi povestesc că mă tem de faptul că, nefiind încă absolventă, din moment ce nu mi-am terminat încă lucrarea (mai bine zis, abia ce-am început-o), nu voi putea să obțin o slujbă în domeniu în New York – asta dacă există job-uri pentru absolvenții de Istoria modei –, așa că voi ajunge să lucrez la Gap, nimic altceva decât Iadul pe pământ pentru mine. Toate tricourile alea la fel și amestecăturile alea de blugi chiar ar putea să mă omoare.

— Nu știu de ce, dar nu pot să mi te imaginez lucrând la Gap.

Îmi privesc rochia Alex Coldman și spun:

— Nu, ai dreptate. Spune-mi, crezi că-s nebună?

— Nu, chiar îmi place rochia. E mai... retro.

— Nu la asta mă refeream, ci la faptul că aș fi rămas în Ann Arbor până Andy și-ar fi luat diploma, ca să stea la mine. Shari spunea că asta ar contrazice toate principiile mele de feministă.

— Nu cred că ți-ai contrazice principiile de feministă dacă vrei să fii aproape de cel pe care îl iubești.

— Bun, dar acum ce mă fac? Nu e o nebunie să mă mut pur și simplu în New York, fără să am o slujbă sau un loc unde să stau?

— Nu, nu mi se pare nebunie, asta-i sigur, mai degrabă un act de curaj. Dar îmi pari a fi o fată curajoasă.

— Curajoasă? Era cât pe ce să mă înec cu vinul. Nimeni nu-mi mai spusese până acum că-s curajoasă.

Afară, soarele încă mai strălucea – apune atât de târziu în Franța în timpul verii! –, învăluind cerul din spatele dealurilor verzi într-o nuanță delicată de roz. În jurul nostru, chelnerii se agită cu farfurii cu brânză și trufe de ciocolată și mici pahare cu digestive, în timp ce la fumători se savurează țigara de după masă, iar fumul care ajunge la noi, în atmosfera asta romantică, n-are nimic de-a face cu mirosul celui scos de fostul meu prieten. Mă simt de parc-aș juca într-un film. Nu mai sunt Elizabeth Nichols, mezina profesorului Harry Nichols, care nu a absolvit, care și-a petrecut toată viața în Ann Arbor, Michigan, și care n-a fost decât cu trei tipi până acum (patru, dacă-l numărăm și pe Andrew). Sunt Elizabeth Nichols, călătoare prin lume sofisticată și curajoasă, luând cina într-un vagon-restaurant cu un tip complet străin, savurând o bucățică de brânză și sorbind un vin numit Pernod în timp ce soarele apune peste ținutul Franței.

Brusc, în timp ce Jean-Luc îmi povestea câte ceva despre subiectul propriei lucrări de diplomă (ceva despre rutele de transport, încerc să nu izbucnesc în râs, bănuiesc că nici pe el Istoria modei nu l-a impresionat prea tare), îmi sună telefonul. Îl smulg din geantă, crezând că e Shari, în sfârșit, doar că văd un număr necunoscut, ceea ce e foarte ciudat, nimeni necunoscut *nu are* numărul meu de telefon.

— Scuză-mă o secundă, îi spun lui Jean-Luc, apoi, aplecându-mi capul, răspund.

— Liz?

Legătura e foarte proastă, dar îmi dau seama imediat cine mă sună – și e ultima persoană de pe pământ pe care-aș vrea s-o aud acum. Nu știu ce să fac. De ce mă sună? E îngrozitor ce mi

se-ntâmplă, nu vreau să vorbesc cu el, n-am nimic să-i spun!

— Te rog să mă scuzi o clipă, îi spun lui Jean-Luc și ies să vorbesc în porțiunea dintre ușile vagonului-restaurant și cele ale următorului, ca să nu deranjez pe toată lumea.

— Andy? întreb în șoaptă.

— Doamne, chiar tu ești! răspunde parcă ușurat. Nici n-ai idee cât mă bucur să te aud! N-ai auzit telefonul, te-am sunat toată ziua, de ce nu mi-ai răspuns?

— Îmi pare rău. Nu l-am auzit sunând.

E foarte adevărat ce spun, telefoanele mobile nu prea funcționează în tren.

— Nici n-ai idee prin ce-am trecut când m-am întors în sfârșit acasă de la Job Center și-am văzut că plecaseși! Tot drumul spre casă m-am frământat: dacă n-o fi acolo? Dacă i s-a întâmplat ceva? Îți spun, trebuie să fie dragoste la mijloc dacă m-am speriat în așa hal doar la gândul că ai fi putut păți ceva!

Râd ușor, deși nu-mi prea vine:

— Mda, probabil că ai dreptate.

— Pentru Dumnezeu, Liz... Acum chiar pare speriat. Unde dracu' ești? Când vii acasă?

Mă zgâiesc la ceva ce mi se pare, în lumina asfințitului, că seamănă cu un castel pe vârful unui deal, doar că n-are cum să fie adevărat, e imposibil, nici măcar în Franța castelele nu sunt aruncate așa, în mijlocul pustietății.

— Cum adică, ce vrei să spui cu întorsul acasă? N-ai primit biletul meu?

Lăsasem un bilet pentru domnul Marshall și restul familiei în care le mulțumeam pentru ospitalitate și încă unul pentru Andy, în care-i ziceam

că primisem un telefon neașteptat și trebuise să plec, așa că nu ne vom mai vedea niciodată.

— Ba l-am primit, doar că n-am înțeles nimic din el.

— Aah! spun mirată.

Am un scris foarte citeț de obicei. Probabil că din cauza plânsului mâna îmi tremura mai tare decât mi se părea mie.

— Păi, Andy, îți scriam că-mi pare rău, dar trebuie să plec. Îmi...

— Ascultă, Liz, știu că tot ce s-a întâmplat în dimineața asta la Job Center te-a deranjat, urăsc că te-am rugat să minți pentru mine, dar nici măcar n-ar fi trebuit s-o faci dac-ai fi fost în stare să-ți ții gura de la bun început.

— Știu asta.

Doamne, e îngrozitor! Nu vreau să fac asta, nu acum și sigur nu aici.

— Andy, știu că e vina mea și-mi pare rău. Sper că domnul Williams nu ți-a făcut prea multe necazuri.

— Păi, Liz, de ce te-aș minți? Am fost foarte aproape de o mare încurcătură. Dar... ia stai, de când îmi spui Andy?

— Nu așa te cheamă? îl întreb, dându-mă la o parte din calea câtorva pasageri care au deschis ușile vagonului-restaurant căutând o masă.

— Ba da, numai că nu mi-ai spus niciodată Andy, ci Andrew.

— Ah, nu știu de ce, mi se pare acum că Andy ți se potrivește mult mai bine.

— Nu cred că-mi place cum sună chestia asta, îmi spune pe un ton dur. Ascultă, Liz... știu că am greșit, dar nu trebuia *să mă părăsești*. Pot să-mi repar greșeala, serios. N-am început-o noi cu dreptul,

dar toată lumea se simte vinovată pentru asta, inclusiv eu. Am terminat-o cu jocurile de noroc, îți jur, iar Alex mi-a spus că putem să stăm în camera lui. Sau, dacă vrei, am putea merge în altă parte... undeva unde să putem fi singuri. Unde-mi spuneai că vrei să mergi? Voiai să vezi casa Charlottei Brontë, parcă...

— Pe-a lui Jane Austen, îl corectez.

— Exact, a lui Jane Austen. Putem să mergem chiar acum s-o vizităm, spune-mi doar unde ești și vin imediat să te iau. O să ne rezolvăm problemele, ai să vezi, o să mă revanșez pentru tot ce ți-am făcut.

— Andy... spun, simțindu-mă cumva și vinovată, dar și bine. Îl văd pe Jean-Luc achitând nota ca să elibereze masa pentru alți pasageri. E de-a dreptul imposibil să vii să mă iei, pentru că sunt în Franța acum

— UNDE ești?!?

Surpriza lui Andy e prea mare ca să mă flateze, bănuiesc că nu mă crede, ca Jean-Luc, o fată curajoasă, cel puțin, nu atât de curajoasă cât să plec în Franța de una singură.

— Cum Dumnezeu ai ajuns *acolo*? Ce *faci* acolo? Unde anume ești, plec spre tine!

— Andy...

E oribil, urăsc certurile de genul ăsta. E așa de ușor să pleci pur și simplu fără să mai trebuiască să dai explicații cuiva pe care n-ai să-l mai vezi niciodată...

— Vreau... *Am nevoie* să fiu singură o vreme. Pur și simplu am nevoie să fiu singură o vreme ca să mă pot gândi.

— Dar, Lizzie, pentru Dumnezeu, n-ai mai fost niciodată în Europa până acum, n-ai nici cea mai

vagă idee de ce faci. Nu e deloc amuzant, să știi, sunt foarte îngrijorat. Spune-mi doar unde ești și...

— Nu, Andy, spun încet. Jean-Luc se îndreaptă spre mine, arătând destul de îngrijorat. Ascultă, nu mai pot vorbi acum, trebuie să închid. Îmi pare rău, Andy, dar, cum spuneai și tu, am greșit.

— Dar te iert! Lizzie, te iert! Dar... ascultă, cum rămâne cu banii?

— Cu... ce?! Sunt atât de blocată că aproape scap telefonul din mână.

— Banii! Crezi că mai poți să mi-i trimiți?

— Nu pot vorbi despre asta acum.

Jean-Luc e aproape lângă mine. Observ că e foarte înalt, chiar mai înalt decât Andy.

— Îmi pare rău! Pa!

Închid și, pentru câteva secunde, ochii mi se umplu de lacrimi. Nu credeam că e posibil să mai am lacrimi după cât plânsesem, dar uite că mai găsisem câteva.

— Ești bine? îl aud spunând – din moment ce de văzut n-am șanse – pe Jean-Luc.

— O să fiu, spun, cu mai multă vioiciune decât mă simțeam în stare.

— Era el? vrea să știe.

Dau din cap. Mi-e greu să respir. Nu știu dacă e din cauza lacrimilor sau a faptului că Jean-Luc e atât de aproape... legănarea trenului făcea brațul să se lovească de al meu.

— Nu i-ai spus că ești cu avocatul tău și că erați ocupați cu redactarea cererii de înapoiere a sexului oral?

Sunt așa de surprinsă de ce-mi spune încât uit că nu mai puteam respira. Mă trezesc zâmbind... iar lacrimile mi se usucă în mod misterios.

— Trebuia să-i spui că dacă nu ți-l poate înapoia foarte repede, n-ai altceva de făcut decât să-l dai în judecată.

Singurul motiv pentru care mai am lacrimi în ochi acum e râsul.

— Parcă spuneai că nu ești bun la glume, îl acuz când reușesc să mă opresc din râs și să-mi trag un pic sufletul.

— Chiar nu mă pricep. Nu pot să cred c-ai râs, a fost o glumă foarte proastă, de altfel.

Încă mai chicotesc când îmi reiau locul alături de el, simțindu-mă incredibil de bine și foarte somnoroasă. Mă chinui să rămân trează, zgâindu-mă pe fereastră spre capătul celălalt al vagonului, chiar pe lângă capul lui Jean-Luc, și mi se pare că soarele, care nu apusese de-a binelea, conturează alt castel. Îi arăt cu degetul lui Jean-Luc și-i spun:

— Foarte ciudat, dar mi se pare că văd un castel acolo.

— Poate pentru că e chiar un castel, se întoarce el.

— N-are cum!

— Ba bineînțeles că are, râde el. Ești în *Franța*, Lizzie, la ce te așteptai?

Sinceră să fiu, nu mă așteptam să stau în tren și să văd castele în stânga și-n dreapta. Nici la apusul ăsta care-mi taie răsuflarea și care ne umple vagonul cu o lumină roșiatică, și nici la bărbatul perfect de lângă mine.

— Nu la asta, murmur, în nici un caz la asta.

Apoi adorm.

„Așa-numitele rochii Empire purtate de femei la începutul secolului al XIX-lea erau adesea la fel de diafane ca toaletele de seară de acum. Ca să le fie cât de cât mai cald, femeile le purtau cu un fel de pantalon din ceva asemănător cu bumbacul care ajungea până la gambe sau ceva mai jos de genunchi. De-asta avem impresia, privind picturile din acea perioadă, că nu purtau lenjerie intimă, și oricum ideea de a nu avea nimic pe dedesubt n-avea să apară decât abia peste vreo două secole."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

11

„Ne simțim mult mai în largul nostru
alături de un nebun care vorbește decât
de unul care nu deschide gura."

E.M. Cioran (1911-1995),
filozof francez de origine română

Aud pe cineva rostindu-mi numele și scuturându-mă cu blândețe.

— Lizzie, trezește-te, ai ajuns, trebuie să cobori.

Deschid brusc ochii. Visasem că mă mutasem cu Shari la New York și nu găsiserăm un apartament, așa că stăteam în ceva asemănător unei cutii de frigider undeva pe o autostradă, iar eu trebuia să mă angajez la Gap, unde nu făceam altceva decât să împăturesc tricouri – mii și mii de tricouri.

Pentru început, sunt șocată să descopăr că nu sunt în New York, ci într-un tren. În Franța. Tren care oprise acum în gara unde trebuia să cobor, cel puțin dacă mă luam după indicatorul pe care-l vedeam pe geam conturându-se în întuneric (când se făcuse așa de întuneric, oricum?).

— O, nu! sar eu din scaun, nuu!

— Stai liniștită, bagajele tale sunt la mine, spune Jean-Luc pe un ton menit să mă liniștească.

Se pare că le coborâse pe amândouă de pe etajeră, iar acum mi le dădea pe rând – troller-ul, geanta, poșeta.

— E OK, îmi spune văzându-mi panica. Să știi că n-or să plece dacă rămâi pe trepte!

— Ah!

Gura îmi miroase înfiorător de la vin. Nu-mi vine să cred că am adormit. Oare am expirat spre el? A trebuit să-mi suporte respirația dezgustătoare?

— Îmi pare rău! Off... Așa mă bucur că te-am cunoscut... Mulțumesc tare mult pentru tot, ai fost așa de drăguț cu mine! Sper să ne mai vedem cândva. Mulțumesc încă o dată!

Cobor, scuzându-mă în stânga și-n dreapta în franceză față de toți cei pe care-i pocneam cu bagajul, după care mă trezesc pe peron. În mijlocul pustietății. La miezul nopții. Nu se aud decât greierii, iar în aer se simte o adiere ce miroase a fum.

În jurul meu, lumea care coborâse odată cu mine e întâmpinată de familii zgomotoase și condusă spre mașini. Văd un autobuz în care urcă alții. Indicatorul din boscheți arată spre o localitate numită Sarlat. Habar n-am ce-i asta. Tot ce știu e că Souillac nu prea arată a oraș, abia dacă aduce a gară. Care, dacă e să mă iau după ușa zăvorâtă și ferestrele cu obloane trase, pare cam închisă.

Nu prea-mi miroase a bine. În ciuda zecilor de mesaje pe care i le lăsasem pe telefon, Shari nu e aici să mă întâmpine, așa cum o rugasem. Stau de una singură pe un peron undeva în Franța, la țară. Complet singură.

Cineva își drege glasul lângă mine. Mă întorc și dau nas în nas – la propriu – cu Jean-Luc. Care stătea în spatele meu cu un zâmbet mare pe față.

— Salutare din nou! spune.

— Ce...

Mă holbez la el. Oare e doar imaginația mea? Știu că numai în avion, din cauza presiunii, sângele îți coboară în picioare și abia apoi revine la creier, dar n-auzisem ca treaba asta să fie valabilă și pentru

mersul cu trenul. Asta înseamnă că Jean-Luc e într-adevăr lângă mine. Cu o geantă în mână. În timp ce trenul se îndepărtează.

— *Ce faci* aici? Ai greșit stația!

— De unde știi, nici măcar nu m-ai întrebat până unde merg?

Perfect adevărat, îmi dau seama abia acum.

— Dar... dar... mi-ai văzut biletul, deci știai unde merg și totuși nu mi-ai spus că aici cobori și tu.

— Nu, ce-i drept, nu ți-am spus.

— Dar de ce?

Deodată mă cuprinde o senzație foarte urâtă. Nu cumva sensibilul și chipeșul Jean-Luc o fi vreun ucigaș în serie care consolează americance vulnerabile prin trenuri, le face să capete încredere în ei, după care le omoară când ajung la destinație? Poate că în geanta aia ascunde vreo frânghie sau vreo coasă. E foarte posibil, e mult prea voluminoasă ca să conțină doar o haină sau o pereche de pantaloni.

Privesc în jur și văd îndepărtându-se și cea din urmă mașină, odată cu autobuzul care mergea la Sarlat. Rămânem singuri pe peron.

— Am vrut să-ți spun că și eu merg tot la Souillac, începe să-mi spună Jean-Luc când, în sfârșit, îmi concentrez atenția asupra lui și reușesc să-mi iau gândul de la ce-o să fac dacă începe să mă omoare dar mi-a fost teamă să nu te simți jenată.

— Jenată de ce?

— Păi...

Mi se pare că arată cam ciudat în lumina clară a felinarului de care se izbesc tot felul de insecte, făcând un zgomot care concurează cu cântecul greierilor. De ce arată așa? Poate că-și dă seama

că va trebui să mă ucidă acum și că probabil n-o să-mi placă deloc?

— Trebuie să-ți spun că n-am fost complet sincer cu tine, îl aud. Adică, știu c-ai crezut că sunt doar un străin pe care n-ai să-l mai vezi niciodată și căruia te-ai simțit liberă să-i povestești toate problemele tale...

— Îmi pare foarte rău că te-am bătut la cap atâta...

Doamne Dumnezeule, ce om ar fi în stare să ucidă pe cineva doar pentru că și-a povestit viața în tren?! N-are sens. Tot ce trebuia să facă dacă n-avea chef să mă asculte ar fi fost să ia o carte și să se prefacă foarte interesat de ce citește sau ceva de genul ăsta, și-aș fi tăcut din gură. Probabil...

— Doar că eram foarte supărată...

— Stai liniștită, eu m-am simțit foarte bine. Trebuie să-ți spun că nu mi s-a mai întâmplat niciodată să se așeze o fată lângă mine și să-nceapă să povestească despre... în fine, despre ce-ai povestit tu.

Nu mi se poate întâmpla asta! Ce-o fi fost în capul meu, ce mi-a venit să-i povestesc unui străin – fie el și unul așa de simpatic, îmbrăcat în tricou Hugo – viața mea?

— Cred că ți-ai făcut o impresie greșită despre mine, îi spun, retrăgându-mă ușor spre treptele din spatele meu. Nu-s genul ăla de fată.

— Lizzie... Jean-Luc vine spre mine. Nu-mi lasă cale de ieșire spre trepte. Nu ți-am spus că și cu cobor tot la Souillac nu numai pentru că nu m-ai întrebat, ci și pentru că *nu sunt* un străin oarecare pe care l-ai întâlnit pur și simplu în tren.

Nemaipomenit! Asta o fi partea în care-mi spune ceva dement de genul „Ne-am cunoscut într-o viață anterioară"? Mi se pare că se repetă

povestea cu T.J., din anul întâi. De ce Dumnezeu trag la mine toți ciudații? DE CE?

— Serios?-reiau. (E numai vina lui Shari, bineînțeles. Dac-ar fi răspuns la nenorocitul ăla de telefon între timp, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.) Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu sunt un străin, ci gazda ta. Jean-Luc de Villiers! Prietena ta, Shari, locuiește în castelul tatălui meu, la Mirac, adică.

Nu mai încerc să mă retrag spre scări. Nu mă mai holbez la sacul lui. Nu mă mai gândesc la moartea mea iminentă. Mirac. A spus Mirac.

— Nu ți-am spus că mă duc într-un loc numit Mirac, îi spun.

Deși am bălmăjit absolut tot timpul drumului câte ceva, nu-mi aduc aminte să-i fi spus ceva despre Mirac, ba chiar uitasem complet numele până în clipa asta.

— Nu, n-ai pomenit nimic despre asta. Dar acolo stă prietena ta, nu-i așa? Cu prietenul ei, Charles Pendergast?

Charles Pendergast? Știe numele lui Chaz! Sunt absolut sigură că pe-ăsta nu i l-am spus eu! Nimeni nu folosește numele întreg al lui Chaz, abia dacă-l spune cuiva. Cine-ar fi știut cum îl cheamă, dacă nu cineva care l-ar fi cunoscut bine? Hmm...

— Ia stai, spun, storcându-mi creierii să găsesc o explicație rezonabilă pentru tot ce se întâmplă. Tu ești Luke?! Luke, prietenul lui Chaz? Dar... mi-ai spus că te cheamă Jean-Luc!

— Păi, Luke – sau Luc, sau Jean-Luc –, spune, încă arătând destul de ciudat, ăsta e numele meu complet. Jean-Luc de Villiers. Doar că Chaz îmi spune dintotdeauna Luke.

— Dar n-ar trebui să fii la Mirac acum, cu Chaz și Shari?

Își leagănă sacul pe umeri.

— Ba da, doar că a trebuit să dau o fugă până la Paris să-i aduc rochia de mireasă vară-mii, n-a avut încredere că o va primi întreagă dacă îi va fi livrată prin curier. Uite!

Desface puțin fermoarul sacului și o bucată de voal alb – de mireasă, la asta chiar nu mă pot înșela – se strecoară afară. Îl bagă înapoi.

— În momentul în care te-ai așezat lângă mine, în tren, n-aș fi crezut nici în ruptul capului că tu ești acea Lizzie despre care Shari și Chaz mi-au povestit atâtea. Dar am știut imediat când ai pomenit de Shari, numai că deja îmi vorbise și despre... chestia aia... (Acum parcă arată mai mult jenat decât ciudat.) Mi-am dat seama că o făceai doar pentru că erai convinsă că n-ai să mă mai vezi vreodată.

— Vai! îmi scapă. Exact la asta mă gândisem. Doamne!

— Exact, spune Luke cu un zâmbet prea francez pe față pentru un american. Ceea ce, de altfel, are sens, din moment ce e pe jumătate francez.

— Îmi pare rău pentru asta... Deși, trebuie să recunoști că a fost amuzant.

— Nu, n-a fost deloc amuzant.

— Mda, oftează. I-a pierit zâmbetul.

— Ai știut de la bun început că o să ne revedem, dar n-ai încercat nici o clipă să mă oprești, m-ai lăsat s-o țin pe-a mea, ca o idioată ce sunt.

— Nu, nu idioată, spune, de data asta fără să mai zâmbească. De fapt, aș putea spune că pare chiar puțin îngrijorat. Nimic de genul ăsta. Mi-ai părut fermecătoare. Și amuzantă, de-asta n-am

încercat să te opresc. Adică, la început, nici măcar n-am știut, iar când mi-am dat seama, era deja prea târziu. Știam că ai nevoie să vorbești, să te descarci, așa că te-am lăsat s-o faci, timp în care eu, recunosc, m-am distrat de minune. Erai așa de dulce!

A, nu! Îmi venea să-i iau sacul din spate și să mă ascund în el. *Dulce?* Când îți povesteam despre sexul oral cu prietenul meu?

— Povesteai foarte simpatic despre asta.

— Mă duc să mă sinucid, spun printre degete, ținându-mi capul în mâini.

— Hei!

Aud pași, apoi simt cum o mână mă prinde de după gât. Ridic capul, uluită, și-l văd pe Luke, care-și aruncase sacul peste valizele mele, privindu-mă în timp ce-mi trăgea ușurel mâinile de pe față.

— Hei, spune iar, cu o voce la fel de blândă cum îi era și atingerea. Serios, îmi pare rău. Nu știu ce-o fi fost în capul meu. Nu știam... nu știam ce să fac. Am vrut să-ți spun la un moment dat, dar apoi m-am gândit... m-am gândit că o să fie o glumă supertare. Dar, după cum ți-am spus, glumele chiar nu sunt punctul meu forte.

Îmi dau seama cât de negri îi sunt ochii, la fel de negri ca ramurile copacilor pe care le văd conturându-se pe cerul albastru din spatele gării, și ce buze are, făcute parcă pentru a fi sărutate. Și stă așa de aproape de mine!

— Dacă spui cuiva povestea asta, mă aud zicându-i cu o voce ciudat de gâtuită, mai ales lui Chaz, te omor. Nu trebuie să știe nimeni ce ți-am spus despre teză și despre chestia cealaltă. Știi tu ce. N-ai voie să spui *nimănui*, înțelegi?

— Înțeleg perfect, îmi spune, și mai aproape de mine acum că-mi luasem mâinile de pe față. Mi le

ținea în pumnii lui mari și calzi, dându-mi astfel o senzație de bine. Ai cuvântul meu că n-o să spun nimic nimănui. Sexul tău oral e în siguranță cu mine.

— Vai! țip, serios, nu mai pronunța cuvintele alea!

— Ce cuvinte? Îi văd ochii negri sclipind ca stelele de deasupra noastră. Sex oral?

— Încetează, spun, lăsându-mă să alunec spre el – asta în caz că poate vrea să mă sărute.

Faptul că Luke e Jean-Luc nu e deloc un lucru rău. Nu-mi mai fac griji acum pentru Shari și nici pentru cum și unde o să-mi petrec noaptea. Să nu mai vorbim că e cel mai dulce și *hot* tip pe care l-am întâlnit după muuultă vreme! Și care n-are nici pasiuni bolnave pentru jocuri de noroc, cel puțin din câte știu. Nu mai spun că pare să mă placă. Și că o să-mi petrec restul verii cu el. Brusc lucrurile încep să arate bine, chiar foarte bine.

— Deci, mă ierți?

— Te iert. Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc ca o idioată. E incredibil de drăguț. Dar nu numai atât, e și foarte amabil – doar mi-a făcut cinste cu cina, nu? Plus că mi-a fost aproape când plângeam ca dementa. Și mai e și investitor bancar, trage din greu ca să aibă grijă de... banii bogătașilor... ceva de genul... Și m-a făcut să râd în loc să mă lase să plâng după ce-am vorbit cu Andy la telefon. Și o să fim împreună toată vara...

— Buun... N-aș fi vrut deloc să crezi că ți-ai făcut o părere greșită despre mine atunci când m-ai „judecat" după hainele pe care le port.

— Nu cred că m-am înșelat, spun lăsându-mi privirea să coboare spre deschizătura tricoului, de unde văd ițindu-se promițător câteva fire de păr.

— Foarte bine. Cred c-o să-ți placă la Mirac.

Știu c-o să-mi placă, îmi spun, de data asta doar pentru mine, o să-mi placă pentru că ești *tu* acolo, Luke!

— Mulțumesc, spun și mă întreb când are de gând să mă sărute.

Auzim amândoi o mașină îndreptându-se spre noi.

— Minunat, spune Luke, iată și mașina noastră.

Brusc, îmi dă drumul din îmbrățișare. Un Mercedes decapotabil de culoarea untului intră încet în parcare, condus de o tipă blondă care-i strigă, cu un pronunțat accent franțuzesc, „Iartă-mă pentru întârziere, iubitule!"

Îmi dau seama că e iubita lui înainte să-l văd grăbindu-se s-o sărute.

„La începutul anilor 1800, femeile nu erau singurele interesate să arate bine. În aceeași perioadă a apărut dandy-ul, construit după modelul lui George «Beau» Brummell, un domn care insista ca pantalonii să i se potrivească la fel de bine ca un al doilea rând de piele și care nu suporta ca vesta să facă nici măcar o cută. Gulerul unui dandy era așa de înalt și de țeapăn, că nu-și putea mișca gâtul.

Nu se știe exact numărul celor uciși de trăsurile în fața cărora ieșeau pe neașteptate, fără să le vadă."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

12

„Bârfa e drogul celor oprimați."

Erica Jong (n. 1942),
educatoare și scriitoare americană

Evident că are o prietenă, e mult prea fabulos ca să nu aibă – deși n-a suflat o vorbă despre asta.

Problema e că fata chiar pare foarte de treabă. E superbă, asta-i clar, cu părul ei blond, umerii înguști și picioarele alea lungi și bronzate. Poartă un top simplu, negru, și o fustă lungă, nouă, nu *vintage*, și care pare scumpă, și flip-flop. E îmbrăcată de vacanță, clar. Cu toate că n-ar trebui să mă bazez prea mult pe radarul meu, căci, ca și Andy, și Dominique Desautels – așa o cheamă – e străină. Canadiancă. Din partea franceză a Canadei, mai precis. Lucrează cu Luke la aceeași firmă de investiții bancare. Se pare că sunt împreună de vreo șase luni, cel puțin din câte pot afla întrebându-i discret diverse chestii, cum stau pe bancheta din spate a mașinii, înainte ca vocea să-mi piară definitiv. E greu să te concentrezi pe strânsul unor informații despre ei doi când prin fața ochilor ți se desfășoară un peisaj atât de frumos. Soarele asfințise, dar răsărise luna între timp, așa că încă mai puteam vedea stejarii imenși de pe marginea drumului, care-și împleteau ramurile într-o coroană de frunze deasupra noastră. Mergem pe un drum de țară cu două benzi, pe lângă un râu sălbatic,

înspumat. E greu de spus unde anume suntem și, nici măcar *în ce epocă*. Judecând după lipsa stâlpilor de telegraf și a semafoarelor, am putea fi nu în secolul al XXI-lea, ci în orice secol. Am trecut chiar și pe lângă o moară – o moară! Cu o roată imensă cu zbaturi în față, acoperită cu șindrilă și cu o grădină superbă. Totuși, la ferestre văd lumină, lumină electrică, ceea ce e un semn clar că nu suntem în anii 1800. Văd însă că înăuntru membrii familiei sunt adunați în jurul mesei. Într-o fermă!

Îmi era din ce în ce mai greu să-mi amintesc că eram deprimată din cauza prietenului meu, despre care aflasem că avea probleme cu jocurile de noroc când în fața mea se derulau imagini atât de pitorești.

Drumul printre copaci se termină și văd dealuri acoperite cu castele, iar Luke îmi spune că ne aflăm în acea parte a Franței (Dordogne, numită așa după râu) faimoasă pentru castelele ei – are peste o mie – și pentru peșteri, pe pereții cărora se pot vedea picturi datând din anul 1500 î.Chr. Dominique adaugă că Périgord-ul, regiunea unde eram noi, era renumită și după trufele din ciocolată neagră și pentru *foie gras*. Totuși, vorbele lor abia-mi ajung la ureche. E și greu, de altfel, să nu fii distras de vederea unor ziduri fortificate – Luke îmi povestește că fac parte din Sarlat-ul medieval și că, dacă vrem, putem reveni acolo pentru cumpărături.

Cumpărături! Nu se poate să fie un magazin cu lucruri *vintage* aici, dar poate unul la mâna a doua... Doamne, vă puteți imagina ce chestii m-ar putea aștepta acolo?! Givenchy, Dior, Chanel... CINE poate ști?

Deodată intrăm pe un drumeag abrupt de munte, suficient de larg încât abia să poată avea

loc mașina. Ramurile o pocnesc însă din stânga și din dreapta, ca și pe mine, de altfel, până mă mut mai spre mijlocul banchetei.

Dominique observă mișcările mele și spune:

— Jean-Luc, trebuie să tai crengile astea înainte să se întoarcă maică-ta, știi cum face.

— Știu, știu, răspunde Luke, apoi se întoarce și mă întreabă dacă-s bine.

— Sunt OK, spun, lovindu-mă de scaunele din față.

Mă cam zgâlțâi pe drumul ăsta, care în mod sigur ar avea nevoie de ceva reparații. Apoi, chiar când credeam că mașina o să cedeze și începusem deja să mă gândesc serios dacă vom mai ajunge vreodată în vârf, ieșim dintre copaci într-un platou imens de unde se vede toată valea de dedesubt. Torțe aprinse ne luminează drumul, conducându-ne spre ceea ce ochilor mei obosiți li se pare a fi casa domnului Darcy din varianta A&E pentru *Mândrie și prejudecată*. Doar că asta e mai mare și mai elegantă. Și are mai multe clădiri în jur. Nu mai spun că e și curent electric, iar casa e atât de luminată încât mi se pare că are sute de ferestre prin care lumina se revarsă spre cerul de satin. Arcuindu-se în jurul drumului circular, văd o imensă pajiște cu stejari, o piscină uriașă ce sclipește în noapte ca un safir și o terasă cu mese din lemn și fier.

E cel mai potrivit loc din toate câte-mi pot imagina pentru o nuntă. Pajiștea îngrijită până la ultimul fir de iarbă e împrejmuită de un zid de piatră a cărui parte superioară pare a se pierde în aer. Tot ce pot vedea în spatele lui e o întindere uriașă de copaci scăldați în razele lunii, iar departe de tot, un alt deal asemeni celui pe care ne aflăm noi, pe

care se poate vedea un castel identic cu acesta, ce-și trimite luminile pe cerul nopții.

Mi se taie răsuflarea, la propriu, și-mi dau seama că am și uitat să mai respir tot privind în jurul meu la atâtea minunății. Luke parchează mașina pe aleea circulară și oprește motorul. Nu se mai aud decât greierii.

— Deci? mă întreabă. Cum ți se pare?

Pentru prima oară în viața mea rămân fără cuvinte, fapt de importanță istorică, doar că Luke n-are de unde s-o știe. Greierii se aud incredibil de tare în tăcerea care se așterne peste întrebarea lui Luke. Tot nu pot să respir.

— Mda, spune Dominique îndreptându-se spre ușa masivă de stejar cu sacul cu rochia de mireasă în brațe, de obicei ăsta e efectul asupra oamenilor. E drăguț, nu-i așa?

Drăguț? *Drăguț?* Să spui despre locul ăsta că-i drăguț e ca și cum ai spune despre Marele Canion că e... mare!

— E... încerc să spun, cu o voce subțire de tot, după ce văd că Dominique a intrat deja în casă, iar Luke mă ajută să-mi împing valizele spre ușă, e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

— Serios? Mă privește cu ochii lui negri sclipind în lumina lunii. Chiar crezi asta?

Îmi tot spune că nu se pricepe să spună bancuri, dar zău că glumește, n-are cum să existe un loc mai frumos pe lumea asta.

— Absolut, dau să spun, dar aud voci cunoscute pe terasa cu vedere spre vale.

— Oare s-a întors *monsieur* de Villiers de la Paris? îl aud întrebând pe Chaz, pe care-l și văd ivindu-se printre umbrele copacilor. Într-adevăr! S-a întors! Și cine să fie persoana de lângă el?

Când ajunge pe la mijlocul aleii, văd cum se oprește brusc. M-a recunoscut. Mi se pare că zâmbește, dar nu-mi dau seama foarte bine, ținând cont că lumina lunii îi bate din spate și că are pe cap șapca lui bine-cunoscută cu „University of Michigan" inscripționat deasupra cozorocului.

— Ia te uită ce-a adus pisica! spune, plăcut surprins.

— Ce? o aud pe Shari în spatele lui. A, Luke, ai ajuns! Spune-mi, ai adus...

Brusc, își pierde vocea, după care o aud zbierând:

— LIZZIE??? TU EȘTI?

Aleargă pe alee și se aruncă peste mine, strigând:

— Ai venit! Ai venit! Nu pot să cred c-ai venit! Cum Dumnezeu ai ajuns aici? Luke, unde-ai găsit-o?

— În tren, zâmbește el văzându-mi figura disperată cu care-l privesc în timp ce Shari mă-mbrățișează, dar nu spune nimic mai mult, exact cum îl rugasem.

— E de necrezut! continuă să strige Shari. Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai voi să dați unul peste altul în tren...

— Nu chiar, zâmbește Chaz, dacă stai să te gândești că erau probabil singurii americani care veneau în Souillac.

— Oh, lasă-mă cu discursurile tale despre coincidențe, i-o taie Shari. TE ROG. După care se întoarce la mine:

— De ce n-ai sunat? Doar știi c-aș fi venit să te iau de la gară.

— Dar *am sunat*. De vreo mie de ori chiar, doar că-mi intra mereu mesageria vocală.

— Nu e cu putință, îmi spune în timp ce-și scoate telefonul din buzunarul șortului, îl am aici... Ah! Se holbează la ecranul telefonului. Doar c-am uitat să-l pornesc dimineață.

— M-am gândit că l-ai scăpat iar în WC.

— De data asta nu, spune Chaz, luându-mă pe după umeri într-o îmbrățișare de bun-venit. Apoi mă întreabă: Ia spune-mi, să mă duc să-i trag o mamă de bătaie ăluia din Anglia? Știi că trebuie doar să-mi zici și-am și zburat să-i tăbăcesc bine fundul. Doar să spui.

— Stai liniștit, nu trebuie să bați pe nimeni, spun, râzând cam forțat. Nu e doar vina lui. Trebuia să te ascult, ai avut dreptate, ca întotdeauna.

— Nu am dreptate întotdeauna, răspunde Chaz, dându-mi drumul din îmbrățișare. Doar că tu-ți aduci aminte mult mai bine de dățile când am avut dreptate decât de celelalte. Oricum, poți să crezi asta și de-acum înainte dacă vrei, pe mine nu mă deranjează deloc!

— Las-o baltă, Chaz, i-o taie din nou Shari. Cui îi mai pasă ce s-a întâmplat în Anglia, oricum? Bine că a venit. Poate să rămână aici, Luke, nu-i așa?

— Știu și eu... Crezi că e în stare să aibă grijă de ea? Nu mai vreau alți trântori pe-aici, mi-ajunge Chaz.

— Hai că nu-i chiar așa, doar știi că pot fi și eu folositor la ceva, sare Chaz. Spre exemplu, testez puritatea și tăria alcoolului înainte să ajungă aici mama lui Luke.

— Chaz, ești ceva... spune Shari, după care se întoarce spre Luke: Să știi că Lizzie e foarte îndemânatică, cel puțin la cusut. Dacă ai ceva de genul ăsta de făcut, roag-o pe ea.

Luke pare surprins de ce aude, dar m-am obișnuit cu asta, se pare că din ce în ce mai puțini oameni se mai pricep la lucruri dintr-astea.

— Nu sunt foarte sigur, dar e posibil, spune Luke. O s-o întreb pe maică-mea mâine. Dar destul cu

asta, cred că avem totuși lucruri mai importante de făcut, cum ar fi degustatul băuturii. Nu putem să-l lăsăm pe Chaz s-o facă de unul singur.

— Pe-aici, doamnelor, spune Chaz, făcând și o scurtă plecăciune, și domnilor.

Shari și cu mine îi urmăm pe pajiștea rece, prin iarba alunecoasă. Mă uit peste zidul de piatră și văd în vale – exact cum îmi spusese Chaz – râul, sclipind în lumina lunii ca un șarpe imens de argint. E așa de frumos încât mi se pune un nod în gât. Parcă sunt într-un basm. Sau într-un vis. Dar nu-s singura care simte asta.

— Nu-mi vine să cred, îmi șoptește Shari, care încă nu-mi dăduse drumul la mână. Ce s-a întâmplat, până la urmă? Știu că eram destul de beată ultima oară când am vorbit, dar nu mi-ai spus atunci că ai de gând să faci să meargă lucrurile între tine și Andrew?

— Ba da, așa am spus. Și-am încercat, să știi. După care am aflat însă că... dar e o poveste lungă, Shari, o să-ți spun eu mai multe când n-or să mai fie ei prin preajmă, îi zic, făcându-i semn cu capul spre Luke și Chaz. Cu toate că Luke știe deja cea mai mare parte a poveștii... mda, recunosc, chiar pe toată. Iar când spun *toată*... știu eu ce spun.

— A fost așa de rău? mă întreabă Shari, cu grija așternându-i-se pe față. Tu ești bine?

— Sunt bine, serios. Mi-a fost foarte greu, recunosc, dar... Privesc spre Luke. Ce să zic, am avut un umăr foarte înțelegător pe care să plâng.

Ochii lui Shari urmăresc direcția alor mei și văd cum își ridică sprâncenele. Mă întreb la ce se gândește oare. Sper că nu-i trece prin cap ceva de genul „Săraca Lizzie, s-a îndrăgostit de un tip care nu-i deloc de nasul ei". Căci nu-i adevărat, nu-s îndră-

gostită deloc de el. Tot ce spune însă, în cele din urmă, e:

— Atunci mă bucur s-aud că ești bine. Să-nțeleg că n-ai inima frântă?

— Știi, Shari, spun gânditoare, nu cred. Poate doar un pic zgâriată. Ascultă, crezi că e OK să rămân aici? Ce tot spunea Chaz despre mama lui Luke, înțeleg că se întoarce mâine?

Shari îmi zâmbește:

— Părinții lui Luke divorțează, dar se pare că *madame* de Villiers i-a promis cu mult timp în urmă nepoatei sale că se poate căsători la Mirac, așa că ea – *madame* de Villiers –, împreună cu soră-sa, nepoată-sa, ginerele, mă rog, cu toată familia, sosesc mâine. Ar trebui să iasă o petrecere super tare, mai ales dacă stai să te gândești că părinții lui Luke abia dacă-și vorbesc, iar el e prins la mijloc. Chaz zice că mama lui Luke e un fel de zbir.

Zâmbesc, amintindu-mi de Dominique, care-i spunea lui Luke la venire să nu uite să pună să fie curățat drumul de crengile de pe margine înainte să sosească maică-sa.

— Deci nu-s bine-venită aici, îi șoptesc lui Shari, asigurându-mă că Luke nu mă poate auzi. Nu vreau să le stric nunta...

— Lizzie, e OK, crede-mă! Casa asta e imensă, sunt o grămadă de camere libere. Chiar dacă vine tot neamul lui Luke, sunt camere suficiente pentru toți. Și-or să fie o grămadă de lucruri de făcut, așa că ai picat la țanc, chiar mai aveam nevoie de ajutor. Se pare că tipa asta, mireasa, verișoara lui Luke – Vicky –, face parte din înalta societate din Texas. Deja l-a pus pe Luke să bată drumul până la Paris și înapoi doar ca să-i aducă ei rochia făcută

de nu știu care mare creator de modă de-acolo, dar ea n-a venit încă. În plus, a mai invitat și jumătate din Houston la nuntă, inclusiv trupa în care cântă frate-său, care au încheiat de curând un contract și toată lumea îi tratează de parcă sunt viitorii Beatles. Deci clar nu va fi o nuntă restrânsă.

— Bine, atunci. Să știi că n-am știut ce altceva să fac decât să vin aici. Nu mă puteam duce acasă...

— Normal că nu puteai, ar fi fost ziua de glorie a surorilor tale dac-o făceai! mă întrerupe Shari, împietrită de uimire numai la gândul c-aș fi putut face asta.

— Știu. Așa că m-am gândit la tine – îmi și spusese și că pot să vin, așa că...

— Și mă bucur așa de mult c-ai făcut-o! Uită-te și tu la ăștia, mi-i arată pe băieți, care trăseseră una dintre mesele din fier forjat și acum amestecau nu știu ce în niște pahare de șampanie. Parcă sunt doi frați care s-au regăsit după nu știu câtă vreme. Toată ziua trăncănesc despre absolut tot ce mișcă – sau nu – sub soare, Nietzsche, Tiger Woods, bere, probabilitatea coincidențelor zilelor de naștere, zilele minunate de la școală. Tot timpul m-am simțit ca a treia roată de la căruță. Dar acum iată că am și eu cu cine trăncăni.

— Păi, ce să zic, zâmbesc eu, doar știi că nu zic niciodată nu unui pahar de vorbă. Dar de ce n-ai stat la taclale în vremea asta cu prietena lui Luke?

— Da, sigur, de parcă ai și putea sta de vorbă cu Dominique, se strâmbă Shari.

— Mda, m-am gândit la asta de când i-am văzut papucii.

— Serios? întreabă Shari, subit interesată.

Trebuie să recunosc că întotdeauna mi-a apreciat darul de a citi oamenii după haine.

— Ți-a lăsat o impresie proastă?

— A, nu, în nici un caz, nu știu cum să-ți explic... Mi s-a părut doar că încearcă prea mult. Doar că nu trebuie să uităm că e canadiancă, iar radarul meu nu funcționează defel când e vorba de străini.

— A, da, dacă mă gândesc la Andy... Adevărul e că mereu m-am întrebat ce naiba vezi la el. Dar să știi că ai dreptate în ceea ce o privește pe Dominique. Papucii ăia sunt Manolo Blahnik, draga mea.

— Nu se poate!

Știu că genul ăla de papuci poate să coste și șase sute de dolari.

— Doamne sfinte! Mereu m-am întrebat cine dă atâția bani pe astfel de încălțări, recunosc.

— Hei, voi două! îl auzim pe Chaz, care se ivește din umbră în lumina lunii. Am impresia că vă cam fofilați de la treabă. Hai, ce mai stați, avem o groază de băutură de încercat.

— Stai așa, Chaz, spune Luke din spatele lui, le-am adus aici primul subiect de testare.

Ne dă câte o cupă de șampanie plină cu un lichid cu bule.

— „Kir royale", spune, pregătit cu șampanie făcută chiar aici, la Mirac.

— Habar n-am ce e ăla „Kir royale", dar sunt gata să încerc.

Dominique reapare în peisaj și primește și ea un pahar.

— Pentru ce să toastăm? întreabă.

— Ce spuneți dacă am toasta pentru străinii care se întâlnesc în tren? propune Luke.

Îi zâmbesc.

— Eu una sunt de acord, spun și iau o înghițitură.

Mi se parę că beau aur lichid, așa de bună e chestia asta. Îmi dansează pe limbă gusturi amestecate de afine, soare și șampanie. Se pare că acest „Kir royale" e un fel de cocktail de șampanie cu lichior – coacăze, îmi explică Shari, o specie de afine.

— Ia spune-mi și mie o chestie, îmi zice Shari după ce-și termină comentariile asupra cocktailului.

— Hmm? fac, pierdută, convinsă pe deplin acum că tot ce trăiesc e doar un vis din care o să mă trezesc, din păcate, la un moment dat. Mă hotărăsc însă să-l trăiesc din plin până se va întâmpla asta. Ce anume, Shari?

— Ce voia să zică Luke cu toastul ăla? Toată treaba cu străinii care se întâlnesc în tren...

— A, nu știu, spun și-i arunc o privire lui Luke care se spărgea de râs cu Chaz. Habar n-am.

Shari-și umflă nările:

— Ia ascultă, Lizzie, nu mă lua pe mine cu „habar n-am"! Scuipă tot! Ce s-a-ntâmplat în trenul ăla?

— Nimic! Râd și eu. În fine, eu eram supărată... știi, după toată tărășenia cu Andy... am plâns un pic... Dar, exact cum ți-am spus, a fost foarte drăguț și înțelegător.

Shari clatină din cap:

— Știu că asta nu-i tot, e ceva ce nu vrei să-mi spui, pot să jur.

— Iar eu îți spun că asta e tot!

— E, acuma, și dacă e ceva, tot am să aflu eu despre ce e vorba. În viața ta n-ai fost în stare să ții un secret.

Zâmbesc doar, căci ar fi vreo câteva chestii despre care n-a aflat niciodată și pe care nici n-am de gând să i le spun prea curând.

— Zău, Shari, pe cuvânt, n-a mai fost nimic altceva.

Ceea ce e adevărat... în mare.

Ceva mai târziu, mă retrag spre zidul de piatră, pe care mă cațăr, încercând să cuprind totul cu privirea și să-mi întipăresc în minte – valea, luna strălucind peste acoperișurile castelului de vizavi, cerul înstelat, greierii, mirosul suav de regina nopții. E prea mult. Nu, zău, e prea mare trecerea de la biroul ăla urât de la Job Center la castelul ăsta...

Îl aud deodată pe Luke, care reușise să dispară un minut de lângă Dominique și Chaz, întrebându-mă dacă mi-e mai bine acum.

— Aproape, îi zâmbesc. Luke, nu știu cum să-ți mulțumesc că m-ai primit aici. A, și mulțumesc mult pentru... știi tu, pentru că nu le-ai spus nimic.

Mă privește surprins.

— Stai liniștită, Lizzie, doar pentru asta sunt prietenii, nu?

Prieteni. Hmm, deci acum suntem prieteni. În lumina lunii... E totuși ceva, trebuie să recunosc.

„Curentul romantic a readus în prim-plan nostalgia pentru eroinele visătoare precum cele din romanele lui Sir Walter Scott (un fel de Dan Brown al acelor timpuri – deși Sir Walter Scott n-ar fi îndrăznit niciodată să-și îmbrace eroina franțuzoaică într-un pulover lălâu și colanți negri, cum a făcut Dan Brown cu biata Sophie Neveu în *Codul lui Da Vinci*), corsetele au devenit foarte populare, iar fustele s-au lărgit. Sir Walter Scott era așa de iubit în epocă încât o scurtă, de altfel, pasiune pentru tartan a dat peste cap câteva doamne mai sensibile, deși curând și-au dat seama, slavă Domnului, ce greșeală au făcut."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

13

„N-aș vorbi atât de mult despre mine
dacă ar mai exista și altcineva pe care
să-l cunosc la fel de bine."

Henry David Thoreau (1818-1862),
filozof, scriitor și naturalist american

Dimineața, când mă trezesc, mă uit buimacă în jur, descoperind că mă aflu într-o cameră destul de mică, cu pereți de un alb strălucitor și etajere de lemn închis la culoare. Draperiile crem, cu trandafiri roz sunt lăsate la singura fereastră a camerei, așa că nu pot vedea afară. Pentru o clipă, nu-s în stare să-mi dau seama unde sunt, al cui e dormitorul ăsta, nici măcar în ce țară mă aflu.

Apoi văd ușa veche, pe a cărei clanță trebuie să apeși, și nu să-ncerci s-o rotești – la fel ca a unei porți de grădină – și-mi aduc aminte că mă aflu în castelul Mirac, într-una dintre cămărușele în care, în vremurile de glorie ale castelului, stăteau servitorii, locuite acum de Shari, Chaz și cu mine, ca să nu-i mai punem la socoteală pe Luke și Dominique. Stăm în camerele astea pentru că dormitoarele obișnuite sunt rezervate pentru oaspeții ce vor sosi la nuntă după-amiază. Tatăl lui Luke, care în mod normal închiriază castelul, stă într-una dintre căsuțele din lemn din curte, unde se ocupă de vinul păstrat în butoaie de stejar până e gata de îmbuteliere. Azi-noapte, în timp ce urcam cu greu sutele de trepte spre camere, după încă patru – sau or fi fost cinci? – cocktailuri, Shari îmi spunea că

în șindrilă își fac cuib mereu păsări care trebuie gonite ca să nu pătrundă prin acoperiș, motiv pentru care un acoperiș din șindrilă nu mi se va mai părea niciodată pitoresc.

În timp ce clipeam zăpăcită în așternuturi, mi-am dat seama ce mă trezise. Cineva îmi bătuse la ușă.

— Lizzie, o aud pe Shari, te-ai trezit? E douășpe deja, ai de gând să dormi toată ziua?

Smulg pătura și mă reped spre ușă, unde-o găsesc pe Shari, în bikini și sarong și cu două căni imense aburindu-i în mâini. Părul ei, de obicei creț, închis la culoare, e acum... vâlvoi, ceea ce înseamnă că afară trebuie să fie foarte cald.

— Vorbești serios, e douășpe?

Mă sperii de cât am putut dormi și mă întreb dacă acum toată lumea – mda, bine, Luke, recunosc – va crede că-s o leneșă.

— Și vreo cinci, spune Shari. Sper că ai un costum de baie la tine, trebuie să profităm la maxim de soare înainte ca mama lui Luke și ceilalți musafiri să ajungă, când va trebui să dăm o mână de ajutor la pregătiri. Deci, în mare, mai avem vreo patru ore până atunci. Mai întâi de toate, cappuccino, cu mult îndulcitor, cum îți place ție, îmi spune, întinzându-mi una dintre căni.

— Aaah, spun când simt mirosul de lapte, Shari, mi-ai salvat viața.

— Știu, spune și intră în cameră, așezându-se pe patul meu mototolit. OK, acum vreau să aflu toată povestea cu Andy, iar apoi ce s-a întâmplat cu Luke, în tren. Hai, dă tot din tine!

Asta și fac, după ce mă așez lângă ea pe pat. Bun, e drept că ei nu-i povestesc *chiar* tot. Nu-mi scapă nici un cuvânt despre lucrare, nu mai zic despre povestea cu sexul oral, deși fusesem în stare

să-i vorbesc despre toate astea unui bărbat complet străin, în tren. Cumva, mă simțeam mult mai bine procedând așa, știu că dacă i-aș fi spus lui Shari, m-ar fi condamnat pentru amândouă chestiile, mai ales pentru sexul oral. În sensul că sexul oral nerăsplătit cu aceeași monedă e o adevărată lovitură pentru o feministă.

— Bun, să-nțeleg că între tine și Andy s-a terminat totul.

— Absolut, răspund, în timp ce sorb din cappuccino.

— Și i-ai și spus chestia asta, i-ai zis clar că ați terminat-o?

— Daaa!

Cred. Doar i-am spus, nu?

Shari mă privește cu reproș:

— Lizzie! Știu ce mult urăști să fii pusă în situații de genul ăsta, așa că te mai întreb o dată, ești *sigură* că i-ai spus?

— Păi, i-am spus că vreau să fiu singură o vreme, zic, dându-mi seama abia atunci că nu prea e același lucru.

Totuși, știu că Andy a înțeles ce-am vrut să spun. Dar, ca să fiu sigură, poate-ar fi mai bine să nu-i mai răspund la telefon dacă mai sună.

— Dar tu ești bine? insistă Shari.

— Da, aproape, doar că mă simt cam vinovată pentru treaba cu banii...

— Ce bani?

— Banii pe care m-a rugat să i-i împrumut, pentru taxa de înscriere. Poate că ar fi trebuit să-i dau niște bani, stau să mă gândesc acum că din cauza mea n-o să se mai poată duce la școală în toamnă...

— Lizzie! Lui Shari nu-i vine să creadă. Doar a avut nenorociții ăia de bani, numai că i-a pierdut

la pocher! Crezi că nu s-ar fi întâmplat același lucru și cu cei pe care i-ai fi dat tu? L-ai fi ajutat doar să meargă în continuare pe drumul ăsta. Asta vrei?

— Nu, mormăi eu, dar... Doar știi cum e, Shari, chiar l-am iubit pe tipul ăsta. Nu pot să spun pur și simplu că nu-l mai iubesc.

— Poți, dacă e vorba de unul care încearcă să profite de generozitatea ta.

— Poate ai dreptate, bănuiesc că n-ar trebui să-mi mai fac probleme. Până la urmă, mai primea și ajutor de șomaj în timp ce el lucra, de fapt.

Shari ridică sprânceana:

— Știi ce-mi place cel mai mult la tine? Dintre toate tâmpeniile pe care le-a făcut, nu știu de ce, dar pe tine asta te-a deranjat cel mai tare. Nu că-și pierdea banii la jocuri de noroc, nu că le-a zis tuturor că ești grasă, ci că primea și ajutor de șomaj în timp ce, de fapt, lucra.

Bine, bine, numai că mie chiar mi se pare că a înșela statul e ceva mai grav decât celelalte, totuși.

— Bine, dacă spui tu. În fine, să nu mai vorbim despre el. Să-nțeleg că acum n-ai să te mai încăpățânezi și-ai să vii cu mine și cu Chaz la New York?

— Zău, Shari...

Cum aș putea să-i spun adevărul, și-anume că nu e cu putință să plec la vânătoare de joburi în New York fără o diplomă de licență pe care nici măcar nu știu dac-am s-o obțin până se mută ei acolo. Nu mai vorbesc despre treaba cu și-dacă-mi-aș-fi-terminat-lucrarea-și-aș-fi-avut-o-diplomă-tot-nu-sunt-sigură-că-aș-fi-reușit-să-mă-descurc-într-un-oraș-mare.

— OK, Lizzie, o aud pe Shari, care-mi interpretase greșit tăcerea, OK, am prins ideea, e un pas

important și ai nevoie de timp ca să te obișnuiești cu gândul. Bun, și-acum partea a doua a poveștii.

— Care parte a doua?

— Ce s-a întâmplat cu Luke în tren?

— Shari, doar ți-am spus că nu s-a întâmplat nimic, ce naiba! Abia ce m-am despărțit într-un mod nu tocmai plăcut de un tip pe care abia dacă-l cunoșteam, chiar crezi că m-aș băga într-altă chestie imediat? Ai puțină încredere în mine, ce Dumnezeu! În plus, tu te-ai uitat bine la prietena lui? De ce s-ar mai uita la mine cu una ca ea lângă el?

— Ei, să știi că aș putea găsi câteva motive.

Înainte s-apuc să mă lămuresc ce voia de fapt să spună, continuă:

— OK, ascultă, Lizzie, știu că ultimele două zile n-au fost prea plăcute pentru tine, deci n-o să te mai bat la cap cu New Yorkul o vreme. Ce-ar fi să lași viitorul la o parte un timp? Știm prea bine câtă nevoie ai de asta, așa că gândește-te la următoarele zile ca la o binemeritată vacanță. Vom mai discuta noi chestiile astea, dar mai târziu, când îți vei mai reveni după povestea asta cu bărbatul visurilor – mai precis, al coșmarurilor – tale. Acum pune-ți costumul de baie și vino la piscină, trebuie să ne și bronzăm!

N-o contrazic și mă grăbesc să-mi iau cosmeticalele și să fug la duș.

— Grăbește-te, Lizzie, și-așa am pierdut cele mai bune ore de plajă!

Asta și fac, știu că lui Shari nu-i pică bine când cineva nu îi ascultă ordinele. Intru în baia antică cu o cadă masivă și o toaletă cu capac de lemn. După un duș rapid și după ce mă machiez un pic, îmi pun, pentru prima oară în viața mea, un costum de baie din două piese. Înainte să slăbesc,

minunatele mele surori făceau un mișto crunt de mine de fiecare dată când încercam să-mi pun unul. Sau poate de vină erau costumele mele *vintage* de baie dintr-o singură piesă, multe dintre ele chiar cu o fustiță atașată și cu emblema Anette Funicello. Totuși, deși eram probabil cea mai rotundă fată de la piscină, trebuie să recunoaștem că aveam și cele mai originale costume de baie... sau, cum obișnuia să spună Rose, eram cea mai dusă cu pluta într-ale modei.

Noul meu costum de baie nu mă mai face să arăt ca o ciudată sau, cel puțin, așa cred. E din două piese, dar tot *vintage*, marca Lilly Pulitzer, din anii '60. Sarah spune că e scârbos de-a dreptul să porți un costum de baie care mai aparținuse cuiva, dar, de fapt, dacă-l speli bine de câteva ori înainte să-l porți, e perfect igienic. Cercetându-mi imaginea în oglinda veche, dar corectă de pe spatele ușii din baie, ajung la concluzia că arăt... OK. Bineînțeles, nu mă pot compara cu Dominique, dar care dintre noi – cu excepția ei, desigur – o poate face? Fug înapoi în cameră și-mi pun o rochie de plajă, tot Lilly Pulitzer, îmi aranjez repede patul, trag draperiile și deschid fereastra, să intre aerul... Numai că, în momentul în care privesc pe geam, mi se taie răsuflarea... În fața ochilor mi se întinde valea, însorită acum, cu cele mai verzi pajiști și dealuri, sub cel mai albastru și mai lipsit de nori cer pe care l-am văzut vreodată. E atât de frumos! Kilometri întregi de pădure, cu râul unduind printre copaci și sătucuri sau pe sub vreun castel cățărat în vârf de deal. Parcă e o vedere sau o imagine dintr-un basm. Mă întreb cum de poate Luke să stea în Houston după ce-a petrecut ceva vreme în mijlocul minunăției ăsteia? Cum ar putea cineva să mai

plece de-aici? N-am timp însă să mai aprofundez problema, trebuie să merg la piscină, dacă nu, va trebui să-i dau explicații serioase lui Shari.

Nu mi-e prea ușor să mă descurc prin miile de holuri și case ale scărilor din castelul Mirac, dar reușesc cumva să ajung în salonul de marmură și apoi să ies în aerul cald și înmiresmat de vară. În depărtare mi se pare că aud un motor – poate o fi al unei mașini de tuns iarba, parcă simt miros de iarbă proaspăt cosită – și... niște răgete, parcă de vaci. Or fi vaci pe-aici? Nu se poate! Oricum, n-am timp să investighez. Îmi pun ochelarii de soare, traversez aleea, apoi pajiștea și-ajung în cele din urmă la piscină, unde le văd pe Shari, Dominique și încă o fată, toate răstignite la soare pe șezlongurile în dungi alb-albastre. Scaunele sunt îndreptate spre soare și spre vale. Dominique și fata pe care n-o cunosc sunt deja bronzate, clar nu e prima dată când stau la soare, iar Shari pare hotărâtă să le-ntreacă până la sfârșitul verii.

— Bună dimineața, spun către Dominique și necunoscută, care pare o adolescentă. Poartă un costum Speedo dintr-o singură piesă, pe când Dominique are unul Calvin Klein din două bucăți, cu slip tanga.

— *Bonjour*, spune fata, binedispusă.

— Lizzie, ea e Agnès, ne face cunoștință Shari, stă aici peste vară, are grijă de casă. Familia ei locuiește într-o fermă, mai jos.

— A, da, am văzut-o, e minunată!

Agnès continuă să-mi zâmbească, iar Dominique îmi aruncă:

— Nu te mai chinui, nu știe o boabă engleză, deși când a venit la interviu a spus că știe. Numai

că în afară de bună ziua, la revedere și mulțumesc habar n-are.

— Am înțeles, spun, întorcându-mă spre Agnès și spunându-i *Bonjour, je m'appelle Lizzie*, ceea ce îmi cam epuizează, de altfel, cunoștințele de franceză, dacă lăsăm deoparte *Excusez-moi* și *J'aime pas les tomates*.

Agnès îmi aruncă înapoi un potop de cuvinte din care nu pricep absolut nimic. Shari îmi vine în ajutor, spunându-mi:

— Doar zâmbește-i și aprobă din cap, și-o să fiți cele mai bune prietene, o să vezi.

Ceea ce și fac. Agnès mă privește, după care scoate un prosop alb și o sticlă cu apă rece dintr-o ladă frigorifică pe care-o adusese cu ea. Mă întreb dacă o fi având și Cola light acolo, însă apuc să arunc o scurtă privire în ladă, înainte de a o închide, care mă lămurește. Oare în Franța o fi existând Cola light? Ar trebui totuși să aibă, doar n-am ajuns în Lumea a Treia, pentru Dumnezeu! Îi mulțumesc fetei pentru tot, îmi întind prosopul pe șezlongul liber dintre ea și Dominique, îmi scot sandalele și rochia și în următoarea secundă mă trezesc zgâindu-mă la cerul fără nori, întinsă confortabil. Îmi dau seama că trăiesc o senzație cu care m-aș putea obișnui foarte repede. Când mă gândesc la Anglia și la aerul ei rece și umed, mi se pare că au trecut secole de atunci. Lucru valabil și pentru povestea cu Andy.

— Hmm... ce costum... neobișnuit ai, spune Dominique.

— Mulțumesc, răspund politicoasă, deși am senzația că n-a prea fost un compliment. În fine, poate îmi închipui eu iar diverse chestii, în contul

papucilor de șase sute de dolari. Unde sunt Luke și Chaz?

— Curăță crengile de pe marginea drumului, îmi răspunde Shari.

— Nasol! Dar nu există... habar n-am, o firmă care să se ocupe de asta?

Dominique îmi aruncă o privire sarcastică pe deasupra ochelarilor ei Gucci.

— Normal că există, spune, doar că nu s-a gândit nimeni să-i cheme din timp. Ca de obicei, tatăl lui Luke a așteptat până în ultima clipă și n-a mai găsit pe nimeni care să facă treaba asta. Așa că acum trebuie să se ocupe Jean-Luc, dacă nu vrea ca Bibi să facă o criză când ajunge.

— Bibi?

— Mama lui Jean-Luc, îmi explică Dominique.

— Din câte-am înțeles, doamna de Villiers e mai... deosebită, spune Shari din șezlongul ei.

Dominique scoate un oftat ușor:

— S-ar putea spune și așa, aprobă ea, numai că s-ar putea spune și că e de fapt frustrată de completa nepăsare a soțului ei, care nu mai are altceva în minte decât nenorociții ăia de struguri.

— Struguri?

Dominique arată cu mâna undeva în spatele nostru, spre niște clădiri de lângă castel în spatele cărora se vede întinzându-se livada.

— Podgoria!

Aha, deci era viță-de-vie, nu o livadă! Normal.

— OK, dar de ce să nu-i pese domnului de Villiers de struguri, bănuiesc că, până la urmă, viță-de-vie e cea mai importantă afacere aici, iar nunțile vin abia pe locul doi.

— Așa e, doar că Mirac n-a mai avut o recoltă decentă de ani de zile. Mai întâi seceta, apoi

mana... toată lumea și-ar fi dat seama că e timpul să renunțe, nu și tatăl lui Jean-Luc. O ține mereu pe-a lui cum că afacerile cu vin ale familiei datează de prin 1600, când a și fost construit castelul, și cum că n-o să fie el primul care rupe tradiția.

— Păi, ce să zic, nu mă pot eu abține, mie mi se pare chiar... nobil!

Dominique pufnește dezgustată.

— Nobil?! E o risipă totală, părerea mea. Castelul ăsta are un potențial imens, numai că tatăl lui Jean-Luc nu-și dă seama de asta.

Potențial?! Despre ce vorbește fata asta? Locul ăsta e perfect așa cum e, cu casa asta superbă, cappucino-ul aburind... ce Dumnezeu vrea să schimbe? După cum aveam să aflu, se pare că-și făcuse bine lecțiile.

— Evident, trebuie adus în zilele noastre, în primul rând. Locul ăsta trebuie să fie renovat serios, mai ales băile. Căzile trebuie înlocuite cu jacuzzi... nu mai vorbesc despre toalete, Dumnezeule, astea chiar trebuie să dispară!

— Mie-mi plac, să știi, spun eu, au un farmec al lor.

— Mda, îmi pot imagina că *ție* așa ți se par, spune Dominique, privindu-mi costumul de baie într-un mod sugestiv. Însă restul oamenilor nu le apreciază deloc. La fel, și bucătăria are nevoie de mari schimbări. Îți vine să crezi că încă mai există o... oare cum se numea... a, o sobă acolo? E ridicol, nici un bucătar în toate mințile n-ar veni să lucreze în condițiile astea.

— Un bucătar? Numai ce apuc să mă gândesc la mâncare, că stomacul începe să-mi chiorăie. Mi-e o foame de mor. Știu c-ar trebui să-mi iau gândul de la micul dejun, dar prânzul când au de gând să-l

servească oare? Serios o fi un bucătar aici, oare el o fi făcut cappuccino-ul?

— Normal, dacă vrei să transformi locul ăsta într-un hotel internațional de top, e nevoie de un bucătar de cinci stele aici.

— Să fie transformat în... ce? mă întorc surprinsă spre Dominique. Ia stai, vă gândiți să transformați castelul într-un *hotel*?

— Încă nu, spune ea întinzându-se după sticla de apă, dar îi tot spun lui Jean-Luc că asta ar trebui să facă. Gândește-te ce de bani ar face! Plus că ar mai fi și varianta unui SPA, de vie ar scăpa foarte ușor, poate fi transformată în terenuri pentru jogging sau călărie, iar clădirile astea din jur pot deveni cabinete de masaj, acupunctură și hidroterapie. În clipa asta ar fi o chestie foarte deșteaptă, mai ales că toată industria asta a refacerii după operații estetice e în floare.

— Ce refacere?!

Nu mă pot stăpâni să n-o întrerup. Aproape c-am țipat, dar am fost prea șocată auzind că se pune la cale transformarea unui loc absolut fabulos cum e ăsta într-un SPA.

— Refacerea după operații estetice, repetă Dominique enervată. După o liposucție sau o operație de îndepărtare a ridurilor, oamenii trebuie să meargă undeva unde să poată rămâne până se refac. Mereu m-am gândit că Mirac ar fi nemaipomenit pentru asta.

Nu pot să nu-mi întorc capul spre Shari, vreau să știu ce părere are despre chestia asta. Descopăr însă că abia-și mai poate ține cartea cât de cât, tot încercând s-o apropie de față și prefăcându-se că citește, când de fapt încearcă să-și mascheze cumva expresia feței. Totuși, îi văd umerii tresărind și-mi dau seama că nu se poate stăpâni din râs.

— Vorbesc foarte serios, o ține pe-a ei Dominique, luând încă o înghițitură de apă, familia asta greșește enorm dacă nu valorifică toate proprietățile astea cum ar trebui. Dac-ar angaja personal specializat, și nu localnici, dac-ar avea internet și televiziune prin satelit, aer condiționat, poate chiar o sală de cinema, ar atrage o clientelă mult mai bogată, ca să nu mai zic că profiturile ar fi fost mult mai serioase decât ce scoate tatăl lui Jean-Luc din prăpădita aia de vie.

Înainte să apuc să am o reacție oarecare la discursul ăsta de groază, stomacul meu decide să ia el frâiele și să vorbească pentru mine, astfel că scoate un lung și sonor ghiorțăit de foame. Dominique nici nu mă ia în seamă, doar Agnès se ridică și spune ceva ce mie-mi sună a întrebare. Aud însă și cuvântul *goûter*, care știu că înseamnă „a gusta".

Plictisită, Dominique îmi explică în cele din urmă că fata mă întreabă dacă nu vreau să-mi aducă ceva de mâncare. Nu pot decât să mormăi niște chestii fără sens, dar Agnès insistă, după cum aflu de la Dominique, care-mi zice că fata voia oricum să-și pregătească ceva de mâncare, așa că n-ar deranja-o să-mi aducă și mie.

— A, dacă-i așa, mulțumesc mult, spun. Mă întorc spre Agnès și bălmăjesc în franceza mea de baltă un mulțumesc, după care mă poticnesc de-a binelea: *Est-ce que vous... Est-ce que vous...*

— Ce tot vrei s-o întrebi? mă repede Dominique.

Poate totuși mi se pare, probabil din cauza poveștii cu liposucția. Încă nu-mi vine să cred că vrea într-adevăr să transforme locul ăsta minunat într-unul din hotelurile acelea unde vin cei de la *The Swan* după ce și-au operat nasul.

— Voiam să știu dacă există cumva pe-aici Cola light.

— Doamne ferește! se îngrozește Dominique, normal că nu, doar nu vrei să-mi spui că ai putea să-ți otrăvești corpul cu chimicalele alea!

Uite c-aș putea pentru că e superbună, îmi vine să-i spun, dar reușesc să mă abțin și nu zic decât „OK, nici o problemă, atunci".

Dominique îi spune ceva lui Agnès, care aprobă și se ridică de pe prosop, se încalță cu niște șlapi – care mi se par mult mai adecvați decât papucii Manolo ai lui Dominique –, își pune un sarong și se îndreaptă spre casă.

— E super de treabă fata asta, spun.

— Asta e și ideea, să facă ce i se spune, pentru asta e aici.

Mă uit la Shari.

— Păi credeam că și noi tot pentru asta suntem aici, nu?

— Doar nu crezi că se așteaptă cineva să pregătești masa și să cari mâncare pentru alții! Și, apropo, n-o mai lua atâta cu *vous*.

— Poftim?!

— Am observat că-i vorbeai cu dumneavoastră, îi spuneai *vous* când încercai să vorbești cu ea în franceză. Nu e normal, să știi. În primul rând, e mai tânără decât tine, apoi, e doar o servitoare. Ar trebui să-i vorbești cu *tu* – care e o variantă ceva mai puțin formală pentru *you* –, nu cu *vous*, o să și-o ia în cap, nu că n-ar fi făcut-o deja. Eu, una, nu văd de ce i se dă voie să folosească piscina, dar cum Jean-Luc a fost de acord cu asta, nu mai ai ce să-i faci acum.

Stau ca proasta și mă uit la ea, nu-mi vine să cred ce poate să-i iasă din gură. Iar Shari... și-a

înfundat de tot cartea aia pe față, încercând să nu lase să se vadă că nu se mai poate stăpâni din râs. De parcă Dominique ar fi atentă la ea, mai ales că acum e prea ocupată să se plângă de cât de cald poate fi. Ceea ce, recunosc, e foarte adevărat, e groaznic de cald. De fapt, înainte să pornească toată discuția aia cu tutuitul, chiar mă gândeam să mă arunc în apa incredibil de albastră ce se unduia ușor în fața noastră. Exact atunci Dominique mă lasă mască din nou, scoțându-și sutienul, pe care-l lasă să cadă pe spătarul șezlongului, spunând:

— Mult mai bine așa!

„Anul 1848 (cunoscut mai ales sub denumirea de «anul Revoluției») a fost martorul ridicării multor țărani în Europa, căderii monarhiei în Franța, foametei din Irlanda, iar moda a răspuns neliniștii vremii pretinzându-le femeilor să se acopere cât mai mult cu putință, lucrurile *must have* ale acelei epoci fiind bonetele și fustele lungi, mereu murdare de la târâtul de podele.

Aceasta a fost epoca lui Jane Eyre, despre care ne amintim cu toții cum a refuzat generoasa ofertă a domnului Rochester de a-i reface garderoba, preferând în continuare lâna merinos lucrurilor din mătase și organiza pe care acesta le comandase pentru ea. Ar fi trebuit s-o cunoască pe Melania Trump, cu siguranță ar fi apucat-o pe drumul cel bun în ceea ce privește moda."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

14

„Să nu vorbești despre tine însuți e doar o nobilă dovadă de ipocrizie."

Friedrich Nietzsche (1844-1900), filozof și critic german

OK, înțeleg că în Europa oamenii sunt mult mai relaxați în ceea ce privește propriul corp și nuditatea decât noi – deși, dacă mă gândesc bine, Dominique nu e europeană, e canadiancă. Mda, asta înseamnă totuși că, într-un fel, tot europeană se cheamă că e, dar... E cam greu să încerci să vorbești cu o femeie ale cărei sfârcuri... se holbează la tine. Iar Shari nu mi-e de nici un folos, e hotărâtă să nu-și dezlipească privirea din paginile cărții pe care chipurile o citește, numai că n-am cum să nu observ că n-a dat nici o pagină de când ne-am așezat. Îmi dau seama că n-am ce altceva să fac decât să mă port firesc, doar că nu prea-s obișnuită să văd sâni goi, cu excepția celor pe care eram oarecum nevoită să-i văd la dușuri, la McCracken Hall. Doar că pe fetele alea le cunoșteam. În plus, sânii ei sunt – cum să spun? – chiar mai tari decât ai Briannei Dunleavy, iar Brianna lucra cu jumătate de normă la Bare Asset Cocktail Lounge.

— Dar lui Luke i-ai pomenit ideile tale despre renovarea castelului? o întreb, prefăcându-mă indiferentă.

Nu pot să nu mă-ntreb ce părere are el despre planurile lui Dominique.

— Bineînțeles că i-am spus, îmi răspunde, trecându-și o mână prin coama aia blondă. Chiar și lui taică-său i-am spus, numai că omul ăsta nu se poate gândi la altceva decât la vinul lui, așa că până nu moare...

Mă privește cu subînțeles.

— Adică Luke așteaptă să moară taică-său ca să poată transforma locul ăsta într-un hotel gen Hyatt? întreb, cu vocea plină de uimire.

Nu pot să cred că acel Luke pe care l-am cunoscut eu ieri ar putea face așa ceva.

— Într-un Hyatt? Dominique pare scandalizată de idee. Doar ți-am spus, e vorba de un loc de cinci stele, nu de un hotel dintr-un lanț american de prost gust. Iar Jean-Luc, să știi, nu e prea entuziasmat de planurile mele. Deocamdată. În primul rând, asta ar presupune să se mute în Franța ca să aibă grijă de tot, iar el nu prea vrea să renunțe la slujba lui de la Lazard Frères, deși i-am tot explicat că n-ar fi deloc dificil să se transfere la filiala lor de la Paris. Așa am putea și noi...

— Voi? Mi se împleticește limba de parc-aș fi bunică-mea după ce bea un pahar de Bud. Adică vreți să vă căsătoriți?

— Cu siguranță, cândva.

E chiar ridicol că primesc confirmarea asta ca pe un pumn în stomac. Ce Dumnezeu, e doar un tip pe care-l știu abia de ieri! Numai că sunt aceeași femeie care a bătut tot drumul din America până în Anglia ca să-l revadă pe tipul cu care petrecuse doar douăspatru de ore cu vreo trei luni în urmă! Și uite cum s-a terminat totul! În sfârșit se bagă și Shari în discuție.

— A, deci voi doi sunteți logodiți? Ce ciudat, Chaz nu mi-a spus niciodată nimic despre asta, nu-nțeleg, aș fi putut să jur că Luke i-ar fi spus o chestie ca asta.

— Ei, nu chiar logodiți, bate în retragere Dominique. Și-apoi, cine se mai logodește în zilele noastre? Nu se mai poartă căsătoriile, totul se reduce la punerea banilor laolaltă și investirea într-un viitor comun. Și am știut din prima clipă când am ajuns la Mirac că ăsta e viitorul în care vreau să investesc.

Clipesc din ce în ce mai des. Cuplurile din ziua de azi alcătuiesc parteneriate, nu căsnicii? Își unesc veniturile și investesc într-un viitor comun? Și ce e chestia asta cu *am știut-o din prima clipă când am ajuns la Mirac*? Oare n-ar trebui să spună *din prima clipă când l-am văzut pe Luke*?

— E un loc minunat, spune Shari, întorcând o pagină pe care știu că n-a citit-o. De ce crezi că Luke nu vrea să se mute la Paris?

— Pentru că Jean-Luc habar n-are ce vrea, de-aia, spune Dominique pe un ton frustrat.

— Bine, bine, dar asta e valabil pentru toți bărbații, nu doar pentru el.

Îmi dau seama după tonul ei că o distrează la culme discuția asta.

— Poate nu vrea să fie atât de departe de tine, îi sugerez eu, extrem de generoasă aș putea spune, ținând cont de „îndrăgosteala" mea. Căci asta e tot, m-am aprins un pic după prietenul ei, dar nimic mai mult.

— I-am spus că aș veni și eu cu el, îmi zice, întorcându-se cu fața la mine.

— Hmm... A, dar mama lui locuiește tot în Houston, nu? Poate nu vrea s-o lase singură.

— Nu, nu-i asta. Ideea e că, dacă face o cerere de transfer în Franța și e acceptată, va trebui să se mute, așa că va fi blocat aici. Și nu va mai avea șansa de a face cariera pe care și-o dorește.

— Care-i aceea?

— Vrea...

Dominique se întinde după sticla de apă de lângă șezlong, ia o înghițitură, mă privește și continuă:

— Vrea să fie doctor.

— Doctor?!

Sunt încântată. Nu-mi vine să cred că n-a zis nimic în tren când eu îi dădeam înainte cu tâmpeniile mele despre investitorii bancari.

— Serios că vrea să se facă doctor? Dar e minunat, doctorii... hmm, vindecă oameni!

Dominique îmi aruncă o privire de parcă tocmai aș fi spus cel mai evident lucru de pe pământ. Ceea ce am și făcut, de altfel. Încă nu s-a prins că eu de obicei spun primul lucru care-mi trece prin cap, zău, cred că e o boală.

— Voiam să spun, mă grăbesc să adaug, că doctorii sunt foarte importanți, știi tu, pentru societate. Fără ei am fi... mult mai bolnavi.

Mă uit la ea să văd cam ce părere are despre strălucita dovadă de inteligență pe care tocmai o dădusem. Se ridicase în capul oaselor – culmea e că mișcarea nu-i făcuse sânii să se miște deloc – și se uita, peste mine, la Shari.

— Prietena ta vorbește incredibil de mult, se plânse.

— Da, Lizzie are obiceiul ăsta, așa e.

— Îmi pare rău, spun, simțind că încep să roșesc, dar n-am de gând să tac, nu pentru că nu vreau, ci pentru că pur și simplu mi-e imposibil. Dar de ce nu face medicina, dacă tot vrea să se facă

doctor? Nu cred că-i din cauza faptului că medicii nu câștigă suficient.

Acel Luke pe care-l știu eu – cel care a lăsat o străină să-i plângă pe umăr și și-a împărțit alunele cu ea – nu și-ar alege niciodată cariera în funcție de banii pe care i-ar câștiga la un job sau altul. Cred... Nu, n-are cum, sunt sigură! Ce naiba, purta Hugo, nu Hugo Boss! E alegerea unui bărbat care pune confortul înaintea stilului...

— Sunt prea mari cheltuielile la facultatea asta? Totuși, sunt convinsă că părinții lui ar putea să-l întrețină ei în perioada asta. Nu te-ai gândit să le spui alor lui să-l ajute?

Expresia feței lui Dominique trece de la un oarecare dezgust – aparent, față de mine – la una de groază.

— De ce Dumnezeu să fac asta?! spune perplexă. Vreau să ne mutăm la Paris și să lucreze la filiala Lazard Frères ca să poată transforma locul ăsta într-un hotel de cinci stele cu un profit considerabil și să ne petrecem sfârșiturile de săptămână aici. Nici prin cap nu-mi trece să fiu soție de doctor și să trăiesc în continuare în *Texas*, ce e așa greu de înțeles?

— A, nimic, clipesc eu, deși în sinea mea îmi spun: *Uau! Femeia asta chiar că știe ce vrea! Pun pariu că nici n-ar sta pe gânduri dacă să se mute sau nu în New York, chiar și fără diplomă, job sau apartament. De fapt, sunt convinsă că ar face ravagii în New York.*

Chiar acum se întoarce și Agnès de la bucătărie, aducând un platou cu gustări.

— *Voilà*, îmi spune, invitându-mă să mă servesc, foarte mulțumită de ce îmi pregătise, și anume ceva ce semăna cu o bagheță tăiată pe lung și îndesată cu...

— Baton Hershey! strigă, încântată se pare că putea să folosească singurele cuvinte pe care le știa în engleză.

Îmi făcuse un sendviș cu baton Hershey. Îi întinde platoul și lui Shari, care, după ce aruncă o privire, refuză, apoi lui Dominique. Adolescenta nu pare deloc șocată s-o vadă pe prietena șefului ei aproape dezbrăcată, asta dovedindu-mi că, indiferent de vârstă, francezii sunt mult mai puțin complexați de goliciune decât mine. Dominique se uită la sendviș, se scutură și spune:

— *Mon Dieu. Non.*

OK, se pare că m-am înșelat când îmi spuneam că o femeie ca ea ar mânca New Yorkul pe pâine. S-ar putea să se îngrașe.

Agnès dă din umeri, își ia sendvișul de pe platou, se întinde din nou pe șezlong și se pune pe mâncat. Costumul de baie i se umple de firimituri după prima înghițitură. Cu mâncarea-n gură, îmi aruncă un zâmbet de ciocolată.

— *C'est bon, ça*, spune, arătând spre sendviș.

Ceea ce e mai mult decât evident. Adevărata întrebare ar fi cum ar putea să nu fie bun. Și-apoi, cum aș putea să refuz o asemenea minunăție de tartină? N-aș vrea să-i rănesc sentimentele, zău. E clar că n-am încotro, așa că m-apuc de mâncat, și pot spune cu mâna pe inimă că a fost cel mai bun sendviș pe care l-am mâncat vreodată. Pot să jur însă că e genul de mâncare pe care Dominique, dacă și-ar pune în aplicare planurile pentru locul ăsta, l-ar interzice în secunda doi, căci femeile care-și revin după o liposucție n-ar vrea să le fie servite sendvișuri cu ciocolată! Citesc pe fața ei că la asta se gândește și ea, apucă sticla cu loțiune de plajă și se unge hotărâtă pe piept. Dacă Dominique va

ajunge să ia frâiele conducerii aici, Agnès și sendvișurile ei cu ciocolată vor fi în curând de domeniul trecutului. Asta dacă n-o oprește cineva între timp.

— Doamnelor...

Aproape mă înec cu imensa gură de sendviș pe care o luasem. Chaz și Luke se opriseră la celălalt capăt al piscinei, transpirați și murdari după o dimineață întreagă de curățat drumul de crengi.

— *Salut*, spune Dominique, fluturându-și un braț bronzat spre ei. Sânii nu i se mișcă deloc în timpul ăsta. E un miracol al gravității.

— Salut, băieți, se aude și Shari.

Deocamdată, eu nu pot să spun nimic, pentru că încă încerc să înghit.

— Vă distrați, fetelor? întreabă Chaz, mustăcind, și știu că e din cauza faptului că o vede pe Dominique pe jumătate goală. E greu să nu observi privirea amuzată pe care i-o aruncă lui Shari, care-i răspunde:

— Daaa, nemaipomenit! Dar voi?

— Minunat! Ne-am gândit să facem o baie, să ne mai răcorim un pic.

În timp ce vorbește, începe să-și scoată tricoul. O fi făcând el un master în filozofie, dar are corpul unui antrenor de fitness. Doar că Luke – îmi dau seama foarte bine în vreme ce-și scoate și el tricoul – e chiar mai spectaculos decât Chaz. Nici urmă de grăsime pe corpul lui bronzat și musculos, iar părul negru de pe piept, deși nu foarte des, formează un fel de săgeată care arată în jos, drept spre...

PLEOSC! Băieții se aruncă în apa sclipitoare, fără să-și mai scoată pantalonii scurți, luându-mi astfel plăcerea de a vedea partea spre care indica săgeata de păr de pe pieptul lui Luke.

— Doamne, ce bine e, spune Chaz când revine la suprafață. Shar, treci în apă!

— Dorința ta e poruncă pentru mine, stăpâne, răspunde Shari punând cartea jos, și sare. Câțiva stropi o ating pe Dominique, care tresare.

— Dominique, strigă Luke din piscină, hai în apă, e minunată!

Tipa începe să spună ceva în franceză și nu reușesc să înțeleg decât cuvântul *cheveux*, pe care-l aud chiar de mai multe ori. Încerc să-mi amintesc dacă înseamnă „păr" sau „cai", dar nu prea-mi vine să cred că Dominique spunea că nu intră-n apă ca să nu-și ude caii... Shari înoată până la capătul piscinei, și, cu mâinile împreunate pe marginea bazinului, strigă:

— Lizzie, trebuie să intri și tu, apa e nemaipomenită!

— Lasă-mă să-mi termin sendvișul mai întâi!

Încă mă lupt cu invenția asta a lui Agnès care mă murdărește din cap până-n picioare, dar e al naibii de delicioasă.

— Mai bine-ai aștepta o jumătate de oră după ce-l termini, mi-e teamă c-o să te doară burta dacă intri acum, îmi spune Luke.

Din fericire, am gura plină, așa că nu-i pot răspunde cum aș vrea, și-anume: „Dar nu-i așa că m-ai salva tu, Luke?", ceea ce ar fi cu totul și cu totul neadecvat, ținând cont că prietena lui e chiar lângă mine. Topless. Nici în visele mele cele mai frumoase n-am visat s-arăt așa bine.

— A, iat-o și pe fata cea nouă!

Aproape că scuip cocoloșul de pâine și ciocolată din gură, așa sunt de surprinsă de vocea bărbătească cu un puternic accent francez care se aude brusc din spatele meu. Mă întorc și dau nas în nas

cu un domn în vârstă îmbrăcat într-un tricou alb și o pereche de pantaloni kaki prinși cu niște bretele foarte *stilish*.

— Bună ziua, reușesc să spun după ce înghit.

— Deci ea e fata cea nouă? o întreabă pe Dominique, arătând spre mine.

Dominique se întoarce și ea, se uită la bătrân, după care spune, pe un ton mult mai amabil decât tot ce auzisem de la ea până acum:

— Da, domnule, ea e Lizzie, prietena lui Shari.

— *Enchanté*, spune tatăl lui Luke ridicându-mi mâna – pe cea care n-are urme de ciocolată de la sendviș – și ducându-și-o aproape de buze, dar fără să mi-o sărute. Eu sunt Guillaume de Villiers. Vrei să vezi podgoria?

— Hai, tată, se aude vocea lui Luke, care tocmai ieșea din piscină, zău, Lizzie n-are chef de asta acum, las-o, nu vezi că se relaxează și ea puțin?

Buuun, deci nenea ăsta fermecător e tatăl lui Luke! Nu prea văd mari asemănări, domnul de Villiers are părul drept, nu cârlionțat ca al lui Luke, și alb ca zăpada, nu negru. Dar îmi dau seama că au aceiași ochi negri, strălucitori.

— A, nu, e OK, spun eu, întinzându-mă după rochia de plajă, chiar vreau să văd via, domnule de Villiers, am auzit atâtea despre ea, iar azi-noapte băieții mi-au dat să beau o șampanie delicioasă!

— Aaa!

Domnul de Villiers pare încântat.

— Să știi că, tehnic vorbind, nu e prea corect să i se spună șampanie, asta e valabil doar în cazul în care provine din regiunea Champagne. Ce fac eu se cheamă mai degrabă vin spumos.

— Hmm... spun, curățându-mă de ultimele firimituri și ștergându-mă pe mâini ca să-mi pot pune rochia, orice-aș fi băut, a fost nemaipomenit.

— *Merci, merci!*

Domnul de Villiers îi spune lui Luke, care venise în dreptul șezlongului meu și căruia i se scurgeau picături de apă pe picioarele lui Dominique, ceea ce o făcu să-i arunce încă una din privirile ei agasate:

— Luke, să știi că-mi place de fata asta!

— Nu trebuie să te duci, îmi spune Luke, nu-l lăsa să te piseze, e renumit pentru asta.

— Dar vreau să merg, serios. N-am mai fost până acum într-o vie și-aș fi încântată să merg, dacă domnul de Villiers are timp de asta.

— Am tot timpul din lume! strigă tatăl lui Luke.

— De fapt, să știți că nu prea aveți, o aud pe Dominique, care aruncă o privire ceasului subțire de aur pe care-l poartă, Bibi va ajunge în mai puțin de două ore. Nu vreți să...

— Nu, nu, nu!

Domnul de Villiers mă prinde de cot, ajutându-mă să-mi pun sandalele. Sau poate se asigura că n-o s-o iau la goană. Cam asta aș avea chef să fac având în vedere că tatăl lui Luke discută cu prietena pe jumătate dezbrăcată a fiului său. Încerc să mă gândesc dacă m-aș fi simțit vreodată bine făcând topless în fața tatălui vreunuia dintre foștii mei prieteni, dar nu cred că mi-ar reuși vreodată.

— Nu stăm mult, o liniștește domnul de Villiers.

— O să merg și eu, să fiu sigur că tata nu te bate prea mult la cap, îl aud pe Luke, care ia prosopul întins de Agnès, nu vrem să pici de plictiseală din prima zi.

Acum că știu că vine și el, sunt convinsă că plictiseala iese cu totul din peisaj, mai ales că-mi dau seama în timp ce ne îndepărtăm de ceilalți și ne îndreptăm spre vie, că șortul lui Luke rămăsese la piscină.

Până la urmă, e ceva și toplessul ăsta.

„Revoluția Industrială nu a însemnat doar motoare cu aburi, îngrășăminte artificiale și cereale cu semințe. Nu! Pe la jumătatea anilor 1850 a apărut ceva mult mai crucial și folositor pentru omenire: crinolina sau juponul pe cercuri. O cușcă din oțel care putea da fustelor aceeași amploare cerută de moda vremii le lăsa acum pe femei să-și miște picioarele în voie, ceea ce era imposibil înainte, când același volum era obținut prin mii de rânduri de jupe din dantelă.

Dar ceea ce părea a fi o invenție genială s-a dovedit a fi și fatală, deoarece crinolinele nu numai că atrăgeau pretendenți neeligibili dar se pare că au fost responsabile de moartea a sute de femei care-au luat foc la picnic."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

15

„Omul, singurul animal care cuvântă, e singurul care are nevoie să facă conversație pentru a-și perpetua specia... În dragoste, conversația are rolul cel mai important. Dragostea e cel mai « volubil » sentiment, constând în completa dezvoltare a acestui simț."

Robert Musil (1880-1942), scriitor austriac

Buuun, deci e abia prânzul, iar eu sunt deja beată! Dar nu e vina mea, zău, azi n-am mâncat nimic altceva decât... hmm, un cappuccino, un sendviș cu ciocolată și vreo câteva boabe de strugure, pe care mi le-a cules domnul de Villiers când am făcut turul viei. După care am intrat în beci, iar tatăl lui Luke mi-a tot turnat vin din diverse butoaie, voia să gust diverse sortimente. Am încercat la un moment dat să refuz, dar, săracul, a părut așa de dezamăgit! Plus că a fost atât de drăguț cu mine tot timpul, plimbându-mă prin vie, apoi la ferma din spatele acesteia, unde a așteptat răbdător să mângâi botul negru și umed al calului imens ce și-a împins capul peste zidul de piatră să vadă ce făceam acolo și să mă uit la viteii pe care mi se păruse că-i aud în noaptea în care sosisem – de fapt, vaci, trei la număr, care asigurau laptele de care era nevoie la castel.

Apoi au apărut câinii, foarte bucuroși să ne vadă, un basset pe nume Patapouf și un șoricar, Minouche. Voiau să le aruncăm bețe, după care fugeau ca nebunii – chiar dacă Patapouf se călca pe urechi făcând asta –, și mi s-a povestit totul despre ei. După care l-am cunoscut pe fermier, i-am

strâns mâna noduroasă și l-am ascultat vorbind într-o franceză păsărească. Domnul de Villiers, după ce și-a dat seama că n-am priceput o iotă din ce-a vorbit bietul om, s-a prăbușit de râs. Apoi am mers cu tractorul și am aflat povestea locului – nu-i de mirare că-s cherchelită. Toate astea, plus vinurile alea minunate, dar diferite... Doar că încep să fiu cam amețită. Sau poate e din cauză că stau așa de aproape de Luke. Din păcate, s-a dus să-și pună alt tricou și o pereche de pantaloni curați înainte să pornim.

Dar părul îi e încă ud și-i coboară în șuvițe pe gâtul bronzat într-un fel care mă face, cum stăteam cățărată pe tractor, să tânjesc să-mi arunc brațele în jurul lui. Chiar și acum, când suntem în pivnița răcoroasă, nu mă pot abține să nu arunc o privire spre pielea lui sărutată de soare sau spre brațele-i musculoase și să mă întreb cum o fi să-l mângâi...

Doamne ferește, ce-i cu mine? Băutura e de vină, sunt sigură. E LUAT! Și nu numai că e luat, dar iubita lui e de o mie de ori mai frumoasă și mai realizată decât mine. Plus că sunt în perioada de revenire după relația cu Andy.

Totuși, nu-mi pot scoate din cap gândul că Dominique nu e deloc potrivită pentru Luke. Și nu din cauza papucilor, vă asigur, căci mulți oameni drăguți și de treabă se întâmplă să poarte pantofi scumpi. N-am în minte nici povestea cu transformatul castelului în hotel când spun asta, nici măcar cât disprețuiește visul secret al lui Luke de a deveni doctor – nu că mie mi-ar fi spus ceva despre asta, așa că n-am decât s-o cred pe cuvânt pe Dominique când spune că Luke *are* o dorință secretă.

Nu, mi se pare că nu se potrivesc pentru că văd *cât de frumos* se poartă Luke cu tatăl său, cu care

are o răbdare ieșită din comun în ceea ce privește fixația acestuia pentru podgorie și de a-i spune povestea, ce grijă are ca nu cumva bătrânul să se împiedice și să cadă de pe vreuna dintre mașinăriile pe care se cățăra ca să-mi arate cum funcționează sau cum le poruncește lui Patapouf și Minouche să stea cuminți când i se pare că au sărit destul pe tatăl lui, sau după cum i-a scos cu blândețe tricoul din botul umed al calului.

Nu vezi prea des o așa iubire din partea unui fiu pentru tatăl său. Uite, Chaz, de exemplu, nici măcar nu vorbește cu taică-său. Deși sunt de acord că Charles Pendergast Senior e un cretin. Totuși...

Un tip ca Luke, așa de răbdător, și tolerant, și drăguț, merită mai mult decât o iubită dezgustată de dorințele lui secrete.

— Ești cam de modă veche, îl aud spunând pe domnul de Villiers, care-mi împrăștie astfel gândurile despre prietena lui Luke.

Stăm tustrei lângă un butoi, sorbind un Cabernet Sauvignon despre care tatăl lui Luke îmi spusese că nu e încă suficient de vechi pentru a fi îmbuteliat. De parcă eu mi-aș fi și dat seama...

— Poftim?

Eu știu că-s beată, dar despre ce Dumnezeu vorbește acolo? Nu sunt deloc de modă veche, abia i-am făcut iubitului meu un sex oral!

— Rochia ta, spune domnul de Villiers arătând spre rochia mea de plajă, e foarte veche, nu-i așa? Pentru o tânără americancă, pari mult prea de modă veche.

— Aaa! Abia acum îmi dau seama ce vrea să spună. Vă referiți la faptul că-mi plac lucrurile *vintage*. Da, într-adevăr, rochia asta chiar e veche, probabil are mai mulți ani decât mine.

— Am mai văzut o rochie ca asta cândva, spune domnul de Villiers, și-mi dau seama după cum alungă cu mâna o muscă ce-i tot zbura prin preajmă că și el băuse cam mult vin.

Hmmm... Ce-i drept, afară e foarte cald, și după cât am alergat și ne-am învârtit, e normal să ți se facă sete. Iar în pivniță nu e aer condiționat, dar răcorica asta e chiar bine-venită. Așa și trebuia să fie, îmi spusese domnul de Villiers, ca vinul să fermenteze cum trebuie.

— Sus... continuă domnul de Villiers, după care se uită întrebător spre Luke: *Grenier*?

— În pod, aprobă din cap Luke, da, ai dreptate, tată, sunt o grămadă de haine acolo.

— În pod?!

Uit instantaneu cât de beată sunt și cât de bine arată Luke. Mă uit când spre scări, când spre el, cu ochii ieșiți din orbite.

— *Vreți să spuneți că aveți în pod rochii Lilly Pulitzer?*

Domnul de Villiers pare cam încurcat.

— Nu știu ce fel de rochii sunt, dar sunt sigur că am văzut niște rochii acolo, bănuiesc că au fost ale maică-mii. Mă gândeam să le dau săracilor.

— Pot să le văd, vă rog?

Nu vreau să par nerăbdătoare, dar bănuiesc că nu-mi iese, căci tatăl lui Luke exclamă:

— A, dar ție-ți plac hainele la fel de mult cât îmi place mie vinul!

Simt că roșesc. Ce rușine mi-e, n-am vrut să par așa lacomă! Doar că domnul de Villiers mă liniștește imediat, lăsându-și mâna părintește pe umărul meu:

— Nu, nu, să nu crezi c-am vrut să râd de tine, sunt doar foarte încântat să văd oameni pasionați

de ceva anume, căci și eu am pasiunea mea. Ridică paharul de vin în așa fel încât să-mi dau seama care era aceea, în caz că n-o făcusem încă. E foarte plăcut să văd că tinerii încă mai pot fi pasionați de ceva, pentru că prea mulți copii nu sunt mânați în ziua de azi decât de bani.

Clipesc nervos și mă uit spre Luke, căci dacă ceea ce-mi spusese Dominique era adevărat – dorința lui secretă de a deveni medic –, atunci era și el unul dintre acei tineri despre care vorbea tatăl lui. Doar că nu văd pe fața lui nici un semn că s-ar fi simțit vinovat de ceva.

— Te duc în pod, dacă vrei să vezi rochiile, se oferă Luke, dar eu zic să nu-ți faci speranțe prea mari, nu cred că mai găsim ceva în stare bună. Anul trecut am avut o inundație urâtă și multe dintre lucrurile din pod au fost distruse de apă.

— Distruse nu sunt, îl aud pe domnul de Villiers, poate cam înmuiate.

Decât deloc, mai bine una afectată un pic de igrasie. Probabil că Luke și-a dat seama cât sunt de nerăbdătoare, căci râde și-mi spune să mergem, după care se întoarce spre taică-său:

— Nu crezi c-ar fi mai bine să intri și să bei o cafea? Poate vrei să te limpezești puțin înainte s-ajungă mama.

— Off, maică-ta... Domnul de Villiers își dă ochii peste cap. Da, presupun că ai dreptate...

Câteva minute mai târziu, după ce-i mulțumisem călduros domnului de Villiers Senior pentru minunata plimbare și-l conduseserăm la imensa – dar slab utilata, după cum era de părere Dominique – bucătărie a castelului, eram în pod cu domnul de Villiers cel tânăr, împleticindu-mă printre cufere

cu haine și încercând fără prea mare succes să-mi înfrânez nerăbdarea.

— Doamne Dumnezeule! strig când deschid primul cufăr și găsesc sub un serviciu vechi de ceai de China o fustiță Emilio Pucci pentru costumul de baie. Ale cui spunea tatăl tău c-au fost toate lucrurile astea? Ale mamei sale?

— N-aș putea să-ți spun, serios.

Luke se uită prin rafturile de sus, probabil să vadă dacă a mai curs apă.

— Câteva dintre cuferele astea sunt aici dinainte de a mă naște eu. Îmi pare rău s-o spun, dar cei din familia asta sunt niște hârciogi. Te rog, dacă-ți place ceva, ia, nu te abține.

— A, nu, n-aș putea face asta, spun, deși tocmai ce mă fâțâi cu fusta în dreptul șoldurilor, încercând să-mi dau seama dacă mi-ar veni. Tu-ți dai seama că fusta asta ar face vreo două sute de dolari pe eBay?

Mă vâr aproape cu totul în cufăr, scurmând după alte lucruri. Nu că aș fi sperat să mai găsesc ceva... Incredibil, dar adevărat. Am dat peste cea mai cea dintre rarități – o rochie de casă Lilly Pulitzer cu imprimeu de leopard cu eșarfă asortată.

— Îți dai seama că n-o să-mi bat capul cu vânzarea lor, spune Luke, așa că aș prefera să ajungă la cineva care chiar le prețuiește. Iar acel cineva, din câte-mi dau seama, ești tu.

— Eu vorbesc foarte serios, Luke, când spun că ai niște chestii fantastice aici, îi zic aplecându-mă să cercetez ceva ce pare a fi o pălărie John Frederics din catifea albastră. Au nevoie doar de puțină recondiționare.

— Ai pus punctul pe i. De asta are nevoie locul ăsta în general, spune Luke întorcând un scaun de

lemn pe care se așază invers, cu fața spre spătar, și lăsându-se pe spate.

— Nu, nu, locul ăsta e absolut superb așa cum e. Ați făcut o treabă extraordinară păstrându-l în bună stare de-a lungul anilor.

— Mda, n-a fost ușor. La crah, în 1929, bunicul meu a pierdut aproape tot ce avea, inclusiv recolta de cereale, într-o secundă. A trebuit să vândă atunci cea mai mare parte a pământului doar ca să-și poată permite să plătească măcar impozitele pentru castel.

— Serios ? Deodată toate cuferele astea care mă înconjoară nu mi se mai par așa de interesante. Cel puțin, în comparație cu ce povestește Luke. Incredibil !

— Apoi a venit ocupația nazistă, iar bunicu-meu i-a ținut departe de castel pe ofițerii SS spunându-le că tata are febră galbenă – care e contagioasă. Nu era adevărat, dar a reușit astfel să-i păcălească pe nemți, care și-au căutat alt loc. Totuși, anii războiului n-au fost prea grozavi pentru industria vinului.

Mă așez pe cufărul de lângă cel prin care tocmai scormonisem. Mi se pare că stau pe ceva umed, dar nu-mi mai pasă.

— Cred că trebuie să fie o senzație foarte stranie să deții un loc cu o asemenea istorie. Mai ales dacă...

— Dacă ce ?

— Hmmm... Dacă să ai grijă de un castel nu e tocmai ceea ce ai visat. Dominique îmi spunea mai devreme că de fapt tu ți-ai fi dorit să fii doctor.

— *Poftim ?*

Își îndreaptă spatele, iar lumina aurie ce pătrunde prin cele două ferestruici de la capetele imensului pod îi face ochii să pară incredibil de negri.

— Când ți-a spus asta ?

— Azi, spun nevinovată.

Pentru că *sunt* nevinovată, Dominique nu mi-a spus nici o clipă că ar fi un secret sau ceva de genul ăsta. Nu că asta m-ar fi făcut să-mi țin gura, asta o știe toată lumea.

— Mi-a povestit dimineață, la piscină. De ce, nu e adevărat?

— Nu, nu-i adevărat! Bine, la un moment dat... Doamne sfinte, ce-o fi fost în capul ei?! Ce ți-a mai povestit?

Că ești un amant atent și tandru, îmi vine să-i spun. *Că o fată nu trebuie să aibă grijă de una singură să fie satisfăcută dacă e cu tine pentru că ești perfect capabil să te ocupi tu de asta.*

— Nimic altceva, spun însă, căci Dominique n-a rostit nimic din toate astea, e doar imaginația mea bolnavă și bogată. A, mi-a mai zis câteva chestii despre cum ar vrea să transforme Miracul într-un hotel sau un SPA pentru cei care se refac în urma unor operații estetice.

Luke pare chiar și mai uimit.

— *Chirurgie plastică?*

Uuuups!

— Aaa, nimic! spun, albăstrindu-mă.

Nuuu. Spuneți-mi că n-am comis-o din nou!!! Mă ascund în spatele unui cufăr ca să nu vadă cum m-am înroșit.

— Doamne, Luke, lucrurile astea sunt fantastice!

— Ia stai, ce ziceai că a spus Dominique?

Îi arunc o privire vinovată.

— Nimic. Zău! Nu trebuia să... vreau să spun că sunt lucruri care vă privesc doar pe voi doi... Știu că nu e treaba mea...

Ei, oricât aș vrea să mă abțin, tot ajung să scuip tot!

— ...Dar nu cred că ar trebui să transformați locul ăsta într-un hotel, spun dintr-o suflare. Mirac chiar e un loc special, să-l transformi în ceva comercial ar fi același lucru cu ruinarea lui, mă gândesc.

— *Chirurgie plastică?!* repetă Luke, parcă tot nevenindu-i să creadă.

— Bănuiesc că, dacă tot ai vrut să fii doctor...

— N-am vrut!

Luke se ridică deodată din scaun și face câțiva pași repezi spre capătul mai îndepărtat al podului, trecându-și o mână prin părul creț.

— I-am spus că în copilărie voiam să mă fac doctor, apoi, când am crescut, mi-am dat seama că asta ar fi însemnat încă *patru* ani de școală, plus încă vreo trei de rezidențiat. Iar mie nu mi-a plăcut prea mult școala, recunosc.

— Hmmm... spun în timp ce mă las pe capacul umed al cufărului meu, deci nu e din cauză că doctorii nu câștigă la fel de mulți bani ca investitorii bancari?

— Asta ți-a...

Se întoarce ca să mă privească în față.

— Asta ți-a zis c-aș fi spus?

Îmi dau seama că sunt pe un teren al naibii de alunecos. Mă ridic dintr-un salt și, încercând să schimb cumva subiectul, întreb:

— Pe ce naiba m-am așezat?!

— Pentru că nu e deloc adevărat! continuă Luke aplecându-se spre mine, care cercetam capacul cufărului lung și alb. Alegerea mea n-a avut nimic de-a face cu banii. Normal, în anii de școală e clar că n-aș fi câștigat mare lucru și recunosc că asta ar fi fost o grijă în plus, n-am de gând să fiu ipocrit. Îmi place să am banii mei, nu vreau să depind de

ai mei, un bărbat trebuie să fie în stare să-și plătească singur facturile.

— Bineînțeles, spun desfășurând ceva ce seamănă cu un voal lung de satin alb din jurul unui obiect lung și greu.

— Și da, recunosc că după bac am frunzărit programele câtorva școli pentru cursuri premedicale – cum în colegiu nu făcusem astfel de cursuri, chiar dacă aș fi încercat să intru la medicină, n-aș fi reușit s-o fac fără câteva cursuri de specialitate.

— Sigur că da, spun, încercând în continuare să scot obiectul ce fusese prins înăuntru din ce-mi părea acum a fi o față de masă.

— Și da, OK, recunosc, poate c-am aplicat la vreo câteva. Și poate c-am și reușit, la Columbia și la New York University. Dar și dacă m-aș fi dus tot timpul, cu program prelungit, ceea ce includea și vara, n-ar fi fost decât un alt an care nici măcar n-ar fi contat pentru nu știu ce grad medical aș fi putut obține cândva. Asta voiam oare? Să mai fac *cinci* ani de școală? Când exista alternativa de a nu-i face?

— Doamne Dumnezeule! exclam, căci desfășurasem în sfârșit chestia aia lungă și grea și mă uitasem bine la obiectul pe care îl învelise până atunci.

— Aia e pușca de vânătoare a lui taică-meu, strigă Luke alarmat. Lizzie, nu... n-o ține așa, Dumnezeule!

Se repede să-mi ia pușca, o desface și privește înăuntru.

— E încărcată, spune, pe un ton destul de pierit.

Acum, că Luke mi-a luat pușca și am ambele mâini libere, pot scutura bine chestia albă în care fusese înfășurată.

— Lizzie, revine Luke cam stresat, pe viitor, când mai ai în mână o pușcă de vânătoare, chiar și una descărcată, n-o mai flutura așa în stânga și-n dreapta! Și, mai ales, n-o mai ține îndreptată spre propriul cap, era să-mi crape inima, pentru Dumnezeu!

Vocea lui Luke e tot mai îndepărtată, nu mă mai pot concentra decât la rochia pe care o țin în mâini. Deși e mototolită și într-o stare destul de proastă, tot îmi dau seama că era de fapt o rochie de mireasă crem din satin, lungă până în pământ, cu bretele subțiri (cu câteva benzi ascunse în partea de dedesubt pentru a masca bretelele sutienului), cu câteva pliuri fine peste cupe, și cu un rând de nasturi de-a lungul spatelui, care nu puteau fi decât perle veritabile.

— Luke, a cui a fost rochia asta? întreb în timp ce mă uit în interiorul ei după o etichetă.

— Ai auzit ceva din ce ți-am spus? Chestia asta e încărcată, puteai să-ți zbori de una singură creierii!

Găsesc eticheta. Pe ea sunt scrise discret cu negru cuvintele care aproape că fac inima să mi se oprească, *Givenchy Couture*. Am impresia că m-a lovit ceva.

— Givenchy, strig în timp ce mă așez din nou pe capacul cufărului, căci genunchii refuză să mă mai susțină, Givenchy Couture!

— Doamne sfinte! face Luke din nou.

Descărcase pușca și se așezase pe scaunul pe care-l abandonase mai devreme, pentru a-l părăsi din nou, căci se grăbește să vină spre mine și să mă întrebe dacă mă simt bine.

— Nu-s bine deloc, răspund și-l înșfac de tricou, trăgându-l în jos până îngenunchează lângă cufăr, cu fața la câțiva centimetri de-a mea.

Nu înțelege. Pur și simplu nu înțelege. Trebuie *să-l fac* să înțeleagă.

— Asta e o rochie de mireasă Herbert de Givenchy. Una nepreţuită, una fără asemănare, aparţinând unuia dintre cei mai inovatori și în același timp clasici creatori de modă din lume. Iar cineva a găsit de cuviință să împacheteze în ea o pușcă de vânătoare care... care...

— Care...? mă întreabă Luke privindu-mă îngrijorat cu ochii lui negri.

— Care a ruginit!

Ceva din ce-am spus face ca lui Luke să i se ridice un pic colțurile gurii. *Zâmbește*. Cum poate *să zâmbească*? Pun pariu că încă n-a priceput.

— Rugină, Luke. RUGINĂ. Ai idee cât de greu iese rugina de pe lucrurile din materiale fine, cum ar fi mătasea? Și uite... privește... una dintre bretele e ruptă. Și tivul – uite, e o picătură aici. Și aici! Cum a fost oare în stare cineva să facă una ca asta, cum a putut SĂ OMOARE o rochie vintage de seară atât de frumoasă?

— Habar n-am, zâmbește el în continuare, ceea ce înseamnă că încă n-a înțeles.

Doar că, în timp ce zâmbea, mi-a prins mâna cu care încă îl mai țineam de tricou cu a lui, caldă și liniștitoare.

— ...Dar, dacă e cineva în lumea asta capabil s-o resusciteze, continuă pe o voce joasă, care în liniștea din podul lung pare și mai joasă, aceea ești tu, Lizzie.

Ochii lui sunt foarte negri și foarte prietenoși... la fel și buzele, care, ca întotdeauna de când îl știu eu, îți fac poftă să le săruți.

DE CE NAIBA ARE PRIETENĂ? Nu-i corect, pur și simplu nu-i corect. Astea fiind zise, fac

singurul lucru pe care-l mai pot face în condițiile date, respectiv îi dau drumul la tricou, las mâna să cadă și-mi iau ochii de la el.

— Bănuiesc... cred c-aș putea încerca, spun, uitându-mă la metrii de material pătat din poală ca să nu-și dea seama că mă înroșisem sau cât de tare-mi bătea acum inima, pe care o puteam simți până-n stomac. Cred c-aș putea încerca... vreau să zic, numai dacă ești de acord, bineînțeles...

— Lizzie, rochia asta zace în pod Dumnezeu știe de când și, după cum bine ai spus, nu a fost tratată... tocmai frumos, așa că eu sunt de părere că merită să ajungă la cineva care i-ar putea oferi atenția pe care o merită.

Ca și tine, *Luke*! Îmi vine să plâng. *Și tu meriți să aparții cuiva care să-ți ofere atenția pe care o meriți... cineva care să n-aibă nimic împotriva visurilor tale de a deveni doctor și care să nu te bată la cap cu mutatul în Paris, care-ar rămâne cu tine cei cinci ani în plus de școală și care ți-ar promite că n-ar încerca niciodată să-ți transforme casa asta magnifică într-un SPA pentru oamenii care și-au făcut operații estetice, chiar dacă asta aduce mai mulți bani decât nunțile.*

Bineînțeles că n-am cum să-i spun toate astea. În schimb, îi sugerez ceva:

— Știi că, în toamnă, Chaz merge la New York University. Poate că, dacă te hotărăști să faci chestia aia post-nu-știu-ce, ați putea locui împreună.

Asta dacă Dominique n-ar insista să vină cu tine, gândesc.

— Daa, spune Luke, încă zâmbind, ar fi ca-n vremurile bune.

Continui, ținându-mi mâinile cât mai departe de el, pe rochia din mătase atât de fină din poală:

— Asta pentru că eu sunt de părere că dacă există un lucru pe care chiar ai vrea să-l faci – cum ar fi să devii doctor –, ar trebui să faci tot posibilul pentru asta. Pentru că altfel n-ai avea de unde să știi cum e să faci exact ce ți-ai dorit și-ai să regreți toată viața.

Observ că Luke stă încă în genunchi lângă cufărul meu, cu fața așa de aproape de a mea că nu mă simt deloc în largul meu. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc că sfatul meu de mai devreme, de a face tot posibilul pentru a obține ce-ți dorești, e valabil și pentru dorința mea de a-l săruta. Poate n-o să mai am niciodată șansa asta. Doar că e total greșit să săruți un tip care are o prietenă, chiar și pe unul a cărui prietenă nu se gândește deloc la ce-i mai bine pentru el, cum aș face eu, de exemplu. Dar așa ceva numai Brianna Dunleavy de la McCracken Hall ar face. Și nimeni n-o plăcea pe Brianna, pot să vă spun.

— Nu știu ce să zic, spune Luke.

Mi se pare mie sau îmi privește buzele? Oare mi s-o fi lipit ceva de ruj? Sau... Doamne, sper că n-am dinții roșii de la vin!

— ...E o decizie destul de importantă, totuși, continuă el, una care-ți poate schimba viața. Și riscantă, pe deasupra.

— Câteodată, spun, cu privirea lipită de gura lui – observ că dinții îi sunt de un alb perfect –, câteodată trebuie să ne asumăm niște riscuri dacă vrem să ne dăm seama cine suntem cu adevărat și de ce ne aflăm pe pământul ăsta. Asta am făcut eu când m-am aruncat în trenul spre Franța în loc să rămân în Anglia.

OK!!! Deci, se apleacă spre mine, sunt sigură, *se apleacă spre mine*! Oare ce înseamnă asta? O

fi vrând să mă sărute? Cum să vrea să mă sărute pe mine, când e pe bune cu cea mai superbă fată, care face plajă pe jumătate goală? Nu pot să-l las să mă sărute, chiar dacă vreau de nu mai pot. Ar fi total greșit, căci e luat. Nu mai zic că-s sigură că-mi miroase gura a vin.

— Dar a meritat să-ți asumi riscul de data asta? vrea să știe.

Nu pot să-mi desprind privirea de la gura lui, care se apropie tot mai mult de a mea.

— Absolut!

Închid ochii. O să mă sărute! Ah, nu!

Ah. Daaa...

„A fost odată o americancă pe nume Amelia Bloomer. Ea a fost prima care a vorbit despre pericolele purtării crinolinei, precum și despre lipsa de igienă a purtării unor fuste care mătură pământul și podelele. A încurajat femeile să poarte *bloomers*, un fel de pantalon până la genunchi care se purta pe sub fuste și care azi n-ar fi în nici un caz considerat imoral. Victorienii însă au protestat când a fost vorba ca femeia să poarte pantaloni în casă, și-așa *bloomers*-ii ăștia au ajuns să fie ținută obligatorie în cluburi și în rândul formației Hall & Oats."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei*,
lucrare de licență

16

„Amantul discret nu e amant.
Prudența și devotamentul
sunt termeni contradictorii."

Thomas Hardy (1840-1928),
scriitor și poet englez

— Jean-Luc?

Ia stai... Cine întreabă?

— Jean-Luc?

Ochii îmi ies din orbite. Luke e deja în picioare, grăbindu-se spre ușa podului.

— Sunt aici, sus, strigă din capătul scărilor spre etajul de jos, aici, în pod!

OK... Ce dracu' tocmai s-a întâmplat?! Acum nici un minut era cât pe ce să mă sărute, sunt absolut sigură, iar acum...

— Hmm, ar fi bine să cobori, Jean-Luc, se aude vocea lui Dominique, a ajuns maică-ta!

— Rahat, murmură Luke pentru sine, apoi îi strigă lui Dominique că într-o secundă e jos.

Se întoarce și mă privește. Eu sunt încă așezată pe cufărul meu, cu rochia de seară atârnându-mi în poală și cu senzația că tocmai îmi fusese smuls ceva... inima, oare? E ridicol, totuși! De fapt, nici nu voiam să mă sărute. *Nu voiam.* Chiar dacă el ar fi avut de gând. Numai că n-a făcut-o.

— Ar trebui să mergem, îl aud. Doar dacă nu vrei să mai rămâi să te mai uiți. Să știi că poți să iei orice îți place, ți-am mai spus.

Mda, orice, cu excepția lucrului pe care, îmi dau seama acum, mi-l doresc cel mai mult...

— A, nu, n-aș putea, spun ridicându-mă și constatând cu mirare că genunchii încă mă mai țin.

Uitasem însă de rochia de seară, pe care n-o lăsasem din mână, lucru pe care Luke îl observă și care face să i se ridice un colț al gurii într-un zâmbet.

— Adică, spun privind vinovată spre bucata de mătase, aș putea s-o iau pe-asta și să-ncerc s-o restaurez...

— Chiar te rog, îmi răspunde Luke, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Râde de mine. Ei, n-are decât, acum că știu că mai avem un secret. Curând voi avea mai multe secrete cu Luke de Villiers decât cu *oricine* altcineva. Deși, mulțumită Sistemului de Distribuție a Informațiilor „Lizzie Nichols", nu mai există *nimeni* altcineva cu care să mai am secrete. Asta e o chestie la care trebuie să mai lucrez, clar.

Îl urmez și descopăr că Dominique ne așteaptă la capătul scărilor. Își scosese costumul de baie și purta o rochie crem, foarte modernă, care-i lăsa umerii descoperiți și-i făcea o talie minusculă. În picioare, mă grăbesc să trag cu ochiul, are o pereche de sandale cu toc înalt.

— Ei, Lizzie, văd că ai avut parte de turul complet, îmi spune când mă descoperă venind după Luke.

— Luke și tatăl lui au fost foarte amabili, spun încercând să-mi ascund cumva vinovăția.

Dar de ce să mă simt vinovată, doar nu s-a întâmplat nimic... și nici nu era pe cale să se întâmple ceva. Probabil că nu.

— Sunt convinsă, îmi răspunde Dominique cu o voce plictisită, după care îl privește critic pe Luke.

— Uită-te cum arăți, ești tot plin de praf. Nu poți s-o întâmpini pe maică-ta așa, du-te și schimbă-te!

Hmmm, dacă lui Luke nu-i place să fie tratat așa, apoi cu siguranță n-o arată. În loc să protesteze, îi strigă să-i spună maică-sii c-o să coboare în câteva minute.

Dau să plec și eu spre camera mea, unde am de gând să las rochia până găsesc niște lămâi sau, mai bine, niște pudră antitartru cu care să încerc s-o aduc la viață. Cândva reușisem să mai scot rugina de pe mătase cu chestiile astea. Doar că Dominique mă oprește înainte s-apuc să fac un pas.

— Ce-ai acolo? mă întreabă arătând spre rochie.

— Asta? Despăturesc rochia și i-o arăt. E o rochie veche pe care am găsit-o în pod, săraca, e plină de pete de rugină, o să-ncerc să văd dacă le pot scoate.

Dominique măsoară rochia cu un ochi critic de sus până jos. Dacă-și dă seama că e de fapt o piesă importantă din istoria modei, n-o să mă lase s-o iau.

— E foarte veche, cred, spune.

— Hmm, nu-i chiar așa de veche, probabil de prin anii '60 sau începutul anilor '70, ceva de genul ăsta.

— Miroase cam urât, observă ea, umflându-și nările.

— Păi... a stat ceva vreme într-un pod umed, o s-o pun la uscat și-o să-ncerc să văd dacă pot să scot petele astea. Bănuiesc că așa o să iasă și mirosul.

Dominique pipăie mătasea cu un deget, iar în secunda următoare căuta eticheta. Aaah! A văzut-o...

Totuși, nu schițează nici un gest, cum aș fi crezut c-o să facă – asta probabil pentru că are o stăpânire de sine ieșită din comun.

— Înțeleg că te pricepi la croitorie ? mă întreabă. Mi s-a părut că am auzit-o pe Shari povestind ceva despre asta.

— Cât de cât, spune modesta de mine.

— Dacă o tai cam pe-aici, începe să-mi spună arătându-mi un loc undeva în dreptul genunchiului, ar fi o rochie de cocktail chiar drăguță. Bineînțeles, aș vopsi-o în negru, altfel prea ar arăta a rochie de mireasă, zic eu.

O-ho-ho! Ia stai așa!

— Păi chiar e o rochie de mireasă. Sunt sigură că e a cuiva, am luat-o doar ca să-ncerc s-o restaurez. Sunt sigură că persoana căreia îi aparține ar fi bucuroasă s-o primească înapoi.

— Ei, dar ar putea fi a oricui, plus că mă gândesc că, dacă a fost abandonată aici, înseamnă că acelei persoane nu i-a prea păsat de soarta ei. Să știi că, dacă e vorba de bani, să nu-ți faci probleme, ți-aș plăti-o bucuroasă...

Nu mă pot abține să nu-i smulg rochia din mână. Mi se pare că e Cruella de Vil, iar biata rochie e unul dintre puii de dalmațian. Nu-mi vine să cred că cineva poate fi așa de nebun încât să se gândească să taie, nu mai vorbesc de vopsit, o rochie Givenchy originală.

— Hai să văd mai întâi dacă pot să scot petele astea, reușesc să spun pe cel mai calm ton posibil, ținând cont că am palpitații din cauza șocului.

Dominique dă din umeri în maniera aceea francezo-canadiană – sau, cel puțin, bănuiesc că așa trebuie să fie, din moment ce e singura

persoană de origine francezo-canadiană pe care am cunoscut-o până acum.

— OK, bănuiesc că, până la urmă, Jean-Luc ar trebui să decidă în privința ei, din moment ce asta e casa lui...

Dar nu adaugă și „iar eu sunt iubita lui, așa că orice creație *couture* aruncată prin colțurile casei ăsteia va fi a mea".

— Bun, atunci am s-o duc în camera mea, apoi cobor s-o cunosc pe doamna de Villiers.

Îi aduc astfel aminte lui Dominique că avea alte treburi de făcut.

— A, da, bineînțeles, spune și se repede pe scări.

Ușurată, mă grăbesc spre camera mea, intru și-nchid ușa în urma mea, după care mă sprijin de ea de parc-ar trebui să-mi recapăt răsuflarea. Să taie un Givenchy! Să vopsească un Givenchy! Ce om bolnav, nebun... Dar n-am timp să-mi fac griji pentru asta acum, vreau să cobor să văd cum e mama lui Luke. Agăț cu blândețe rochia de un cui pe un perete, căci în camera mea nu e nici un șifonier, după care îmi dau jos costumul de baie și rochia de plajă în care-am umblat toată ziua. Mă bag în cadă să fac o baie scurtă ca să-mi revin un pic, după care îmi refac machiajul și coafura, pentru ca apoi să-mi arunc pe mine rochia de petrecere Suzy Perette (de pe care am reușit într-un final să scot pata de vopsea!). După ce termin toate astea, mă iau după vocile care vin de la parter și mă grăbesc s-o cunosc pe Bibi de Villiers.

Care Bibi de Villiers nu era în nici un caz cea la care mă așteptasem. Cunoscându-l pe tatăl lui Luke înainte, încercasem să-mi imaginez cu ce fel de femeie s-ar fi putut căsători – și mă gândisem c-ar fi trebuit să fie una minionă, brunetă și nu prea

vorbăreață, care să se potrivească cu latura lui visătoare. Doar că nici una dintre femeile pe care le văd când cobor scările nu se potrivește cu imaginea asta. În hol stau în picioare trei femei, fără să le pun la socoteală pe Shari, Dominique și Agnès –, și nici una dintre ele nu e nici minionă, nici brunetă. Și în nici un caz nu par a fi prea tăcute.

— Bun, și-atunci Nicole și Lauren unde-or să stea? întreabă o fată cam de vârsta mea, numai că mult mai blondă și cu un puternic accent sudist.

— Vicky dragă, doar ți-am mai spus!

Altă blondă, probabil mama celei dintâi, căci seamănă incredibil de bine (cu excepția faptului că mama are cu vreo douăzeci de kile în plus), e cea care vorbește acum, pe un ton cu un accent texan disimulat, dar încă foarte distinct.

— Va trebui să rămână în Sarlat. Mătușă-ta Bibi ți-a spus că n-are cum să cazeze atâția oameni la Mirac...

— Bun, dar de ce prietenii lui Blaine pot sta aici, iar ai mei trebuie să meargă la hotel? se smiorcăie Vicky. Dar Craig? Prietenii lui unde-or să stea?

Un tip cu o față mai posacă ce stătea ascuns după un stâlp de marmură într-un colț, se bagă în discuție:

— Nu știam să aibă prieteni... Craig adică.

— Taci din gură, prostule, îl pune la punct Vicky.

— OK, o aud pe blonda mai în vârstă, mie uneia mi-ar prinde tare bine ceva de băut. Mai vrea cineva?

— Poftim, Bibi, sare domnul de Villiers cu o tavă plină cu pahare de șampanie, pregătită parcă pentru urgențe de genul ăsta.

— În sfârșit, mulțumesc lui Dumnezeu, spune mama lui Luke, luând repede un pahar. Viitoarea fostă soție a domnului de Villiers e cu un cap mai

înaltă decât acesta – deși s-ar putea să fie din cauza coafurii atât de înalte – și e o femeie pe cinste, îmbrăcată într-o rochie plisată lucioasă Diane von Furstenberg care îi pune în evidență corpul lucrat la sală.

— Poftim, Ginny, spune luând un alt pahar și oferindu-i-l surorii sale, ai mai multă nevoie decât mine, sunt convinsă.

Mama lui Vicky nici măcar nu așteaptă să fie servită toată lumea că și dă paharul pe gât. Arată ca o femeie în pragul a... hmm, a ceva nu prea bun.

Văd că Dominique ajunsese și ea și acum stătea lângă doamna de Villiers, supraveghind cu coada ochiului servirea șampaniei. Când domnul de Villiers ajunge în dreptul lui Agnès, o aud spunând rapid ceva în franceză care-l lasă mască pe tatăl lui Luke.

— Doamne, dar măcar o înghițitură, spune el, e noul meu demisec...

Dominique îl privește dezaprobator, dar asta nu-l deranjează cu nimic pe Luke, pe care-l văd luând un pahar de pe tavă și dându-i-l lui Agnès, care pare nu numai surprinsă, dar și încântată.

— E o ocazie specială, îl aud pe Luke, care aruncă o privire ce cuprinde tot grupul, dar nu pot să nu observ că i se adresează mai ales lui Dominique. Verișoara mea se căsătorește așa că toată lumea trebuie să sărbătorească alături de noi.

O văd pe Shari, care-și schimbase costumul de baie și era acum într-o bluză albă și niște pantaloni Capri oliv, cum schimbă niște priviri cu subînțeles cu Chaz, care și el poartă alte haine decât cele pe care le avea ultima oară când l-am văzut – niște pantaloni kaki și un tricou Polo curat. Privirea ei pare să spună: „Vezi? Nu ți-am spus eu?"

Dar ce anume i-o fi spus? Ce se întâmplă până la urmă aici?

— Bun, atunci să toastăm, spune doamna de Villiers. Pentru mire și mireasă! Care mire nu-i aici. Norocosu' naibii! Își dă capul pe spate și pufnește în râs: am glumit doar! Vai, Guillaume, dar mai vine cineva.

Domnul de Villiers se întoarce, mă vede pe scări și-mi aruncă un zâmbet larg:

— A, aici erai, îmi spune luând ultimul pahar de pe tavă și dându-mi-l. Mai bine mai târziu decât niciodată! Dar să știi că a meritat așteptarea...

Roșind, iau paharul și spun – tuturor celor din încăpere, la fel cum făcuse și Luke mai devreme:

— Bună ziua, numele meu e Lizzie Nichols, mulțumesc foarte mult pentru găzduire – de parcă m-ar fi invitat cineva, și n-aș fi de fapt o spărgătoare de petrecere – , după care rămân în mijlocul camerei, rugându-mă să-mi cadă ceva foarte greu în cap și să mă lase lată.

— Lizzie, îmi pare bine!

Doamna de Villiers vine și-mi strânge mâna.

— Trebuie să fii prietena despre care l-am tot auzit vorbind pe Chaz. Îmi pare foarte bine să te cunosc. Să știi că prietenii lui Chaz sunt și prietenii noștri. A fost așa de drăguț cu Luke al nostru pe vremea când erau la școală! Mereu l-a băgat în bucluc.

— Sunt convinsă, răspund, aruncându-i lui Chaz o privire cu coada ochiului, doar știu cum e Chaz.

— Nu-i deloc adevărat, neagă Chaz, Luke intra oricum în tot felul de scandaluri de unul singur, fără nici un ajutor din partea mea.

— Lizzie, ea e sora mea, Ginny Thibodaux, iar ea e fiica sa, Vicky, îmi spune Bibi de Villiers în

timp ce mă plimbă prin hol să-mi facă cunoștință cu membrii familiei.

Strângerea de mână a doamnei Thibodaux, în comparație cu cea plină de viață a surorii sale, îmi lasă impresia unui burete ud, iar a fiică-sii nu e aproape cu nimic mai prejos.

— Iar el e Blaine, fratele deja mare acum al lui Vicky.

Strângerea lui de mână e un pic mai normală decât a soră-sii, doar că are o față scârbită și câte o literă a alfabetului tatuată pe fiecare dintre degete. Nu-mi pot da seama ce scrie, totuși.

— Bun, și-acum să ciocnim în cinstea tânărului cuplu, spune Bibi după ce-a terminat cu prezentările, și dă pe gât șampania.

Din fericire, domnul de Villiers e prin preajmă cu o sticlă neîncepută, pregătit să umple din nou paharele.

— E bun, nu-i așa? întreabă el, dornic să afle părerea noastră. Vă place demisecul meu? Nu se mai fac vinuri demiseci astăzi, toată lumea preferă vinul în formă brută, dar eu m-am gândit că ar merita să fac o încercare.

— Și foarte bine te-ai gândit, Guillaume! aprobă Chaz.

Alunec ușor spre el și Shari și-i întreb încet:

— Are vreunul dintre voi idee ce e un demisec?

— Pe dracu', habar n-am, îmi răspunde Chaz, după care-și golește paharul. Stai, Guillaume, eu aș mai vrea unul, strigă apoi și se repede după tatăl lui Luke.

Shari se uită de jos în sus la mine – nu s-a consolat niciodată cu înălțimea ei, la fel cum nici eu nu m-am împăcat niciodată (până acum!) că am

fundul de două ori mai mare decât al ei – și mă întreabă:

— Unde-ai dispărut toată după-amiaza? Și cum de ești așa de gătită?

— Luke și taică-său mi-au făcut turul viei. Și nu-s gătită deloc, rochia asta a decăzut la statutul de rochie de toate zilele de când Maggie a pătat-o cu vopsea, nu-ți amintești?

— Dar nu văd nici urmă de vopsea!

— Păi... era una lavabilă.

— Mă rog...

Shari n-a fost în stare niciodată să înțeleagă complicatele reguli ale garderobei mele, deși i le-am explicat în repetate rânduri.

— Suntem invitate la cină, continuă Shari, va fi doar familia miresei, de-asta. Familia mirelui și restul invitaților ajung mâine. Ești pregătită să dăm o mână de ajutor în bucătărie?

— Bineînțeles, răspund, deja imaginându-mi cum aș arăta cu un șorțuleț drăguț și pregătind spaghete pentru toată lumea.

— Perfect. Gătește mama lui Agnès, se pare că e o bucătăreasă excepțională, noi vom fi în echipa de spălat vase. Hai să ne prefacem că avem treabă și să ciocnim, ca să terminăm odată cu prostiile astea!

— OK, ne-am înțeles, spun și ne ducem lângă Luke, care rămăsese în locul tatălui său la umplut pahare.

— Aaa, spune când mă vede, aici erai! Îmi place rochia.

— Mulțumesc! Nici tu nu arăți prea rău. Ia spune, crezi că aș putea găsi în bucătărie niște pudră antitartru?

Shari se îneacă cu o gură de șampanie când mă aude. Calm totuși, Luke îmi răspunde:

— Habar n-am, spune-mi cum se numește în franceză și-o să întreb.

— Eu de unde să știu, doar tu ești francezul!

— Pe jumătate, zâmbește în direcția maică-sii, care murea de râs de ceva ce-i spusese Chaz.

— *Crème de tartre?* spune Shari.

— O să întreb, răspunde Luke și pleacă să umple paharul mătușă-sii.

— Ce-a fost asta? mă întreabă Shari când Luke n-o mai poate auzi.

— A, nimic!

Descopăr că e chiar amuzant să am secrete față de ea. N-am mai făcut așa ceva niciodată. Dar văd că în ultima vreme fac o grămadă de lucruri pe care nu le-am pus în aplicare niciodată până acum. Pe unele le duc la capăt chiar bine, cât despre celelalte... numai timpul va decide.

— Lizzie! Se întâmplă ceva între tine și Luke?

— Doamne sfinte, nu!

Numai că nu pot să nu mă înroșesc când îmi aduc aminte de cum era să ne sărutăm în pod. Nu mai zic de noaptea trecută, în gară, când Luke era cât pe ce să mă sărute... sau cel puțin așa credeam că va face, până a apărut Dominique. În ambele situații...

— Shari, are prietenă, răspund, sperând că dacă spun asta cu voce tare, o să-mi intre și mie în cap. Mă faci să cred că ai o impresie proastă despre mine de parcă m-aș mai fi dat până acum la un tip care avea prietenă. Cine crezi că sunt, Brianna Dunleavy?

— Ce te-agiți așa, spuneam și eu doar!

— Nu m-agit deloc, răspund, încercând să nu par prea agitată. Ți se pare că sunt agitată? Căci să știi că nu-i așa!

— OK, cum spui tu, țăcănito! Eu mă duc să-mi mai iau un pahar, ai chef? mă întreabă aruncându-mi o privire amuzată.

Mă uit în direcția în care arată și-l văd pe Luke, care deschide o altă sticlă de șampanie. Chiar atunci se întâmplă să-și ridice privirea și ne prinde pe amândouă uitându-ne la el. Ne zâmbește.

— Îmmm, OK, spun, poate încă un pahar nu mi-ar prinde rău.

„Mijlocul anilor 1870 a adus cu sine o revoluție în modă, date fiind apariția mașinii de cusut și a materialelor sintetice. Cum manufactura nu era deloc scumpă, hainele stilish erau la îndemână, ceea ce înseamnă că, pentru prima oară în istorie, puteai merge liniștită pe stradă și să te trezești că vezi pe cineva îmbrăcat la fel ca tine. Crinolina a fost înlocuită cu «rochia pe corp», ultima oară când a avea fundul mare era considerat ceva foarte *stilish* înainte ca Jennifer Lopez să se nască."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

17

„Vorbăria este artă pură. Singura ei limită este răbdarea celui ce ascultă, care, când obosește, poate să-și plătească pur și simplu cafeaua sau să schimbe locul cu un chelner prietenos și să plece."

John Dos Passos (1896-1970), romancier, poet, dramaturg și pictor american

Ajung la concluzia că, de fapt, cina nu e o masă, ci un consiliu de război, asta pentru că Vicky și maică-sa vor cu tot dinadinsul să se asigure că totul e pregătit pentru sosirea viitorului soț, respectiv socri, de a doua zi. De altfel, cred că le pot înțelege îngrijorarea, doar nu te căsătorești în fiecare zi (sper!), așa că trebuie să fii atent ca totul să iasă cum trebuie. Cu toate astea, e păcat că nu ne putem concentra mai mult pe mâncarea pregătită de mama lui Agnès, *madame* Laurent, și suntem nevoiți s-o ascultăm pe doamna Thibodaux cum se plânge de șoseaua plină de gropi. Vreau să spun că e foarte posibil ca asta să fie cea mai delicioasă mâncare pe care am gustat-o vreodată. Cina a început cu o *cassoulet* adică pește înăbușit alături de felii de măr, apoi rață caramelizată cu un delicios sos dulce și un platou enorm cu brânzeturi alături de cea mai bună pâine prăjită – crocantă și aurie pe dinafară, moale și fierbinte pe dinăuntru – și, bineînțeles, vinuri pentru fiecare fel de mâncare, despre care domnul de Villiers tot încearcă să ne povestească câte ceva, dar nu reușește nici măcar o dată, căci e mereu întrerupt de Ginny, mătușa lui Luke, cu chestii de genul: „Apropo de buchet, s-a gândit

vreunul dintre voi să vorbească cu cea care se ocupă de flori? Știe că nu mai vrem liliac alb, ci trandafiri albi, nu-i așa? A, mai spune-ți-mi o dată, vă rog, cum se zice în franceză la trandafiri?" Luke răspunde sec „rose", chestie care mă face să pufnesc în râs așa de tare că apa pe care tocmai voiam s-o înghit îmi iese pe nas. Din fericire, el nu vede asta, căci e așezat la mama naibii, între maică-sa și Dominique, tocmai la capătul celălalt al mesei imense despre care iubita lui mă informase deja, pe când intram în sufrageria înaltă și decorată cu mare artă, că are douăzeci și șase de locuri. Eu stau la capătul opus, între taică-său și Blaine-îmbufnatul.

Nu că mi-ar păsa, mai ales că n-am sentimente d-alea pentru Luke, sau cel puțin așa îmi tot spun de când Shari s-a pus pe capul meu. Măcar așa am ocazia să văd ce spun literele tatuate de pe degetele lui Blaine, și-anume: F-U-C-K Y-O-U! Mă gândesc că maică-sa trebuie să fi fost tare mândră de profunzimea lui când a văzut ce și-a scris pe degete. Asta dacă în general ar putea să se mai gândească și la el, căci văd că toată grija și atenția îi sunt îndreptate spre fiică-sa, care nu pare cea mai fericită mireasă, asta ca să nu zic altfel. Se pare că nimic n-a fost făcut cum trebuie până acum și că Vicky nici măcar nu mai crede că lucrurile pot fi îndreptate și pe viitor făcute mai bine, în ciuda încurajărilor pe care le primește de la maică-sa, de la Luke și chiar de la domnul de Villiers.

— Draga mea, am sunat deja la hotel și portarul m-a asigurat că au loc suficient pentru prietenele tale. Mâine cu siguranță vor fi camere libere, înțeleg că pleacă niște turiști germani – dar cum soră-sa, *madame* Thibodaux, îi aruncă o

privire scurtă, adaugă: Sau, cel puțin, așa am înțeles eu, e greu de spus exact, ținând cont că avea un accent...

— Dar nu pot să-nțeleg de ce nu rămân prietenii lui Blaine la hotel! De ce trebuie să meargă ai mei, doar eu sunt mireasa!

— Pentru că prietenii lui Blaine sunt responsabili cu muzica, doar tu ai fost cea care a vrut să vină și să cânte la recepție, îi amintește maică-sa.

— Mda, face Blaine, înțepând iar și iar o bucată de Camembert cu cuțitul pentru unt, numai să nu uităm că a vrut asta numai *după* ce am semnat contractul ăla!

— De parc-ați fi cine știe ce vedete, urlă Vicky de la celălalt capăt al mesei, nu-nțeleg de ce vă purtați de parc-ați fi mari staruri. Idioții tăi de prieteni ar putea să rămână în dubița cu care vin, și tot nu și-ar da seama!

— Prietenii mei sunt singura chestie mișto de la nunta asta! urlă și Blaine.

— Îmi pare rău pentru tine, dar trebuie să-ți spun că o căsătorie la un castel francez e o chestie super! răbufnește Vicky.

— Da, sigur, răspunde Blaine, dându-și ochii peste cap. De parcă faptul că la nuntă vine cea mai tare trupă a momentului de pe scena muzicală din Houston n-ar fi apărut prin toate ziarele!

— Vreți să fiți așa de drăguți și *să tăceți dracului amândoi*? îi întreabă mătușa lor Bibi, pe un ton care mi se pare chiar și mai aburit decât de obicei, probabil din cauza șampaniei băute mai devreme, în timp ce își ignorase cu încăpățânare soțul înstrăinat, care continuase însă să facă toate eforturile posibile să-i fie prin preajmă și să încerce să deschidă o mică discuție cu ea. E cam trist să vezi ce

emoționat e domnul de Villiers că își are soția înapoi acasă – chiar dacă numai temporar și numai pentru nunta nepoată-sii – și cât de complet nepăsătoare e ea.

— Serios, copii, se aude *madame* Thibodaux, care arată de parcă mai are puțin și-i dau lacrimile, nu e momentul să ne certăm acum, ci, dimpotrivă, să fim uniți, să încercăm să depășim crizele astea cât de bine putem.

— Criză? Ce criză? Domnul de Villiers pare destul de confuz. Cum poate fi căsătoria Victoriei o criză? E o ocazie de bucurie, nu?

Și Bibi, și soră-sa îl privesc și-i răspund în același timp:

— Nu!

Vicky, după ce le privește pe rând pe amândouă, își împinge deodată scaunul, se ridică de la masă și fuge din sufragerie, acoperindu-și fața, dramatic, cu o mână. Asta e momentul în care Shari se ridică și ea și spune:

— Că veni vorba... mulțumim foarte mult, cina a fost minunată. Sunt convinsă că fiecare dintre noi știe foarte bine ce are de făcut mâine, când sosesc și ceilalți invitați, dar acum cred că e momentul ca eu și Lizzie să ne apucăm de vase.

— Vă ajut și eu, se ridică și Chaz, dornic să scape de certuri și de discuții despre aranjamente florale.

— Și eu! sare și Luke, numai că, în clipa în care dă să se ridice, maică-sa îl prinde de talie și-i spune, nemailungind deloc cuvintele acum, „Stai".

Luke se așază, cu o expresie chinuită pe față. Încep să strâng farfuriile goale din partea mea de masă și mă gândesc cum să fac să scap cât mai repede din tăcerea asta tensionată. Când intru în

bucătăria mare și veche, dau peste Agnès și mai-că-sa, care tocmai stăteau și ele la masă.

— *Ne pas se lever*, le spun, nefiind deloc sigură însă că astea-s cuvintele potrivite pentru a le ruga să nu se ridice de la masă... bănuiesc că da, căci efectul e cel dorit de mine – cele două femei se așază la loc și-și continuă cina.

— Doamne sfinte! îmi murmură Shari după ce le salutase pe cele două, Doamne Dumnezeule! Ce Dumnezeu a fost asta?

Chaz arată cam dat peste cap.

— Mă simt de parc-aș fi fost violat, ne spune.

— E, pe naiba, spun în timp ce mă apuc să arunc rămășițele cinei într-un coș de gunoi, ai mei sunt mult mai jenanți.

— Hmmm, nu m-am gândit la asta, dar s-ar putea să ai dreptate, să știi, spune Shari.

— Așa sunt nunțile, oameni buni, stresante, le spun, întinzându-mă după farfuriile aduse de Chaz. Așteptările sunt mari și dacă nu iese ceva cum trebuie, oamenii încep să cedeze.

— Sigur, înțeleg. E posibil să cedeze, dar noi vorbim aici de luat foc. Știi care-i problema de fapt, nu? Cu Vicky, vreau să zic.

— Ce, o fi cumva Mireasa-Killereasa, te pomenești? spune Chaz.

— Măi, nu, problema e că se căsătorește cu un tip care nu provine din aceeași clasă socială.

— Vezi-ți de treabă, mă umflă pe mine râsul.

— Vorbesc foarte serios, Dominique ne-a spus treaba asta după ce-ai plecat tu de la piscină, Lizzie. Se pare că Vicky, în loc să se mărite cu baronul texan bogat pe care i-l alesese maică-sa, și-a ales un programator de prin Minnesota, parcă.

Doamna Thibodaux a făcut tot ce i-a stat în putere să o facă să se răzgândească, însă Vicky nu și nu.

— Bine bine, dar rolul domnului Thibodaux în toată povestea asta care e? izbucnește Chaz.

— A, se pare că are nu știu ce ședință importantă pentru compania lui de investiții în New York. Dacă e băiat deștept, va apărea exact în momentul în care trebuie s-o ducă pe fiică-sa la altar, și nu mai devreme, spune Shari pasându-i lui Chaz un prosop pentru vase: „Ia, eu le clătesc, tu le ștergi".

— Ahh, ce-mi place când îmi vorbești murdar!

Mă uit la ăștia doi și nu pot să nu mă gândesc cât de norocoși sunt că se au unul pe altul. Nu spun că le-a fost ușor mereu, sau că relația lor a fost minunată de la început, sau au ținut-o numai în călătorii în Franța. Mi-aduc aminte când Shari trebuia să-l omoare pe Mr. Jingles, mai precis să-l disece, dat fiind că era șoarecele ei de la laborator pe care trebuia să facă niște experimente pentru a demonstra nu știu ce comportamente neurologice, iar Chaz a încercat s-o convingă să-l înlocuiască cu un șoarece identic pe care-l cumpărase de la Pet Smart, din mall. Numai că Shari n-a fost de acord, spunându-i că un om de știință trebuie să învețe să se distanțeze de subiecții săi... chestie pentru care Chaz nu a mai vorbit cu ea vreo două săptămâni.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că formează cel mai mișto cuplu pe care-l știu. Bineînțeles, nu-i pun la socoteală pe-ai mei. Aș da orice să am o relație ca a lor. Dar nu mi-aș băga niciodată coada într-un cuplu, chiar dacă aș putea face asta. Și totuși, n-aș putea, așa că nici măcar nu pot să

înțeleg de ce stau și mă gândesc acum la o anumită persoană pe care am întâlnit-o ieri în tren.

Agnès și maică-sa, deși terminaseră de mâncat, au refuzat să plece fără să ne dea o mână de ajutor la spălatul vaselor, așa că am terminat munca mai repede decât credeam, dat fiind că avuseserăm o grămadă de feluri de mâncare, așa că farfuriile și tacâmurile nu erau deloc puține. Dar mă bucur și mai mult când văd că mama lui Agnès înțelege ce spun când o întreb dacă e posibil să găsesc *crème de tartre* în bucătărie. Mai mult decât atât, femeia reușește să-mi aducă o cutie. Ce-i drept, pare cam nedumerită când vede cât mă bucur, dar mulțumită totuși că a putut să mă ajute. La plecare, amândouă ne urează *bonne nuit*, urare la care răspundem entuziaști.

Chaz ne spune că merge să vadă dacă reușește să-l salveze pe Luke de maică-sa și mătușă-sa și dacă-l poate convinge să mai rămână afară la un pahar. Mă invită și pe mine, dar refuz, spunându-le că sunt obosită și că mă duc să mă bag în pat. Ceea ce e o minciună, trebuie să recunosc, cu jena de rigoare, că am alte planuri – și anume că trebuie să găsesc un recipient suficient de mare ca să pot lăsa la înmuiat peste noapte, cu pudră de tartru, rochia Givenchy.

Mă sprijin în palme și pe genunchi în timp ce-mi vâr capul în masca de sub chiuvetă, unde văzusem ceva ce-ar fi putut fi numai bun – o găleată de plastic care fusese pusă acolo în timpul vreunei inundații mai vechi –, când aud o ușă deschizându-se în spatele meu. Îngrijorată că ar putea fi Luke, care m-ar vedea astfel din unghiul cel mai puțin flatant, încerc să mă ridic cât pot de repede, dar judec prost

distanța dintre chiuvetă și capul meu, așa că mă pocnesc de marginea de sus a măștii.

— Aoleu! Asta a durut, nu glumă! aud o voce de bărbat în spatele meu.

Ținându-mă cu o mână de cap, arunc o privire peste umăr și descopăr că cel care intrase era de fapt Blaine, în blugii lui negri, cu părul vopsit negru și cu tricoul cu Marilyn Manson pe care sunt sigură că-l poartă la mișto.

— Ești bine? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

— Da, stai liniștit, spun în timp ce-mi iau mâna de la cap, mă întind după găleata din mască și mă ridic.

— Da' ce faci acolo, oricum?

— Iau ceva, spun, încercând să ascund cumva găleata în spatele fustei, suficient de largă, de altfel. Nu mă întrebați de ce fac asta, pur și simplu n-am chef să mă apuc să-i explic la ce îmi trebuia găleata.

Abia acum observ că între buze are o țigară neaprinsă.

— OK, spune Blaine. Ascultă, ai cumva un foc?

— Nu, îmi pare rău.

Nu-mi vine să cred, dar e complet distrus când aude.

— Rahat!

Nu sunt de acord cu fumatul, normal, dar mă gândesc prin ce-a trecut săracul toată seara, așa că nu-l învinuiesc că simte nevoia să-și aprindă o țigară. Spun:

— Cred însă că ai putea aprinde de la aragaz.

Îi arăt soba veche, masivă din colț.

— Ahaa, meserie!

Se apleacă spre sobă, aprinde un arzător și trage un fum în piept.

— Ahhhhhhh, face după ce mai trage un fum și-l dă afară, acum mai merge!

Deodată-mi ajunge la nas un miros dulceag care-mi aduce imediat aminte de McCracken Hall și-abia atunci îmi dau seama că de fapt țigara aia n-avea nici un fir de tutun în ea.

— OK, trebuie să-mi spui, cum Dumnezeu ai reușit să te urci cu chestia asta într-un zbor transatlantic?!

— Se cheamă boxeri, draga mea, îmi aruncă sictirit Blaine, dându-și drumul în scaunul pe care abia ce-l părăsise *madame* Laurent și trântindu-și picioarele încălțate în cizme militare pe masă.

— Adică ai ascuns marijuana în *chiloți*?!

Sunt complet blocată.

Blaine mă privește chicotind.

— Marijuana? Da' știi că ești simpatică!

— Doar știi că pe toate aeroporturile sunt polițiști cu câini dresați special pentru asta, nu?

— Normal că știu, numai că mai știu și că, de fapt, câinii ăia sunt dresați să detecteze bombe, nu *marijuana*. Hai, bagă un fum, mă îndeamnă după ce trage adânc în piept.

— A, nu, mulțumesc, refuz, strângându-mi în brațe găleata.

Abia apoi îmi dau seama ce mimoză trebuie să-i fi părut, căci mă privește destul de stupefiat:

— Nu, serios acum, nu fumezi iarbă?

— Păi nu, chiar nu vreau să mi se ducă și cei din urmă neuroni, și-așa n-am avut prea mulți de la bun început.

Chicotește iar.

— Bună asta, îmi spune. Da' ia spune-mi, ce caută o fată drăguță ca tine în dărăpănătura asta?

Bănuiesc că glumește, căci nici un om normal n-ar fi în stare să spună așa ceva despre Mirac.

— Sunt în vizită cu prietenii mei.

— Cine, tipul ăla înalt cu lesbi?

Mă cam înnegresc când îl aud.

— Shari nu e lesbiană! Nu că a fi lesbiană e ceva rău, doar că Shari în nici un caz nu e lesbiană.

— Nu e?! Serios? Pe mine unul m-a cam păcălit, să știi, îmi răspunde surprins.

— Oamenii ăștia sunt pe bune de vreo doi ani, ce vrei să spui?

Sunt încă în stare de șoc.

— OK, gata, am priceput, nu e nevoie să-mi sari așa la gât, doar ți-am zis că-mi pare rău. Dacă așa mi s-a părut mie, ce vrei să fac?

— Da' nici măcar n-ați schimbat o vorbă, cum ai ajuns tu la concluzia asta?

— Păi tocmai d-asta!

— Bun, să-nțeleg că orice femeie care nu sare pe tine e lesbiană?

— Liniștește-te, femeie! Doamne sfinte, ești chiar mai dusă ca soră-mea!

— Mda, acum înțeleg și eu de ce se supără pe tine, din moment ce-ai fi în stare să spui oricui te-ascultă că prietenii ei ar fi gay. Repet, nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

— Frate, da' liniștește-te odată! Da' ce sari așa, nu cumva și tu...

— NU!!! strig, cu inima aproape să-mi sară din piept, nu, nu-s pe invers! Nu că...

— ...ar fi ceva în neregulă, da, știu, știu, scuză-mă. Doar că... știi, te văd mereu stând de una singură, plus că te-ai aprins așa când te-am întrebat despre prietena ta...

— Pentru cultura ta generală, să știi că am venit de una singură pentru că abia ce-am ieșit dintr-o relație foarte nasoală cu un englez. Mai precis, ieri ne-am despărțit, de fapt, ăsta e și motivul pentru care mă aflu aici.

— Serios? Da' ce-a făcut, te-a înșelat sau ce?

— Chiar mai rău, nu m-a înșelat pe mine, ci guvernul englez. Mai precis, sistemul social.

— A, da? Blaine pare destul de impresionat de treaba asta. Cam nasol. Și prietena mea s-a dovedit a fi de fapt o mare dezamăgire, numai că ea a fost cea care m-a părăsit, nu eu pe ea.

— Da? Pot să-ntreb care-a fost motivul? Nu cumva ai întrebat-o și pe ea dacă e pe invers?

Blaine zâmbește.

— Mi-a plăcut asta, dar nu, n-a fost așa. În momentul când trupa mea a semnat un contract cu Atlantic Records, m-a acuzat că mă vând pentru bani. Bănuiesc că dacă ești iubita unui muzician care poate va avea la un moment ceva bani e una, dar dacă ăla semnează pe nepusă masă un contract de înregistrare, lucrurile se schimbă total.

Pare așa de trist încât pentru o clipă chiar mi-e milă de el.

— Ei, lasă, ai să vezi c-o să întâlnești mai repede decât crezi pe cineva. Sunt sigură că există o grămadă de fete care-ar da orice să iasă cu un muzician care are și un contract de înregistrare, dar *și* bani.

— Știu eu... Până acum n-am întâlnit încă pe nimeni...

— Bun, dar știi foarte bine că nu e momentul acum să te arunci în altă relație, trebuie să fii sigur că te-ai vindecat complet și-apoi mai vezi tu.

Vai, da' ce bine sună! Ar trebui să-mi spun și mie din când în când chestia asta!

— Mda, înțeleg foarte bine ce-mi zici, doar asta încercam și eu să-i explic soră-mii despre Craig, de parcă m-ar. asculta vreodată! spune Blaine, trăgând cu sete din joint.

— A, da? Craig e logodnicul surorii tale, nu? Deci și el își revine după o despărțire nasoală?

— Ba pe naiba că da! OK, sunt de acord că e ceva mai bun decât ultimul cretin cu care era cât pe ce să se mărite soră-mea – măcar ăsta nu face parte din „înalta societate" din Houston – îmi explică Blaine gesticulând – , dar e superplictisitor omu', serios... Pe lângă el, până și Bill Gates pare nebunu' de Jam Master Jay, dacă-nțelegi ce vreau să zic!

— Înțeleg.

— Cu toate astea, se pare c-o face fericită, mă rog, în măsura în care un tip poate face fericită o femeie, deși maică-mea ar fi vrut mai degrabă s-o vadă măritată cu unul ca Jean-Luc.

Îmi vine să-mi trag palme la cât de repede începe să-mi bată inima de fiecare dată când se pomenește numele lui Luke. Încerc să mă prefac că nu mă prea interesează subiectul:

— A, da?

— Rahat, chiar nu-ți dai seama? Dacă maică-mea ar fi reușit s-o agațe pe Vicks de vreun tip care-a făcut o școală particulară și care mai are și vreun castel prin Franța, cred c-ar fi fost leșinată de fericire. În schimb s-a procopsit cu Craig. Ridică mâna pe care are tatuat cuvântul FUCK. Nu mai spun despre mine.

— Că veni vorba, n-am putut să nu remarc ce tatuaje ai. Bănuiesc că a durut ceva...

— Sincer să fiu, nici măcar nu-mi aduc aminte, așa de mangă eram. O să mi le scot când mă-ntorc

acasă. A fost haios o vreme, da' acuma, c-am intrat în afaceri, nu mai merge. E cam nasol să te duci pe la diverse întâlniri cu „Fuck you!" tatuat pe mâini, nu crezi? Uite, spre exemplu, de curând am reușit să vindem o piesă de-a noastră celor de la Lexus, pentru o reclamă. Incredibil!

— Uau! Fii sigur că o să-ncerc s-o prind la TV. Da' ia spune-mi, până la urmă cum se numește trupa asta a voastră?

Suflă un vălătuc vânăt de fum spre tavan:

— Satan's Shadow.

Mă-nec. Și nu e din cauza fumului.

— Hmmm... ce să zic, trebuie să recunosc că e un nume cam... neobișnuit.

— Mda, și Vicky spune că e cam cretin, da' văd că tot vrea să cântăm la petrecere.

— Acuma, știi și tu că pentru tipe nunțile sunt superimportante. Ar cam trebui să-i ceri scuze, nu crezi? Mă gândesc că săraca chiar e stresată și că, de fapt, n-a vrut să se descarce pe tine, s-a întâmplat doar să fii acolo.

— Probabil că ai dreptate, spune Blaine, încercând din greu să se ridice. Auzi, da' pe tine nu te interesează?

— Ce anume?

Clipesc, m-a cam băgat în ceață.

— Păi... *persoana mea*. Să știi că n-am tras niciodată guvernul în piept, pot să-ți dovedesc.

Zâmbesc, surprinsă, dar flatată, trebuie să recunosc.

— Mulțumesc pentru ofertă, să știi că, altădată, n-aș fi ratat ocazia, dar, cum spuneam, abia ce-am ieșit dintr-o relație nasoală și cred că ar fi cel mai bine să stau potolită o vreme.

— Da, sincronizarea asta... Păi, noapte bună atunci!

— Noapte bună și ție! A, și baftă cu Satan's Shadow!

Îmi face din mână și iese din bucătărie, ceea ce mă grăbesc să fac și eu, cu găleata după mine.

„Sfârșitul anilor 1800 a văzut luând amploare fenomenul «rochiilor cloș», preferatele lui Anne Shirley în clasica serie pentru copii *Anne de la Green Gables.* Rochiile erau mai lungi ca oricând, trebuind să fie ținute în momentul în care traversai strada, spre exemplu, iar acele robe din dantelă brodată erau acum disponibile tuturor, nu numai celor bogați, datorită producției de masă.

În același timp, pantalonii Ameliei Bloomer și-au găsit adepți și printre tinerele femei entuziasmate de nou-inventata bicicletă, și nici un fel de pedeapsă din partea părinților, preoților sau presei nu le-a mai putut convinge să renunțe nici la ei, nici la biciclete."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

18

„Vorbirea-i era ca un pârâu, al cărui
curs iute îl poartă de la pietre
la trandafiri."

Winthrop Mackworth Praed (1802-1839),
poet englez

Am reușit să scot petele de rugină de pe rochie. Da, știu, nici mie nu-mi vine să cred. E foarte devreme încă, iar eu, după ce toată noaptea lăsasem rochia la înmuiat în camera mea, dădusem buzna pe scări dis-de-dimineață – deși m-am liniștit complet, când am văzut pe telefonul mobil că era de fapt vreo 8 –, în bucătăria castelului Mirac, unde voiam să o clătesc în chiuveta mult mai mare decât cea din baia pe care o foloseam eu.

Jur că ăsta e singurul motiv, n-are nimic de-a face cu teama mea că Dominique m-ar fi putut prinde acolo și mi-ar fi cerut să-i dau rochia dac-ar fi văzut că am reușit s-o scot la lumină. Zău că n-are nimic de-a face cu asta!

Mda, rochia e salvată, dar nu perfectă, va trebui să cos din nou tivurile, după care s-o calc foarte bine când se va usca.

Dar am reușit. Am scos petele de rugină. E un miracol. Unul francez. Mă uit încântată la rochie când aud:

— Ai reușit!

Aproape că-mi sare inima din piept, așa sunt de surprinsă.

— DOAMNE SFINTE! strig, întorcându-mă la țanc să văd un Luke zâmbitor și foarte încântat în pragul ușii. Încerci cumva să mă omori?!

— Iartă-mă, te rog, chiar n-am vrut să te sperii. Doar că... ai reușit! Nu mai e nici o pată!

Inima mea țopăie cu vreo mie de bătăi pe minut, probabil, dar trebuie să recunosc că nu e numai din cauză că m-a speriat, ci și pentru că arată incredibil de bine în lumina dimineții. E proaspăt bărbierit și fața încă-i mai lucește de la aftershave (bănuiesc că e unul cu alcool, căci nu miroase a nimic, doar a curat), iar șuvițele de păr i se cârlionțează spre gulerul tricoului. Iar poartă blugii ăia, cei din seara în care ne-am întâlnit în tren, Levi's, cei care i se mulează așa de bine pe fund, nici prea strâmți, dar nici prea largi. Arată ca tipii ăia perfecți care tocmai ce-au coborât dintr-un elicopter să salveze o biată fată de pe o insulă pustie.

În cazul ăsta, fata sunt eu, iar insula pustie e viața mea. Doar că tipul nu e al meu. Privirea i se mută de la rochia pe care o țin în mână la hainele pe care le port și ce vede în fața ochilor: tocmai blugii de la Sears și tricoul cu „Run Katie Run".

Ce vreți, doamna Thibodaux fusese foarte clară în privința a ceea ce aveam de făcut toată ziua, și-anume să aranjăm mesele și scaunele pentru nunta de a doua zi, așa că nu voiam să-mi murdăresc vreuna dintre rochiile mele drăguțe. În plus, n-avusesem chef să mai stau să-mi aranjez părul, pe care mi-l prinsesem într-o coadă de cal în vârful capului. Bine c-apucasem să mă machiez! Măcar așa, un pic, suficient cât să-mi camuflez ochii de porc.

— Să-nțeleg că a fost bună pudra de tartru? e tot ce spune Luke, în timp ce-și mută privirea

înapoi la rochie, ceea ce mă face să mă simt ceva mai ușurată. Nu știu de ce, dar când ochii ăia negri se îndreaptă spre mine, devin cam nervoasă.

— Cred și eu că da, răspund aruncând o privire victorioasă rochiei, deși recunosc că nu întotdeauna e așa ușor. De multe ori trebuie să lași haina respectivă mai mult la înmuiat, dar bănuiesc că, în cazul ăsta, pușca aia nu era totuși de prea multă vreme înfășurată în rochie. Unsoarea și rugina n-au reușit să pătrundă în profunzime. Acum mai trebuie doar s-o repar puțin și s-o calc și-o să fie ca nouă. Persoana căreia îi aparține va avea un șoc când o va primi ca luată din magazin.

Luke zâmbește:

— Ceva mă face să cred că o să fie foarte dificil să-i găsim stăpânul, în ultimele secole s-a cam perindat ceva lume pe-aici.

— Hmm, probabil că a stat ceva vreme aici, după cum arată, eu una mă gândesc că ar putea fi de prin anii '60 sau începutul anilor '70. Cu toate astea, e destul de greu de spus, fiind Givenchy. Croiala e mereu una clasică, omul ăsta nu s-a prea lăsat influențat de variația trendurilor.

— Variația trendurilor?

— Hmmm... m-am gândit că sună bine, dar n-a fost așa, roșesc eu.

— Ba nu, chiar a sunat bine, pe mine m-ai convins. Deci, vrei să vii cu mine să luăm croasante?

Mă zgâiesc la el:

— Croasante?

— Da, pentru micul dejun, vreau să merg acum în oraș, la brutărie, ca s-apuc să le aduc înainte să coboare toți și să-nceapă să plângă după mâncare. Știu că n-ai apucat să mergi în Sarlat și cred că ți-ar plăcea orașul. Vrei să vii?

Dacă m-ar fi invitat să merg cu el de Ziua Familiei la Gap-ul din localitate, unde toți angajații le oferă prietenilor și rudelor 35 la sută reducere la toate produsele Gap – exact reprezentarea iadului pe pământ pentru mine –, tot aș fi mers, atât de departe aș fi în stare să merg pentru el. Toate bune și frumoase, numai că ar mai fi un mic detaliu:

— Dar... Dominique unde e?

Mi se pare că asta e cea mai neutră cale de a afla dacă merge și iubita lui, fără să-ntreb de fapt de-a dreptul. Mi se pare că, dac-aș întreba pur și simplu „Dar prietena ta nu vine?", ar putea să-nțeleagă că nu-mi place de ea sau că de fapt aș vrea să fiu numai eu cu el, ceva de genul ăsta, ceea ce nu e deloc adevărat, desigur. Cu toate că, dac-aș ști că vine și ea, poate mi-aș da seama că am altceva de făcut. Să fiu nevoită să stau și să-i văd împreună nu e chiar ceea ce-mi doresc să fac în vacanță, în sudul Franței.

— A, ea doarme încă, am impresia că a băut cam multă șampanie azi-noapte cu mama.

— Am înțeles, spun, încercând să mențin tonul neutru. Bun, atunci lasă-mă numai să pun asta la uscat și vin și eu imediat.

— Mă găsești în mașină, îmi arată Luke ușa din spate a bucătăriei, în fața căreia fusese parcată decapotabila de culoarea untului.

Zbor ca vântul. Agăț rochia de un umeraș pe perete (oare ce foloseau servitoarele în vremurile de demult?) și pun dedesubt găleata, după care-mi înșfac poșeta și mă reped înapoi pe scări.

Luke e deja la volan, iar în mașină nu mai e nimeni altcineva. Aerul dimineții e tare și miroase ca hainele proaspăt spălate, iar soarele, care deja începe să ardă, alunecă pe pielea mea. Nu se aude

nimic altceva decât cântecul păsărelelor și hămăitul lui Patapouf, care apare strănutând la ușa bucătăriei, sperând probabil să primească ceva de mâncare.

— Ești gata? îmi aruncă Luke un zâmbet.

În ciuda tuturor eforturilor mele, inima îmi zboară din piept, prinde aripi și-ncepe să mi se învârtă în jurul capului ca un îngeraș. Exact ca-n desene animate!

— Gata, răspund cu cea mai normală voce – cred eu, luând în considerare că inima încă mi se învârte amețitor în jurul capului – și mă strecor repede pe locul de lângă șofer.

Sunt terminată! Da' ce așa mare tevatură, doar sunt în vacanță! E OK să te îndrăgostești în vacanță. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, slavă Domnului că mi s-a pus pata pe unul ca Luke, care e sigur luat, și nu pe unul ca Blaine, spre exemplu, pentru că altfel e foarte posibil să fi sfârșit cu acesta din urmă, care e singur, ceea ce ar fi fost un mare risc emoțional, ținând cont de starea mea fragilă de după despărțire. Nu, e absolut OK că mi-a căzut cu tronc Luke, și nu altcineva, e o situație foarte sigură. Nu se poate întâmpla absolut nimic.

Coborâm spre oraș pe același drum pe care am venit cu o noapte în urmă și care e amuzant de denivelat. Trebuie să mă țin bine dacă nu vreau să fiu aruncată afară de pe scaunul meu. Observ că Luke și Chaz au făcut o treabă foarte bună cu crengile care ne izbeau noaptea trecută, nu mai e nici urmă de ele acum. Deodată ieșim dintre copaci și ne trezim pe același drum de pe marginea râului pe care veniserăm din gară cu o noapte în urmă... numai că atunci era întuneric. Nu mă pot abține

să nu exclam, când văd pentru prima dată râul atât de aproape și la lumina zilei:

— Doamne, cât e de frumos!

Chiar e frumos. Râul aurit de soare curge încet, iar peste golfulețele pline de iarbă își apleacă crengile stejari înalți, umbrindu-i pe cei ce vor să facă o baie sau rafting.

— Pe Dordogne, îmi explică Luke, făceam și eu rafting când eram mai mic. Deși pare c-ar fi foarte rapid, după cum sună, să știi că nu e chiar așa. E, de fapt, o coborâre ușoară, chiar leneșă. Noi foloseam cauciucuri.

Impresionată de atâta frumusețe, nu sunt în stare decât să aprob din cap.

— Luke, serios, chiar nu pot să-nțeleg cum te poți întoarce în Houston când ai toate astea aici.

— Ce să zic, oricât de mult l-aș iubi pe taică-meu, parcă tot n-aș vrea să stau cu el, îmi spune râzând.

— Mda, din câte văd, și maică-ta e de aceeași părere.

— O scoate din minți. Ea are impresia că singurul lucru de care-i pasă lui taică-meu e vinul. Când e aici, nu face decât să se îngrijească de vin, iar când e în Texas, cu mama, nu face decât să se teamă pentru soarta vinurilor lui.

— Dar o iubește așa de mult! Chiar nu-și poate da seama, ce Dumnezeu, nici nu-și poate lua ochii de la ea!

— Probabil că are nevoie de mai mult de-atât, poate de o dovadă că, atunci când nu sunt împreună, se gândește totuși și la ea, nu numai la struguri.

Încă mai rumeg vorbele lui când luăm colțul și descopăr ferma familiei Laurent și pe doamna Laurent afară, udând explozia de iasomie din grădină.

— Uite-o pe mama lui Agnès! exclam și m-apuc să-i fac din mână: *Bonjour! Bonjour, madame*!

Doamna Laurent se uită dintre florile ei și ne face cu mâna zâmbind, la fel cum făcuserăm și noi.

— Măi să fie, îmi zâmbește Luke aruncându-mi o privire, da' știu că ești binedispusă în dimineața asta!

Mă fac mică la loc în scaunul meu, jenată de entuziasmul cu care o salutasem pe bucătăreasa de la Mirac:

— Nu mă pot abține, locul ăsta e încântător! Eu doar... mă bucur... așa de mult... că sunt aici...

Cu tine, sunt cât pe ce să adaug. Pentru prima dată însă, reușesc – nu știu cum – să-mi țin gura înainte s-o ia înainte fără mine.

— Hmm, nu știu ce să zic, dar mi se pare că ești genul de om care se simte bine oriunde s-ar duce, îmi răspunde Luke, virând spre orașul pe care-l văzusem o clipă în noaptea în care ajunseserăm. Bineînțeles, nu se pun la socoteală întâmplările cu iubiții care se dovedesc a fi niște hoți, adaugă făcându-mi cu ochiul.

Îi zâmbesc și eu, deși încă mă simt de parc-aș fi murit. De ce Doamne, iartă-mă, dintre toți oamenii de pe pământul ăsta a trebuit ca tocmai *lui* să-i povestesc viața mea amoroasă?!

O secundă mai târziu însă, pe când intram deja în Sarlat, toată supărarea mi se evaporă când văd jerbele de un roșu aprins coborând de la ferestre până spre capul meu, străduțele pavate și oamenii grăbindu-se spre piața în aer liber cu coșurile pline de baghete și legume. Parcă e un platou de filmare care redă un oraș medieval francez – doar că nu sunt pe un platou de filmare, ci chiar într-un oraș medieval francez! Chiar în mijlocul lui!

Luke trage mașina în fața unui magazin vechi încântător pe al cărui geam scrie cu litere mari, aurii „Boulangerie" și de unde răzbate un miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor care-mi face stomacul s-o ia razna.

— Te superi rău dacă te rog să mă aștepți în mașină? mă întreabă Luke. Așa n-ar mai trebui să caut loc de parcare. Nu durează decât un minut, trebuie doar să ridic comanda.

— *Pas un problème*, răspund, chestie care sper să însemne „Nici o problemă" – și bănuiesc că am dreptate, căci Luke îmi zâmbește și se grăbește spre magazin.

Cu toate astea, bruma mea de franceză e pusă la grea încercare imediat. O doamnă în vârstă, foarte îngrijit îmbrăcată se apropie de mașină și începe să turuie cu o viteză impresionantă. Singurul lucru pe care-l recunosc e numele lui Luke.

— *Je suis desolée, madame*, încerc să mă scuz... cred, *mais je ne parle pas français...*

Înainte s-apuc să spun ce-aveam de spus, femeia îmi spune într-o franceză englezită, bașca total scandalizată:

— Vai, dar mie mi s-a spus că *la petite amie* a lui Jean-Luc e franțuzoaică!

Bine măcar că știu ce-nseamnă *petite amie*.

— A, nu, stați așa, nu-s iubita lui Jean-Luc, suntem doar prieteni. Am venit într-o scurtă vizită la Mirac, Jean-Luc e în magazin, cumpără niște croasante!

Femeia e vizibil ușurată.

— Vai, iartă-mă, te rog, dar, cum îi știu mașina, am presupus că... Doamne, ce șoc! Ce scandal ar fi dacă Jean-Luc s-ar căsători cu o străină!

O măsor din cap până-n picioare pe femeia îmbrăcată într-un costum din lână subțire (bănuiesc că moare de cald în el!) și cu o eșarfă aleasă cu grijă și o întreb:

— Sunteți o prietenă a domnului de Villiers?

— Ah, dar pe Guillaume îl știu de ani de zile, am fost șocată când am aflat că s-a căsătorit cu femeia aceea din Texas. Spune-mi, te rog (își dă peste cap ochii perfect machiați), e și ea acolo? Doamna de Villiers, adică, e acum la Mirac? Am auzit ceva, dar...

— A, da, nepoata ei se căsătorește mâine și...

— Ce plăcere, *madame* Castille, îl aud pe Luke, care tocmai ce ieșise din brutărie cu două pungi imense în mână. Observ că zâmbește cam forțat, totuși.

— Oh, Jean-Luc! exclamă bătrâna, suspinând de plăcere când îl vede (OK, dar cine n-ar face asta?!), după care lansează un șuvoi de cuvinte în franceză în fața cărora Jean-Luc, pot să-mi dau seama, rămâne cam fără apărare.

Mă hotărăsc să intervin, așa că prind momentul când femeia se oprește în cele din urmă să mai ia și o gură de aer și-l întreb pe Luke:

— Luke, scuză-mă, dar n-ar trebui să ne întoarcem? Mă gândesc că lumea cam începe să se trezească la ora asta și-or să ne aștepte pentru micul dejun.

— Ai dreptate, zice Luke repede. Îmi pare rău, doamnă, dar chiar trebuie să plecăm. A fost o plăcere să vă revăd, oricum, și stați liniștită, o să-i transmit tatei urările dumneavoastră de bine!

Abia când ne îndepărtăm puțin Luke răsuflă ușurat și spune:

— Rămân dator, am crezut că n-o să mai termine de vorbit!

— Cred că e fanul tău numărul unu, spun nonșalantă. A crezut că sunt prietena ta și era cât pe ce să facă apoplexie când și-a dat seama că nu-s franțuzoaică, mi-a și spus c-ar fi un mare scandal dacă te-ai căsători cu o străină, la fel cum a fost și când s-au căsătorit ai tăi, se pare.

Luke turează mașina mai mult decât mi se pare că ar fi cazul.

— Exagerează, singura persoană care a fost scandalizată a fost ea, e topită după taică-meu de când erau copii. Acum, că ai mei sunt la un pas de divorț, abia așteaptă să se bage.

— Mda, numai că n-are cum să meargă, tatăl tău e încă îndrăgostit de maică-ta, nu?

— Așa-i, deși eu, unul, îl văd pe taică-meu în stare să se însoare cu zgripțuroaica numai ca să se vadă scăpat de gura ei... A, am uitat, ți-am luat ceva, îmi spune, arătându-mi punga cu croasante înmiresmate dintre noi.

— Un croasant? întreb, deschizând punga. Un val de miros de pâine caldă mă izbește. Mulțumesc!

Mă gândesc să nu aduc vorba despre dieta mea fără carbohidrați, deși, ca să fiu sinceră, am cam renunțat la ea încă de la chiflele din tren.

— Nu acolo, se repede Luke, privindu-mă ca pe o nebună, caută în cealaltă pungă!

Abia acum văd o pungă mai mică lângă cea cu croasante. O deschid.

— Nu se poate! Pentru o secundă, rămân fără cuvinte. Dar cum ai știut?

— Chaz mi-a zis ceva la un moment dat.

Scot baxul de șase cutii din pungă și rămân zgâindu-mă la el.

— Uau, sunt încă reci! mă minunez.

— Păi... o fi Sarlatul un oraș destul de vechi, dar asta nu-nseamnă că nu există frigidere și-aici.

Știu că e ridicol, dar mi se umplu ochii de lacrimi. Fac tot ce pot să le alung, nu vreau să creadă că plâng de bucurie că mi-a luat un bax de Cola light, pentru că nu-i așa. Nu e vorba de suc, oricum, ci de gest.

— M-m-mulțumesc, spun, încercând să vorbesc cât mai puțin, ca să nu mi se simtă tremurul din voce. T-t-tu nu vrei?

— Cu plăcere! Și nu, nu vreau, mulțumesc, prefer să rămân la cafeaua mea de modă veche. Deci, ce-ai hotărât?

— Să hotărăsc? întreb nedumerită, în timp ce iau o cutie și-ncerc să o deschid.

— Da, ce-ai hotărât să faci, până la urmă, când te întorci în State, rămâi în Ann Arbor sau te muți la New York?

Reușesc să deschid cutia, iar sunetul pe care-l face băutura e la fel de muzical în urechile mele ca și cel făcut de râul din stânga mea.

— Habar n-am. Adică, aș vrea să mă mut la New York, cu Shari, ți-am povestit, dar mă-ntreb ce-aș putea face acolo.

— În New York?

— Da. Serios acum, ca absolvent de Istoria modei, nu prea găsești mare lucru de făcut, trebuie să recunosc. Nu știu ce-o fi fost în capul meu.

— Hmm, face Luke cu un surâs misterios, să știi că eu cred că te-ai descurca tu cumva.

— Mda, sigur, spun sarcastic – gândindu-mă la mine, evident. Ca să nu mai spun că ar mai fi ceva, și-anume că încă n-am absolvit. Cum

Dumnezeu să găsesc ceva de muncă fără o diplomă de absolvire?

— Nu e chiar așa, zic eu, cred că depinde și de jobul pe care îl vrei.

— Știu și eu... poate ar fi mai simplu să mai rămân un semestru în Ann Arbor.

Bulele de Cola îmi gâdilă limba. Doamne, ce mi-a lipsit!

— Da, poate, spune Luke. Așa ai putea încerca să vezi dacă nu merge totuși relația cu nu-știu-cum-îl-cheamă ăla.

— POFTIM? Strig după ce reușesc să înghit. Să mă împac cu... despre CE Dumnezeu vorbești?

— Verificam doar, îmi răspunde Luke. Cum să spun, tu zici că vrei să mai rămâi în Ann Arbor, și știu că și el va fi acolo, sau n-am înțeles eu bine?

— Ba da, dar nu de asta vreau să rămân. Cum să-ți spun, mă gândesc că în Ann Arbor măcar mi-aș putea păstra slujba de la magazin, aș sta acasă și-aș mai strânge niște bani, după care, în ianuarie, aș putea să plec la Shari. Asta dacă nu-și găsește altă colegă de cameră între timp.

— Hmm, trebuie să spun că asta nu prea e o atitudine demnă de fata pe care am cunoscut-o în tren, cea care a plecat de capul ei în Franța cu toate că nici măcar nu știa dacă o să aibă unde rămâne peste noapte, îmi spune Luke în timp ce intrăm pe drumul spre Mirac.

— Nu-i chiar așa, știam că am unde să stau... Adică, știam că Shari e pe-aici pe undeva, n-aș fi fost singură.

— Uite, vezi, la fel ar fi și dacă te-ai muta în New York, n-ai fi singură nici acolo.

— Trebuie să recunosc că le cam ai cu potrivitul vorbelor. Da' de ce nu te muți tu la New York, doar ai intrat la New York University!

— Da, ce să spun, îmi răspunde Luke în timp ce ne zdruncinăm pe drumul de întoarcere. Numai că nu-s sigur că asta vreau într-adevăr să fac. Adică, e oare cazul să renunț la salariul meu cu șase zerouri pentru ce... pentru alți cinci ani de școală?

— Am înțeles, preferi deci să-i ajuți pe bogătani să mai adune ceva bani decât să salvezi niște vieți...

— Asta a cam durut!

Dau din umeri, mă rog, dacă se poate spune așa, căci încerc din răsputeri să protejez prețiosul elixir pe care-l țin cu greu în timp ce ne hurducăm cu mașina.

— Nu mă lua în seamă, vorbesc și eu să mă aflu în treabă, în nici un caz nu vreau să spun că treaba pe care o faci tu acum nu e importantă, dar mă gândesc că dacă s-ar dovedi că ai fi un medic bun, n-ar fi o pierdere de vreme să continui să faci ce faci acum?

— Păi chiar asta e problema, n-am de unde să știu ce fel de medic aș fi!

— Vezi, la fel cum nici eu nu știu dacă m-aș pricepe într-adevăr la ceva anume suficient de bine încât cineva din New York să mă și plătească pentru asta.

— Mda, deși știu eu pe cineva care mă tot bate la cap că, dacă nu încerci, nici n-ai de unde să afli.

Chiar atunci ieșim dintre copaci pe aleea circulară care duce la castel. Imaginea e chiar mai impresionantă acum, la lumina zilei, decât noaptea trecută, deși nu mi se pare că Luke ar remarca frumusețea asta, bănuiesc că e și din cauză că a văzut-o de atâtea ori până acum.

— Asta e cu totul altceva, spun. Cum să-ți zic, la tine e altfel, tu deja știi că ești bun la ceva, cineva te plătește bine pentru asta. Ai idee cât câștig eu? Opt dolari pe oră la Vintage to Vavoom! Îți imaginezi cam cât de departe aș ajunge cu opt dolari pe oră la New York? Mda, nici eu, dar bănuiesc că nu prea departe.

Când arunc o privire spre el să văd cam ce părere are despre peroraţia mea, observ că rânjește mai abitir ca oricând.

— Așa te comporți cu toată lumea? vrea el să știe. Sau sunt eu norocos că, într-un moment de slăbiciune, mi-ai destăinuit secretele tale cele mai ascunse?

— Luke, mi-ai promis că nu sufli un cuvânt despre asta! îi amintesc. Mai ales lui Shari, nu-i pomeni nimic despre teza mea...

— Hei, ascultă, ți-am promis că nu spun nimic nimănui, îți amintești? Și n-am s-o fac, poți să ai încredere în mine, îmi spune în timp ce trage mașina în fața castelului.

Pentru o secundă, cum stăm și ne uităm unul la altul peste punga cu croasante, pot să jur că între noi se petrece ceva, nu știu exact ce, dar n-am aceeași senzație ca atunci când am crezut că vrea să mă sărute, n-are nimic de-a face cu sexul ce se întâmplă între noi. E ceva care ține mai mult de înțelegere reciprocă, un fel de iluminare că suntem pe aceeași lungime de undă, un fel de magnetism...

O fi doar din cauza mirosului de croasante, e ceva vreme de când n-am mai gustat nici un fel de pâine.

Orice se întâmplă între mine și Luke ia sfârșit o secundă mai târziu, când ușa castelului se

deschide și Vicky, într-un chimono albastru-deschis, începe să se agite și să strige:

— Ce Dumnezeu ți-a luat atâta, murim toți de foame aici! Doar știi că-mi scade glicemia dacă nu mănânc ceva la prima oră!

Mda, s-a dus momentul meu cu Luke...

— Stai liniștită, am leacul pentru glicemia ta chiar aici, spune Luke vesel, luând punga cu cornuri, după care, când Vicky intră înapoi în casă, se întoarce spre mine și-mi face cu ochiul: Ca să vezi! Mi se pare c-am început deja să vindec oameni!

„Când se vorbește despre începutul secolului XX, lumea folosește mai mereu termenul de «la Belle Époque» adică «era frumoasă». Moda a fost cu siguranță una frumoasă – păr lung, decolteuri largi, tone de dantelă (vezi Winslet, *Titanic*, sau Nicole, *Moulin Rouge*). Toată lumea voia să arate ca o anume domnișoară Gibson (imagine creată de un popular artist cu același nume), chiar și fiica președintelui Roosevelt, «prințesa» Alice, purtându-și părul coafat în stilul acela, look destul de greu de menținut, de altfel, ținând cont de hobby-ul ei, șofatul."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

19

„Păstrează tăcerea, vorbește numai
când ești întrebat și chiar și-atunci
încearcă să fii cât mai scurt."

Epictet (55-135 d.Chr.), filozof stoic grec

Tot restul dimineții sosesc diverse lucruri. Mai întâi apare un camion care aduce ringul de dans, scena și sculele trupei – de data asta, nu cvartetul care apare pe la cele mai multe nunți de la Mirac, ci trupa lui Blaine, Satan's Shadow. Imediat ce muncitorii se apucă să monteze toate cele, apare un camion încărcat cu mese și scaune pliante pentru repetiție și recepție (amândouă se vor ține pe pajiște), clătinându-se periculos pe drumeag și doborând toate crengile la care Luke și Chaz nu au putut ajunge, motiv pentru care cei doi trebuie să meargă și să curețe drumul. E nevoie de lume pentru a-l descărca. Abia ce Shari, Chaz, Blaine – care, văzând că trupa lui nu mai ajunge, declarase că e plictisit și se apucase de descărcat – și cu mine apucăm să coborâm și ultimele scaune pliante din camion, că și apare altul, de data asta cel care aduce toată mâncarea ce va fi preparată pentru recepție de bucătarul-șef și personalul lui dintr-un restaurant din localitate. Care mâncare trebuie și ea descărcată și dusă în bucătărie, unde doamna Laurent supraveghează depozitarea, iar bucătarul-șef începe să pregătească aperitive pentru cocktailul de după-amiază... Adică pentru momentul

în care vor începe să apară oaspeții de departe, fie cu mașini închiriate, fie aduși de la gară de Dominique, care reușise să evite orice fel de muncă mai grea oferindu-se să se ocupe de asta. Primii sosesc mirele și părinții lui, care arată cam buimăciți, săracii. Sunt foarte curioasă să-l văd pe programatorul pe care Vicky îl preferase baronului texan dorit de maică-sa, și trebuie să recunosc, când îl cunosc în cele din urmă pe Craig, că pot să înțeleg de unde vine atracția. Să nu vă gândiți că ar fi vreo bunăciune, că nu e.

Dar când Vicky zboară spre el din casă, plângându-se de tot ce merge prost, de la prietenii pentru care nu erau camere la hotel până la Blaine, care-i spusese că rochia de repetiție o face grasă, Craig spune, la fel de buimăcit ca părinții lui la vederea castelului:

— Vic, liniștește-te!

Iar Vicky se oprește din plâns, cel puțin până în clipa când o parte din prietenele ei, la fel de drăguțe și de blonde, coboară dintr-un minibuz și aleargă pe tocurile lor ametitor de înalte s-o îmbrățișeze. Începe din nou să se plângă, iar Craig, deloc deranjat, îi conduce pe ai lui spre vie, unde domnul de Villiers abia așteaptă să le arate pivnițele.

Curând, întregul castel cade pradă unui atac al membrilor înaltei societăți din Houston, doamne stilate alături de soți în jachete bleumarin stil navy, cu care Dominique se întreține și râde. Ei, acești oameni cam ridică din sprâncene când apar ceilalți membri ai trupei Satan's Shadow, într-o dubă vai de mama ei, fiind primiți de Blaine cu salutul de rigoare, care înseamnă dat capul pe spate și urlat (ceea ce o face pe Vicky să fugă în casă, strigând

după maică-sa, iar pe Shari, care tocmai mă ajuta să mai întind o față de masă pe una dintre cele douăsprezece de pe pajiște, să dea din cap și să spună: „Doamne, cât mă bucur că sunt singură la părinți!").

Sunt mai mult decât bucuroasă când personalul începe să aranjeze mesele, căci așa putem și noi să mergem să ne schimbăm pentru cocktail, ceea ce e imperios necesar din moment ce-o să ne ocupăm de bar, adică de sticlele de vin și șampanie aduse de domnul de Villiers, iar eu una nu vreau să scârbesc pe nimeni cu hainele mele transpirate. Cum nu mă prea pricep eu la deschis sticle, trebuie să recunosc că seara începe să mi se pară din ce în ce mai interesantă.

Când cobor scările, deja simțindu-mă mai bine după un duș și în rochița neagră Anne Fogarty, aproape mă ciocnesc de un grup care urcă, conduși de Luke, care cară două valize ce par foarte grele.

— Îți zic, fiule, îl aud spunând pe un domn aproape chel în pantaloni kaki și tricou negru, e o oportunitate pe care nu trebuie s-o pierzi. Ești primul la care m-am gândit când am auzit.

În spatele chelului se agită Ginny Thibodaux:

— Gerald, tu auzi ce-ți spun eu? Am impresia că Blaine s-a apucat iar de fumat, aș putea să jur că miroase a fum, a chestia aia ciudată care le place așa de mult lui și prietenilor lui...

În spatele doamnei Thibodaux aleargă Vicky, spunând:

— Mamă, trebuie să vorbești cu el neapărat, acum îmi spune că idioții ăia din trupă nu vor să cânte cover-uri. Mamă, a jurat că vor cânta! Și-acum vine și-mi zice că n-or să cânte decât prostii de-ale

lor! Cum aș putea să dansez cu tata pe o piesă care se cheamă *Cheetah Whip*?

— Nu știu, draga mea, îi răspunde doamna Thibodaux, ce să fac, frate-tău e în starea asta de când l-a părăsit Nancy. Doamne, ce-aș vrea să cunoască și el o fată ca lumea! Ascultă, dintre prietenele tale...

— Ferească Dumnezeu, mamă, ce-i în capul tău? Mai bine ți-ai face griji pentru ceva care chiar contează, nu pentru el. Eu una n-am de gând să dansez cu Craig pe o melodie care se numește *I Wanna Bang Your Box*...

— Uau, salutare! îmi zâmbește Luke când le fac loc să treacă. Ia te uită ce drăguță suntem!

— Mulțumesc!

Arunc o privire spre tipul chel, am impresia că trebuie să fie multașteptatul tată al lui Vicky.

— Gândește-te un pic la asta, fiule, îi repetă lui Luke, e o oportunitate uriașă.

— Mulțumesc, unchiule Gerald, răspunde Luke, făcându-mi cu ochiul, în timp ce continuă să urce, cu nebunii după el, care vorbesc și vorbesc, deși nici unul nu ascultă ce spune celălalt.

Mă grăbesc să cobor, dar la capătul scărilor dau peste Dominique și doamna de Villiers, care și ele au un *tête-à-tête*, dar nu vorbesc suficient de încet încât să nu pot auzi ce spun:

— ...își deschid o filială în Paris, o aud pe Dominique. Unchiul Gerald spunea că i-a zis lui Luke imediat ce-a auzit despre asta. E o ofertă incredibilă, mult mai multe responsabilități – dar și bani! – decât are acum la Lazard Frères. Nu mai spun că „Thibodaux, Davies and Stern" e una dintre cele mai exclusiviste companii de investiții private din lume!

— Știu cu ce se ocupă compania pe care o conduce cumnatul meu, spune cu ironie în voce doamna de Villiers, ceea ce nu știu însă e când s-a hotărât Luke să se mute la Paris..

— Nu se poate, trebuie să glumiți! Doar mereu ăsta a fost visul nostru!

Mă sprijin de perete când îi aud vorbele. *Visul nostru.* Nu mai spune nimic altceva, ci se repede pe scări după Luke, abia observându-mă. Reușește însă să-mi arunce un mic zâmbet.

Bun, deci unchiul lui Luke i-a oferit o slujbă. Investitor bancar. La Paris. Pentru mult mai mulți bani decât câștigă acum.

E ridicol să fiu așa de afectată de vestea asta, doar l-am cunoscut pe tipul ăsta abia acum două zile. Tot ce simt pentru el nu e de fapt decât un mic foc de paie... cât despre chestia aia de azi-dimineață din mașină, probabil nu era decât recunoștința mea pentru Cola, nimic mai mult. Cu toate astea, nu pot să neg că am un nod în gât. Paris! Doamne, nu se poate muta la Paris, e și-așa destul de rău că stă în Houston, dar așa ar fi o țară întreagă între noi! Nu se poate!

Dar de ce-mi stă mie capul la asta, doar nu e treaba mea! Nu e deloc treaba *mea*, îmi repet în timp ce cobor restul treptelor... unde o găsesc pe doamna de Villiers, cufundată într-unul dintre fotoliile de catifea și arătând destul de tulburată. Îmi zâmbește scurt când mă vede, după care se întoarce la gândurile ei. Trec pe lângă ea, știu că probabil lumea are nevoie de mine afară, pot să aud murmurul scos de oaspeți în timp ce se adună pe pajiște pentru cocktail. Plus că, dacă e s-o luăm așa, chiar promisesem c-o să dau o mână de ajutor. Doar că deodată mă întreb cine are mai mare

nevoie de ajutor. Poate că de fapt mă înșel, poate chiar *e* treaba mea, altfel de ce l-aș mai fi cunoscut pe Luke în trenul ăla? Pot să spun cu mâna pe inimă că nu mai erau locuri libere. Dar oare *de ce* nu mai erau? Poate a fost un semn, poate chiar *trebuia* să mă așez lângă el, ca acum să pot face ceea ce sunt pe cale să fac. Adică să-l salvez.

Iac-așa, înainte să mă pot răzgândi, mă întorc spre fotoliul în care se cufundase doamna de Villiers, care își ridică privirea spre mine în momentul în care își dă seama că stau în fața ei.

— Da, draga mea, te pot ajuta cu ceva? Iartă-mă, te rog, nu ți-am reținut numele...

— Lizzie, spun repede, cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare.

Nu-mi vine să cred ce fac, dar, pe de altă parte, simt că e cumva de datoria mea s-o fac.

— Lizzie Nichols. Îmi cer iertare, dar am auzit din greșeală o parte din discuția dumneavoastră cu Dominique, spun arătând cu capul scările pe care dispăruse aceasta, și voiam să vă spun ceva ce-aș vrea să rămână între noi, și-anume că nu e cu totul adevărat ce v-a zis ea.

Doamna de Villiers clipește des. Chiar e o femeie frumoasă, pot să înțeleg foarte bine de ce domnul de Villiers e așa de îndrăgostit de ea și atât de deprimat la gândul că ea nu-l mai iubește.

— Ce anume nu e în totalitate adevărat, draga mea?

— Păi, treaba asta cu Luke și cu mutatul lui la Paris, mă reped, ca s-apuc să spun tot înainte să ne întrerupă cineva... sau înainte să-mi vin în fire. Din câte știu eu, Dominique vrea să vină la Paris, dar Luke nu prea. De fapt, el cam cochetează cu ideea de a face medicina, a aplicat deja la NYU și

a fost acceptat. Știu că n-a mai spus asta nimănui, cu excepția mea, numai că n-a hotărât încă ce va face, deși eu una sunt de părere că dacă n-o va face, va regreta toată viața. Mi-a spus cât de mult a visat să ajungă medic, singura lui problemă fiind însă că nu s-a putut hotărî să mai facă alți patru ani de școală... de fapt, cinci, ținând cont de programul în care trebuie să se înscrie ca să-și ia creditele necesare pentru a începe...

Vocea mi se cam subțiază pe măsură ce-mi dau seama, după expresia din ce în ce mai uimită de pe fața femeii, de cât de stupide îi par vorbele mele.

— Medicină?!

Doamna de Villiers are ochii machiați cu un albastru deschis care îi pune în evidență stropii verzi din pupilele de culoarea alunei. Verdele e foarte vizibil în momentele în care-și deschide larg ochii, cam cum face acum.

— E adevărat că Luke spunea mereu când era mic că vrea să se facă doctor, spune repede, precipitată, mereu căra acasă tot felul de animăluțe bolnave sau rănite ca să le îngrijească, și aici, și la Houston...

— Eu, una, cred că medicina e ceea ce i-ar fi plăcut să facă, răspund aprobând din cap, numai că nu cred că transformarea Mirac-ului într-un loc de recuperare pentru cei ce fac operații estetice e o alternativă prea potrivită...

— *Poftim?!*

O umbră de groază trece peste fața mamei lui Luke.

A, nu! Nu-mi spune că iar am făcut-o! Doar că, după cum arată săraca femeie, cred că așa e. E la fel de șocată de parcă tocmai i-aș fi spus că Jimmy Choo nu mai face pantofii care-i poartă

numele, ceea ce e fals. OK, înțeleg că Dominique n-a suflat o vorbă despre treaba cu liposucțiile părinților lui Luke.

— Păi...

Of, Doamne, nu la asta voiam să se ajungă în momentul în care am abordat-o pe doamna de Villiers, n-am vrut s-o torn pe Dominique. Tot ce-am vrut să fac a fost să-i spun mamei lui Luke că fiul ei are o dorință secretă... o dorință despre care, acum îmi dau seama, n-ar fi vrut să afle toată lumea, numai că am avut eu grijă de asta, ca de obicei.

— Eu doar... adică... dacă via nu merge chiar așa de bine, încep să mă bâlbâi, încercând să schimb cumva subiectul... mă gândeam că o alternativă ar fi să închiriați Mirac-ul oamenilor cu bani, normal, care și-ar dori să-și petreacă o lună într-un castel, sau poate pentru întâlniri de nu știu câți ani de la terminarea liceului...

— *Chirurgie plastică?* repetă doamna de Villiers, iar tonul ei mi-aduce aminte de cel al lui Luke în momentul în care-i pomenisem și lui de ideea lui Dominique. Încercarea mea de a schimba subiectul eșuează lamentabil.

— Cine Dumnezeu ar putea sugera vreodată...?

— Nimeni, mă grăbesc să o asigur, am auzit la un moment dat spunându-se ceva de genul ăsta, dar...

— *Pe cine* anume ai auzit spunând asta? vrea să știe doamna de Villiers, pe care expresia de groază n-o mai părăsește.

— Hmm... Mi se pare mie sau mă strigă Shari? Trebuie să plec, îmi pare rău, spun, dorindu-mi să mă-nghită pământul.

Reușesc să scap și ies din casă cât pot de repede.

Sunt un om mort. Nu-mi vine să cred ce-am fost în stare să fac. Doamne, *de ce*-oi fi făcut asta? De ce mi-am lăsat iar slobodă gura asta mare, mai ales că discuția n-avea nici măcar cea mai mică legătură cu mine? Dar absolut NIMIC. Dumnezeule, cât de cretină pot să fiu!

Cu obrajii în flăcări, mă grăbesc spre Chaz, care e deja la bar (de fapt, o masă pliantă lungă acoperită cu o față de masă), unde așteaptă deja o coadă de vreo treizeci de texani însetați primul cocktail al zilei.

— Aici erai, spune Chaz când mă vede. Pare că nu-mi observă nici roșeața feței, nici starea de paranoia avansată în care simt că m-am afundat. Bine c-ai apărut în sfârșit, pune mâna și deschide vreo câteva dintre sticlele alea de șampanie. Unde-i Shari?

— Credeam că e aici, cu tine, îi răspund, întinzându-mă după o sticlă.

— Nu-mi spune că încă n-a ieșit! Chaz dă nervos din cap, după care-l întreabă pe tipul din fața lui cu ce-l poate servi.

— *Stoli* cu gheață, răspunde acesta.

— Îmi pare rău, omule, dar pot să-ți ofer doar bere sau vin.

— Ce căcat?! se enervează tipul.

— Amice, cum să-ți spun, te afli pe o plantație de viță-de-vie, la ce dracu' te așteptai? întreabă Chaz, măsurându-l de sus până jos.

— Bine, bere să fie, atunci.

Chaz ia o sticlă de șampanie, după care mă privește întrebător. Scosesem împletitura de metal, doar că mă împotmolisem la dop, care-mi tot alunecă în mână. Și nu vreau să pocnesc pe nimeni cu vreun dop de șampanie, zău că nu!

De ce oare i-oi fi povestit doamnei de Villiers despre dorința secretă a lui Luke? De ce i-am zis și despre chestia cu liposucțiile? Oare de ce sunt fizic incapabilă să-mi țin gura?

— Încearcă cu un șervet, îmi sugerează Chaz, aruncându-mi unul.

Îi arunc o privire complet goală, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbește. Colac peste pupăză, acuma mi-or mai curge și balele!

— Pentru dop, femeie! se enervează Chaz.

— Despre asta era vorba! Iau sticla, înfășor șervetul peste și trag dopul, care iese imediat și foarte ușor, cu o pocnitură, și nici nu rănesc pe nimeni.

Ce frumos! Uite că pot face și eu ceva cum trebuie! Mă acaparează treaba asta, la un moment dat se pare că începem să avem chiar și un oarecare ritm... până când Shari apare brusc lângă noi.

— Unde naiba ai fost? o întreabă Chaz, dar Shari nici nu-l bagă în seamă. Abia atunci văd că-i scapără ochii de mânie, plus că se uită fix la mine.

— Ia spune, Lizzie, cam când așa aveai de gând să-mi zici și mie că de fapt nici măcar n-ai absolvit?

„Începutul Primului Război Mondial a prins moda feminină trecând prin niște schimbări cel puțin la fel de fierbinți precum era și climatul politic. Corsetele au fost abandonate complet, talia a coborât, iar poalele s-au scurtat până spre genunchi. E prima dată în istoria modei când linia bustului nu mai e importantă. Femeile cu sâni mici au cunoscut triumful, în timp ce suratele lor mai dotate au trebuit să recurgă ele de data aceasta la tot felul de artificii pentru a încăpea în hainele la modă acum."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

20

„Dacă nu poți spune nimic de bine
despre cineva, ia un loc lângă mine."

Alice Roosevelt Longworth (1884-1980),
autoare americană

Nu pot să cred că m-a trădat! Am avut încredere în el, și uite!

— Dar aveam... voiam să-ți spun, mă bâlbâi.

— Un Kir Royale, vă rog, spune o femeie care pare a-și regreta decizia de a purta mâneci lungi pe căldura asta.

— Și când, mă rog, aveai de gând s-o faci? mă întreabă Shari.

— Păi, spun în timp ce-i torn femeii un pahar de șampanie în care adaug un strop de lichior de coacăze negre, cât de curând. Ce vrei, abia ce-am aflat și eu! Și-apoi, de unde naiba să știu că trebuia să scriu și-o lucrare?

— Dac-ai fi dat ceva mai multă atenție școlii și mai puțină hainelor și unui anumit domn din Anglia, poate-ai fi aflat.

— Nu-i corect, îi răspund în timp ce-i întind femeii cocktailul, din care reușesc să-i vărs doar câțiva stropi pe mână, doar știi foarte bine că hainele sunt de fapt obiectul meu de studiu!

— Ești ceva...! Cum dracu' ai de gând să te muți la New York cu mine și cu Chaz dacă nici măcar n-ai absolvit?

— Dar n-am spus nici o clipă că mă mut cu voi!

— Mda, nu acum, asta-i clar.

— Hei, fetelor, îl aud pe Chaz, care pare cam plictisit, vă calmați odată? Avem o groază de texani aici care vor să bea, și voi țineți coada!

Shari mi-o ia înainte și o întreabă pe femeia plinuță pe care tocmai voiam s-o servesc ce dorește.

— Shari, eu eram acolo, spun, rănită.

— Lizzie, nu mai bine ai face tu ceva util și te-ai apuca de lucrarea aia?

— Shari, nu ești corectă, să știi, chiar m-am apucat de ea, am lucrat de când...

Mă întrerupe însă un hohot care sparge tăcerea nopții, și care pare să vină de undeva de la etajul al doilea. Plânsul e urmat de strigăte – „Nu, nu, nu!" – pe care le recunosc după intensitate ca fiind ale unei singure persoane de la Mirac: Vicky Thibodaux.

Craig, care în clipa aceea era chiar în fața barului, pleacă glonț spre casă. Blaine, aflat după el la coadă, îi strigă:

— N-o face, omule, nu te duce. Orice-ar fi, crede-mă că nu vrei să știi!

Craig însă pare deja resemnat.

— Mă întorc imediat, ne spune și se îndreaptă spre casă.

— Treaba ta, da' fii sigur c-o să-ți pară rău, strigă Blaine după el, apoi se îndreaptă spre mine și-mi spune: „Să-mi bag picioarele, da' la fiecare minut se mai naște un fraier!"

— Da' ție ți-a trecut vreodată prin căpșorul ăla că ar putea fi o chestie serioasă la mijloc? sare Shari, care clar n-are chef de glume azi. Evident, nu împărtășește deloc nepăsarea lui Blaine, deși nici pe alții nu-i prea interesează. Cu excepția ei lumea

de pe pajiște, aparent obișnuită cu crizele lui Vicky, ignoră total ce-a auzit.

— Când e vorba de sor-mea? Ceva serios nu e deși cu ea e ceva în neregulă de când s-a născut. Nu știu dacă ai mai auzit expresia, da' noi îi spunem copil răsfățat.

Chiar atunci o văd pe Agnès alergând de mai să-și dea sufletul spre mine:

— *Mademoiselle! Mademoiselle!* Vor să veniți... în casă! Spuneau că e ceva urgent!

— Cine mă cheamă? întreb, minunându-mă.

— Doamna Thibodaux... și fiica dânsei... în casă... urgență...

— OK, Agnès, calmează-te, mă duc acum, îi spun, lăsând șervețelul. Dar... ia stai, tu de când știi engleză?

Agnès clipește des, după care-și dă seama c-a fost prinsă cu mâța-n sac:

— Vă rog mult, nu-i spuneți domnișoarei Desautels, mă imploră.

Amuzat, Chaz îi face cu ochiul:

— Bine, bine, dar de ce te prefaci că nu știi o boabă engleză când de fapt nu-i așa?

În momentul ăsta, din galbenă, Agnès se face roșie ca focul și dă din umeri:

— N-o suport! Iar faptul că nu-nțeleg ce-mi spune o enervează rău, așa că o fac dinadins.

— Uau!

— O...K, spun în cele din urmă, apoi îi asigur pe Chaz și Shari că mă întorc imediat. Shari, cu buzele strânse, nu comentează, dar Chaz, care umple pahare într-un ritm năucitor, îmi spune:

— Hai, du-te, o să te înlocuiască Agnès, nu-i așa, Agnès?

— Sigur că da, spune fata și se apucă să desfacă sticlele cu îndemânarea unuia care obișnuiește să facă des treaba asta.

Mai ezit o clipă, după care ies din spatele barului și mă îndrept spre casă, ușurată că scap de Shari, dar furioasă pe Luke. De ce? De ce a trebuit să-i spună, doar chiar azi-dimineață m-a asigurat că nu-mi va trăda secretul?! Bun, de acord că nici eu n-am prea fost corectă în ceea ce privește propriul lui secret, totuși... secretul lui nu e de natură să-i pună toată lumea în cap! Cu toate astea, ar fi trebuit să-mi dau seama că așa se va întâmpla, bărbații nu sunt niciodată în stare să țină un secret. OK, recunosc că nici eu nu-s bună la asta, dar nu știu de ce mi-am imaginat că Luke ar fi altfel decât ceilalți bărbați, am crezut că-i pot spune orice...

Vai de capul meu! Oare *ce* altceva i-o mai fi spus lui Shari? Nu cumva i-o fi zis și despre știți-voi-ce? Nu, sigur nu, altfel clar mi-ar fi aruncat ea ceva, nu și-ar fi făcut în nici un caz probleme că le-ar fi șocat pe individele alea, „fiicele revoluției americane". Probabil ar fi răcnit ceva de genul: „NU-MI SPUNE CĂ I-AI FĂCUT LUI ANDY SEX ORAL DE MILĂ, DOAR NU EȘTI COMPLET DUSĂ CU CAPUL!" Sau cel puțin așa cred c-ar fi reacționat...

Toate astea mi se învălmășesc în cap pe când urc scările. Nu văd pe nimeni până ajung la al doilea etaj, unde dau peste Craig, care bocănește la ușa lui Vicky, rugând-o să-l lase să intre:

— Vic, te rog, lasă-mă să intru! Acum!

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Craig, cu răsuflarea tăiată.

— Habar n-am, îmi răspunde mirele, dând din umeri, ceva legat de rochie. Nu-mi dă voie s-o văd, cică poartă ghinion, așa că nu mă lasă să intru.

— Probleme cu rochia? Încep să bat și eu în ușă:

— Vicky, sunt eu, Lizzie, pot să intru?

— Nu! zbiară dinăuntru.

Nici n-apuc bine s-aud ce spune, că ușa se deschide rapid, numai că cea care-mi deschide nu e Vicky, ci maică-sa, care strecoară afară un braț, mă înșfacă de un umăr și mă trage înăuntru, după care îi spune viitorului ginere să se care și trântește ușa. Privirea mi se îndreaptă instantaneu, după ce traversează camera largă, cu tapet roz și un pat-canapea imens, spre fata care bocea într-un colț, pe un scaun la fel de roz. Doamna de Villiers îi mângâie părul, încercând s-o mai calmeze. Dominique, care nu știu de ce nu pare prea încântată că mă vede, îmi aruncă o privire tăioasă.

— Dominique mi-a zis că te pricepi la cusut, îmi zice doamna Thibodaux, care încă nu mi-a dat drumul la umăr, e adevărat?

— Păi, da, știu să cos, spun, destul de confuză.

— Bun, ia vezi, crezi că se mai poate face ceva pentru asta? mă întreabă doamna Thibodaux în timp ce mă întoarce spre fiică-sa, care între timp se ridicase de pe scaun... și care poartă cea mai îngrozitoare rochie de mireasă pe care am văzut-o în viața mea. Arată de parcă o fabrică de dantelă ar fi vomitat peste ea, e plină-ochi de dantelă peste tot, la margini, la gât, pe corsaj, pe fustă, suprapusă peste tiv. Genul de rochie de mireasă la care visează totuși niște fete... Dar pe la vreo nouă ani!

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Nu reușesc decât s-o fac pe Vicky să se umfle și mai tare de plâns.

— Vezi, nu ți-am spus eu? se stropșește la maică-sa.

Doamna Thibodaux își mușcă buzele:

— Eu i-am zis că nu-i chiar atât de rău... e așa de supărată...

Îi dau un ocol miresei ca să văd și partea din spate a rochiei, și descopăr că e exact așa cum mă așteptasem: o fundă enormă de dantelă chiar în dreptul fundului! Nici că se putea mai rău. Schimb o privire cu mama lui Luke, care-și îndreaptă sugestiv ochii spre cer.

— Mda, trebuie să spun că nu stăm prea bine, zic în cele din urmă.

Vicky începe iar să sughită:

— Cum ai putut lăsa să se-ntâmple asta, mamă?

— Poftim?! sare indignată doamna Thibodaux, doar ți-am spus, te-am avertizat că exagerezi! Și-a creat-o singură, îmi explică apoi, după care un croitor parizian i-a făcut rochia exact după schițele ei.

OK, asta explică totul. Amatorii nici măcar n-ar trebui lăsați să încerce să-și creeze singuri hainele, mai ales rochia de mireasă.

— Dar n-am vrut să arate așa, se vaită Vicky. La ultima probă n-arătam așa!

— Doar ți-am spus, Vicky, te-am rugat să nu aștepți până în ultima zi ca să-ți probezi rochia! Și ți-am mai zis și că ai exagerat cu toată dantelăraia asta, numai că tu nu mă asculți niciodată, ai ținut-o una și bună că o să fie foarte bine, ba chiar ai vrut mai multă dantelă!

— Dar voiam să fie o rochie *originală*!

— Dacă asta ai vrut, într-adevăr, sunt de acord, asta ai obținut, îi răspunde sec maică-sa.

— Întrebarea e, o aud pe Dominique pentru prima dată de când intrasem în cameră, dacă poți s-o repari cumva.

— Eu?! S-o repar? Cum...?

— Nu știu, scapă de toate astea, sughite Vicky, ridicând o bandă de dantelă care atârnă, inexplicabil, de altfel, de corsaj.

Mă mai uit o dată la rochie. Exact cum bănuiam, dantela e cusută de mână, iar cusăturile sunt de-a dreptul superbe. Numai că-mi va fi cu totul imposibil să scot ceva fără să rup materialul de dedesubt.

— Chiar nu știu ce să spun, uitați-vă, dantela e cusută direct pe materialul de dedesubt, dacă o scot, e posibil să rămână găurile de la cusături și s-ar putea să arate foarte ciudat după aceea.

— Mai ciudat decât e deja? spune Vicky ridicându-și mâinile și făcând astfel să-mi apară în fața ochilor un fel de aripi de dantelă care pornesc din mânecile rochiei.

— Doamne Dumnezeule! nu se poate stăpâni mama lui Luke când le vede.

— Nu poți astupa cumva găurile? mă întreabă doamna Thibodaux.

— La timp ca s-o poată purta mâine după-amiază, chiar, adaugă mama lui Luke, după care intervine soră-sa:

— Hai, Ginny, fii serioasă, nici măcar un croitor profesionist – asta în cazul fericit în care-am mai găsi vreunul la ora asta – n-ar fi în stare s-o facă.

— Hmm, din câte spune Jean-Luc, care nu mai încetează să-mi povestească despre nenumăratele talente ale lui Lizzie, cred că ea ar fi în stare, o aud pe Dominique.

Luke nu-ncetează să vorbească despre mine? Numeroase talente? Ce talente? Despre ce naiba vorbește fata asta?

— Serios? întreabă doamna de Villiers, privindu-mă cu interes. Nu-mi dau seama dacă interesul ei e stârnit de ceea ce tocmai spusese Dominique sau e doar curiozitatea ei legată de ce-i povestisem mai devreme despre dorințele secrete ale fiului său.

— Jean-Luc îmi spunea că-și face singură hainele, mai adaugă Dominique. Chiar și cea pe care o poartă acum e făcută de ea!

— Ce? sar eu repede. Nu-i adevărat, asta e o rochie Anne Fogarty de prin anii '60, n-am făcut-o eu!

— Hai, Lizzie, nu mai fi așa modestă! râde Dominique. Jean-Luc mi-a spus tot.

Despre *ce* Dumnezeu vorbește? Ce se întâmplă aici? Ce naiba i-a spus Luke despre mine? Și ce naiba face băiatul ăsta, de ce umblă pe-aici vorbindu-le tuturor despre mine?

— Eu, una, zic că o să fie o nimica toată pentru Lizzie să refacă rochia Victoriei, mai adaugă Dominique.

— Oh, exclamă doamna Thibodaux, lovindu-și palmele, cu lacrimi – lacrimi adevărate – la colțurile ochilor, adevărat, Lizzie, chiar poți s-o faci?

Mă uit de la ea la doamna de Villiers și de la aceasta la Dominique, apoi o iau de la capăt. Ceva se întâmplă aici, ceva ce, încep să bănuiesc, are mai multă legătură cu Dominique decât cu oricine altcineva.

— Chiar poți s-o faci, Lizzie? mă întreabă și doamna de Villiers, îngrijorată.

Oare Luke a spus într-adevăr toate astea despre mine? Nu pot să-l dezamăgesc, nu mai contează că m-a pârât lui Shari.

— Să văd ce pot să fac, dar nu promit nimic, să știți...

— Nu mă interesează, numai nu vreau s-arăt ca Stevie Nicks în ziua nunții mele, îmi spune Vicky.

Înțeleg unde bate. Totuși...

— Dă-ți jos rochia și las-o pe Lizzie să se ocupe, se îndreaptă doamna Thibodaux către fiică-sa, și pune-ți rochia pentru repetiție, ne așteaptă o grămadă de oameni jos. Numai Dumnezeu știe ce-or fi crezând că se întâmplă aici.

Nu mi s-a părut c-ar fi prea multă lume alarmată de țipetele lui Vicky, asta probabil pentru că i se întâmplă destul de des. Un moment mai târziu cercetez cu atenție un morman de satin și dantelă.

— Lizzie, faci ce poți, îmi spune doamna Thibodaux, în timp ce Vicky își pune o rochie roz și-și reface machiajul distrus de lacrimi, după care deschide ușa și-l întâmpină pe Craig, care o aștepta calm tot timpul ăsta.

— Cert e că mai rău de-atât n-ai cum s-o faci s-arate, îmi zice și mama lui Luke când trece pe lângă mine.

Dominique e cea care adaugă, în timp ce pornește după cele două surori, „Noroc", cu o sclipire așa de malițioasă în ochi încât îmi dau seama, prea târziu, de altfel, că tocmai îmi săpasem de una singură o groapă din care n-aveam să reușesc niciodată să mai ies. Iar Dominique fusese cea care-mi pusese în mână lopata...

Partea a treia

„Primul Război Mondial a fost răspunzător de moartea a milioane de oameni, dar poate cea mai importantă dintre ele a fost moartea prejudecăților dinainte de război. O generație întreagă de femei care făcuseră «muncă de război» în timp ce bărbații lor erau plecați pe front și-a dat seama că, din moment ce lumea era pe cale să se sfârșească, puteau începe să fumeze, să bea, în general, să facă tot ceea ce le fusese interzis atâția ani.

Fetele care-au început să se comporte astfel au fost numite *flappers*, pentru că-și desfăceau aripile precum puișorii care învață să zboare pentru prima dată, pentru a-și câștiga independența. În ciuda părinților și, uneori, a legii, fetele astea și-au tuns părul, și-au scurtat fustele până la genunchi, dând tonul unui nou curent din care se inspiră trendsetterii din ziua de azi (vezi: Stefani, Gwen, L.A.M.B. designs; Spears, Britney, topul cu bretele pe după gât)."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

21

„Degeaba încerci să ții un secret față de cineva care are dreptul să-l știe. Tot se va afla."

Ralph Waldo Emerson (1803-1882), eseist, poet și filozof american

OK, e-n ordine, sunt în stare să fac asta. Trebuie să dau jos toate tighelurile, noroc că am trusa de cusut la mine, o să fie o nimica toată. Pur și simplu o să dau jos toată nenorocita asta de dantelă și apoi o să-ncerc să mă dumiresc ce-aș putea face cu ce mai rămâne. O să fie bine... trebuie să fie bine, că, dacă nu, nu numai că o să fiu cea care i-a stricat miresei ziua, dar o să-i dezamăgesc și pe oamenii ăștia, care-au fost așa de drăguți cu mine.

Bun, deci trebuie să fac treabă bună aici. Trebuie să... smulg. OO...K, arată cam nasol, Poate-ar fi mai bine să încep cu funda de dantelă de la spate. Smulg. Mda, arată deja mai bine. Foarte bine. Continui să smulg.

Ideea e că știu eu pe cineva care chiar ar vrea s-o dau în bară, mi-am dat seama din clipa în care Dominique a început să spună ce-a spus. Probabil că Luke n-a zis nimic din ce-a povestit ea – smulg! –, cum că aș fi foarte talentată sau mai știu eu cum. Nu-mi vine să cred ce gâscă am fost, cum de-oi fi crezut asta? Ideea e că Dominique știa că dacă mă ia așa, o să-mi fie mult mai greu să refuz. Iar ea nu-și dorea altceva decât să mă înham la treaba asta ca să am cu ce da greș. Numai că eu, una, chiar –

smulg! – nu-nțeleg de ce-și dorește atâta s-o dau în bară? Ce naiba i-am făcut? Tot timpul am încercat să fiu cât mai drăguță cu ea. Da, OK, de acord că n-a fost prea fumos că i-am povestit mamei lui Luke despre dorința secretă a fiului ei de a se face doctor, are tot dreptul așadar să fie un pic furioasă pe mine, din moment ce-și dorește așa de mult să se mute la Paris. Plus c-ar mai fi și faptul că i-am cam dat în vileag planul de a transforma Mirac-ul într-un hotel pentru recuperare după operații estetice... dar stai, nu i-am spus doamnei de Villiers a cui ar fi ideea! Astea fiind zise, eu una chiar nu-nțeleg de ce trebuie să fie așa de-a dracului, doar știe la fel de bine ca mine că rochia asta e o cauză pierdută. Nici măcar Vera Wang n-ar putea-o salva, nimeni, de altfel, n-ar fi în stare. Ce dracu' o fi fost în capul lui Vicky, cum e posibil să-i fi trecut prin minte...

— Lizzie! îl aud pe Chaz strigând la ușa camerei mele.

— Intră!

Deschide ușa și-și bagă capul înăuntru:

— Lizzie, ce naiba faci aici, doar știi c-avem nevoie de tine...

Vocea i se subțiază pe măsură ce vede ce nebunie e în camera mea. Peste tot plutește dantelă.

— Maica Domnului! Lizzie, ce s-a-ntâmplat aici, a explodat cumva Zâna Dantelăriei la tine-n cameră?

— Eh, o urgență cu rochia de mireasă, îi răspund arătând spre rochia Victoriei.

— Da' cine naiba se mărită, Björk?

— Mda, foarte amuzant, ce să zic! Oricum, să nu m-așteptați la bar prea curând, o să am ceva de furcă cu chestia asta.

— Așa mi se pare și mie! Lizzie, întreb și eu să mă aflu în treabă doar, da' ce anume știi tu despre cum se repară o rochie de mireasă?

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă umfle plânsul:

— Ce să zic, o să vedem după, nu?

— Mda, probabil că da. Stai liniștită, ne descurcăm noi jos, până la urmă nu-s decât niște încrezuți care povestesc întruna despre iahturile lor. Da' ia ascultă, Lizzie, ce s-a întâmplat mai devreme între tine și Shari?

Strănut și-mi frec nasul de umăr ca și cum m-ar fi gâdilat de mama focului:

— A aflat că n-am absolvit.

— Asta-i tot?! Doamne sfinte, după cum a reacționat, am fost convins c-ai zis ceva despre Mr. Jingles, știi că încă e sensibilă la subiectul ăsta...

— Nu, nu, pur și simplu am tot amânat să-i spun că nu mi-am terminat lucrarea, iar acum a aflat, habar n-am cum.

E-adevărat că suntem chit, eu și Luke, adică – el i-a povestit lui Shari că nu mi-am făcut lucrarea, eu i-am povestit mamei sale despre visul lui de a se face medic. Numai că scuza mea e că nu sunt *fizic* în stare să păstrez un secret. A lui însă care e?

— De-asta e ea supărată, că nu ți-ai terminat lucrarea? Doamne sfinte, da'-i o nimica toată! O să vorbesc eu cu ea, stai liniștită.

— OK, spun, trăgându-mi nasul – la privirea lui întrebătoare, sar să-i spun că am o alergie. A, și mulțumesc, Chaz!

— Stai liniștită... și baftă, s-ar părea că ai nevoie, adaugă după ce mai aruncă o privire în cameră, apoi pleacă.

Nu-mi pot stăpâni un oftat, dar mă adun repede. Pot s-o fac, sunt în stare s-o fac, am mai făcut asta de sute de ori la Vintage to Vavoom cu rochii care nu se vindeau pentru că erau mult prea urâte. Câteva tăieturi și câte o bucată de catifea roz ici și colo și gata, *voilà*! *Parfait!* Mereu am reușit să le dăm, la jumătate de preț.

Reușesc în cele din urmă să dau jos aripile din dantelă când iar îmi bate cineva la ușă. N-am nici cea mai mică idee cât timp a trecut de când stau aici și muncesc, dar îmi pot da seama privind pe fereastra mititică de la capul patului că soarele asfințește, pentru că cerul arată ca un diamant colorat. De afară ajung până la mine râsete și clinchet de tacâmuri de argint, de unde-mi dau seama că oaspeții s-au așezat la masă. Cum ajutasem și la descărcatul camionului cu mâncare, sunt aproape sigură, după cum arătau minunile alea, că mâncarea e delicioasă, mai ales că sunt la mijloc și trufe, și *foie gras*.

— Intră, răspund, crezând că s-a întors Chaz, dar, surpriză, nici urmă de Chaz, ci descopăr șocată că la ușa mea e Luke.

— Hei, exclamă, strecurându-se în cămăruță, uitându-se în jur și devenind deodată cam îngrijorat – și cum să nu fie, camera mea, săraca, arată fix ca o fabrică de confeti.

— Mi-a zis Chaz cu ce te ocupi aici... Să știi că n-am avut nici cea mai mică idee că te-au convins să faci asta, e nebunie curată!

— D-d-da, sughit, hotărâtă să nu plâng, cel puțin, nu în fața lui. Nebunie, ai dreptate.

Hai, Lizzie, rezistă, poți s-o faci!

— Ce nu-nțeleg eu, Lizzie, e cum te-au convins să te bagi în chestia asta! Doamne sfinte, doar

știi foarte bine că nimeni nu poate să facă o rochie de mireasă într-o noapte, de ce n-ai refuzat?!

— De ce n-am refuzat?

A, nu, nu pot să cred, mă pufnește plânsul, pot deja să simt lacrimile, fierbinți, în spatele pleoapelor.

— Doamne, Luke, chiar așa, habar n-am de ce n-oi fi spus nu, poate a avut de-a face cu prietena ta, care povestea în stânga și-n dreapta cât de talentată spuneai că sunt!

— Poftim? Luke face un pas înapoi. Dar n-am zis...

— Îmi dau seama. *Acum* îmi dau seama, dar mai devreme, o parte din mine spera că-i adevărat... Înțelegi tu, îmi doream să fie adevărat c-ai spus ceva frumos despre mine. Din păcate, nu mi-am dat seama decât prea târziu c-am picat în cursă.

— Despre ce vorbești... Lizzie, stai așa, tu plângi?

— Nu, deloc, spun, ștergându-mi ochii umezi cu mâna, nu plâng deloc, sunt doar foarte obosită. Am avut o zi grea... și să știi că nu apreciez deloc ce-ai făcut!

— Da' *ce* am făcut?!

Luke pare total dat peste cap... dar, așa cum stă acum în lumina veiozei de lângă pat, e al naibii de *hot*. E îmbrăcat de petrecere, cu o cămașă albă și un pantalon la dungă. Albul cămășii pune în evidență bronzul gâtului și al brațelor. Mda, numai că de data asta nu mă mai las pradă farmecelor de genul ăsta!

— De parcă n-ai ști!

— Da' chiar nu știu! Habar n-am de ce ți-a spus Dominique toate tâmpeniile alea, Lizzie, dar îți jur...

— Nu vorbesc despre ce i-ai spus lui Dominique, îl întrerup, știu deja că m-a mințit. Dar de ce... Vocea mi se-nmoaie. S-a dus hotărârea mea de a nu mai plânge în fața lui... asta e, de parc-ar fi prima dată când mă vede plângând! Ce nu-nțeleg eu e de ce i-ai spus lui Shari despre lucrarea mea?

— *Poftim?!*

În lumina aceea, surprind pe fața lui un amestec de uimire și confuzie.

— Lizzie, îți jur, n-am suflat o vorbă!

Uau! La asta chiar că nu mă așteptam! Nu-mi imaginam că o să nege, mă gândeam c-o să-și recunoască vina și-o să-și ceară scuze, dar la asta nu!

I-aș fi acceptat scuzele, normal, doar și eu trăncănisem despre secretul lui. E clar că lucrurile n-or să mai stea la fel acum, dar poate-am fi putut stabili câteva reguli... Dar acum, când îl văd cum stă în fața mea și neagă, se schimbă treaba.

— Luke, spun dezamăgită, n-avea cum să fie altcineva, ești singurul care știa asta.

— *N-am fost eu!* insistă.

Îi arunc o privire și-mi dau seama că nu mai e nici urmă de confuzie sau de incredulitate pe fața lui, e pur și simplu furios, asta dacă faptul că e așa de încruntat ar fi un semn.

— Ascultă, nu știu cum a aflat Shari treaba asta, dar nu i-am spus eu. Spre deosebire de alte persoane aici de față, eu pot păstra un secret. Sau nu tu i-ai spus mamei cum c-aș vrea să mă-nscriu la medicină?

Ups! În liniștea care se așterne înainte să-i răspund, aud mai puternic clinchetele de afară, amestecate cu cântecul greierilor și strigătele lui Vicky – „Lauren! Nicole! Ați venit!".

Înghit cu greu. Sunt. Un. Om. Mort.

— Păi... ba da, eu i-am spus, dar... așteaptă, pot să-ți explic!

— Tu chiar crezi că e OK să acuzi în stânga și-n dreapta oamenii că nu pot păstra un secret când tu însăți ești prima care nu poate?

— Dar... bâlmăjesc, simțind cum mi se urcă sângele în obraji. Are dreptate, sunt cea mai mare ipocrită de pe fața pământului. Dar... Luke, nu înțelegi, iubita ta, unchiul tău, toată lumea spunea că o să accepți slujba aia, așa că m-am gândit...

— La ce, cum ar fi să te mai bagi un pic unde nu-ți fierbe oala?

Cât. De. Proastă. Pot. Să. Fiu.

— Nu voiam decât să te ajut! spun, cu cea mai slabă voce pe care o am.

— Nu ți-am cerut niciodată ajutorul, Lizzie, ceea ce voiam de la tine... ceea ce credeam că puteam avea...

Ia stai. Cum adică voia ceva de la mine? *Ce* anume credea că puteam avea? Inima mi-o ia razna deodată. Doamne sfinte!

— Știi ceva, Lizzie, nici măcar nu mai contează acum!

Se întoarce pe călcâie și iese, trântind ușa în urma lui.

„La venirea la putere a lui Hitler și a fascismului, prin anii '30, s-a revenit și la fusta mai lungă de genunchi și la linia distinctă a taliei, ceea ce a însemnat și revenirea la putere a corsetelor. Marea Criză a făcut imposibilă pentru femei procurarea ținutelor pariziene scumpe pe care le vedeau în filme, dar s-au găsit și croitorese talentate care puteau face modele identice – lovitura s-a dat într-un sfârșit... să aibă zile în continuare (vezi: Vuiton, Louis)."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

22

„Bârfa e încântătoare! Istoria însăşi nu e altceva decât bârfă, pe când scandalul e o bârfă pe care moralitatea o face plictisitoare."

Oscar Wilde (1854-1900), dramaturg, romancier şi poet anglo-irlandez

Pot să spun doar că e foarte greu să tai drept atunci când plângi atât de tare că abia mai vezi?

În fine... Oricum, cine are nevoie de el, până la urmă? OK, de acord, pare un tip foarte de treabă, cu siguranţă incredibil de arătos, nu mai vorbesc de cât de deştept şi amuzant poate să fie... Doar că e un mincinos! Numai el putea să-i spună lui Shari despre lucrare, altfel cum ar fi putut să afle?! Nu pot să-nţeleg de ce n-a recunoscut însă, pe când eu am fost în stare s-o fac. Cel puţin eu am făcut-o pentru o cauză nobilă, mi-am dat seama între timp că Bibi de Villiers e genul de femeie care, din momentul în care află că fiul ei are o dorinţă secretă, face tot ce-i stă în puteri să-l ajute să şi-o îndeplinească. Oare n-ar fi mai bine ca o mamă ca ea să ştie despre cea mai arzătoare dorinţă a fiului ei? Cu alte cuvinte, chiar i-am făcut un serviciu lui Luke că i-am spus mamei sale adevărul, nu pot să cred că nu-nţelege asta!

Mda, bine, recunosc, sunt o băgăcioasă, o gură-spartă şi o mare nemernică, drept pentru care l-am şi pierdut... deşi nu se poate spune c-a fost vreodată al meu cu adevărat. De acord, dimineaţă am avut un moment, atunci când mi-a cumpărat

Cola light... Ba nu, probabil că totul a fost doar în capul meu, nu mai am nici o îndoială acum. O să mor singură, asta mi-e soarta! Dragostea și Lizzie Nichols n-au nici în clin, nici în mânecă...

Nici o problemă. Ce naiba, doar sunt o grămadă de oameni care-au avut o viață fericită și împlinită fără să aibă neapărat lângă ei pe cineva. Nu pot să dau nici un exemplu acum, dar sunt convinsă că am dreptate. Ei, asta-i, o să le îngroș rândurile și cu asta basta, o să fiu doar Lizzie... și-atât!

Tocmai ce mă chinuiam să tai un rând dificil de copci când iar îmi bate cineva la ușă. Nu, zău, chiar nu știu cât mai pot să îndur! Ușa se deschide chiar înainte s-apuc să zic „intră" și, surpriză, în cameră se strecoară Dominique, arătând bestial în pantofii Manolo cu toc înalt și rochia verde, cu talie joasă, de mătase. Dau din cap:

— Uite care-i treaba, știu că rochia arată cam nasol acum, dar întotdeauna e mai rău înaintea furtunii decât după, nu? Dacă mă lăsați în pace și nu mai veniți pe capul meu, o să fie gata la timp.

Dominique intră, se uită în jur cu atenție, de parcă s-ar fi temut că pe podea ar fi întinse firecapcană, nu tone de dantelă:

— N-am venit să-ți vorbesc despre rochie, spune în timp ce se oprește în fața valizei mele, unde se învălmășesc rochii vintage și jeanși de la Sears, după care zâmbește superior.

— Ascultă, dacă vrei să termin treaba asta până mâine-dimineață, va trebui să mă lași în pace, ne-am înțeles? Spune-i lui Vicky că fac chiar tot ce pot, îi zic, cu senzația că am cam înghițit suficiente tâmpenii cât s-o pot lua razna liniștită.

— Ți-am spus deja, n-am venit aici nici să vorbim despre Victoria, și nici despre rochie, ci despre Luke.

Despre Luke?! Chestia asta mă face să pun foarfecele jos. Ce Dumnezeu ar putea să-mi spună ea despre *Luke*?

— Să nu crezi că nu știu că ești îndrăgostită de el, îmi spune în timp ce-mi examinează flaconul-gigant cu pastile pentru stomac.

Rămân cu gura căscată:

— *Poftim?!*

— Hai să fim serioși, e mult prea evident. Pune la loc flaconul. La început nu mi-am făcut griji, normal, uită-te la tine...

Ca o cretină ce sunt, chiar mă uit în jos la mine. În momentul ăsta am probabil un milion de scame de dantelă agățate de rochia mea neagră, părul mi-e prins într-o coadă de cal vai de mama ei, iar pantofii i-am pierdut pe undeva pe sub valurile de material care-mi acoperă podeaua.

— Numai că acum văd că e din ce în ce mai atașat de tine, continuă, ridicându-și bărbia ascuțită.

Atașat? Poate că da, însă acum nu mai e cazul...

— Mda, am impresia că te privește cu ochii unui frate mai mare, ești ca o soră mai mică și mai ciudățică pentru el...

Minunat, așa cum Blaine o vede pe Vicky. Genial. Deși, dacă stau să mă gândesc, poate e mai bine așa decât să mă urască.

— Știu că ție-ți spune diverse chestii, mă întreb dacă ți-a vorbit și despre oferta pe care i-a făcut-o unchiu-său.

Mă prefac că nu știu nimic. Ce naiba pot să fac, doar n-o să recunosc c-am tras cu urechea, nu că n-ar fi așa.

— Ce ofertă?

— E, sunt sigură c-ai auzit ceva. E vorba despre un job la Paris, la firma domnului Thibodaux, unde ar câștiga mult mai bine – deși salariul lui de-acum nu e rău deloc. Nu ți-a zis nimic despre asta?

— Nu, absolut nimic.

Și de data asta chiar nu mint.

— Ce ciudat! Se poartă foarte bizar în ultima vreme.

— Păi nu e nimic anormal în asta, așa se întâmplă de obicei, toată lumea o cam ia razna în momentul în care i se oferă deodată o grămadă de bani. Uită-te la Blaine, spre exemplu.

— Blaine?

Dominique mă privește total buimăcită.

— Exact, Blaine Thibodaux.

Cum continuă să aibă aceeași expresie, încep să-i explic:

— Trupa lui a semnat un contract de înregistrare, iar iubita l-a părăsit, spunând că e prea bogat pentru ea acum. Exact ce-ți spuneam mai devreme, lumea o ia razna când sunt bani mulți la mijloc.

Dominique e șocată. Lanterna pe care o folosesc pentru citit, la care se uita mai devreme, rămâne nemișcată în mâna ei.

— Vrei să spui că așa de bine se plătește la companiile de înregistrări?

— Bineînțeles, nu mai spun că Blaine a mai vândut și drepturile pentru una din piesele sale companiei Lexus, pentru o reclamă.

Îi ies ochii din orbite.

— Serios?! Lasă lanterna din mână. Foarte interesant (mda, deși vocea ei afirmă exact contrariul). Deci nu știi de ce se poartă Luke așa de ciudat?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Chiar n-am, cel puțin de ce se poartă ciudat *cu ea*, numai dacă nu cumva, la fel ca mine, l-a acuzat c-ar fi un mincinos. Atunci aș înțelege.

Se îndreaptă spre ușă:

— Păi atunci mulțumesc... și baftă cu rochia, mi se pare că ai cam avea nevoie, îmi zâmbește – dacă așa se poate numi strâmbătura chinuită de care fusese în stare.

Iese înainte s-apuc să-i mulțumesc.

Ce să mai zic? Dacă ăsta e genul de femeie care-i place lui Luke – înaltă, slabă din născare, cu silicoane (pariu pe viața bunică-mii că am dreptate) și obsedată de bani, să-i fie de bine. Deși recunosc că înțeleg de ce-ar prefera o astfel de femeie uneia care-l acuză că e un mincinos. Și chiar e. Numai că nu cred că Dominique ar face vreodată asta, e mult prea versată – cel puțin, suficient de versată cât să mă facă pe mine să mă bag într-o chestie pe care nu e chip s-o termin la timp. În momentul în care afară se ținea toastul – puteam deslușI clinchetul paharelor de cristal și râsetele invitaților, reușisem în cele din urmă să dau jos toată dantela de pe rochia Victoriei. Numai că abia acum îmi dau seama că așa arată chiar mai rău. Stau pur și simplu și mă-ntreb ce să fac, să cos dantela înapoi și să mă recunosc înfrântă sau să-mi fac repede bagajul și să mă fac nevăzută, când ușa se deschide și intră Shari, fără să mai bată, cu un platou cu mâncare în mână.

— Înainte s-apuci să deschizi gura și să-nrăutățești lucrurile și mai mult, îmi spune furioasă, în

timp ce pune platoul pe noptieră, lângă veioză, lasă-mă să-ți spun că sunt pe stop și mi-am dat seama că n-am nici un tampon la mine, am uitat să-mi iau, așa c-am venit la un moment dat să-mprumut de la tine. Știu că ai, doar mereu îți iei tone de chestii după tine când pleci undeva, de parcă te-ai duce pe Everest și n-ai mai vedea picior de civilizație săptămâni întregi, chiar și când trebuie să rămâi doar peste noapte undeva. Așa am dat peste carnetul în care-ți scrii lucrarea – l-ai uitat deschis pe pat, n-aveam cum să nu-l văd. Am crezut că e jurnalul tău și, înțelege-mă, PMS-ul e de vină, n-am putut să mă stăpânesc și l-am citit.

Mă holbez la ea cu gura căscată.

— Știam că nu-i frumos ce fac, dar m-am apucat totuși să-l citesc, așa am aflat că n-ai absolvit, Luke nu mi-a zis absolut nimic, deși trebuie să-ți spun că nu-mi vine să cred că lui, un tip pe care-l știi doar de câteva zile, i-ai spus, și mie nu, care sunt cea mai bună prietenă a ta încă de când eram la grădiniță!

— Adică nu Luke ți-a spus? întreb cu un fir de voce.

— Nu, nu el. Shari se aruncă în pat, peste maldărele de dantelă. Așa că a fost tare frumos din partea ta să-l acuzi de asta, pare să aprecieze mult, și gestul și pe tine.

— Vai, Doamne!

Cu stomacul strâns, mă așez lângă ea pe pat.

— Ce-am făcut?!

— Ai scrântit-o rău de tot, clar, mai ales dacă stau să mă gândesc că mai ești și îndrăgostită de el.

— E chiar așa de evident? îi arunc o privire de câine bătut.

— Pentru cine, pentru mine, care te cunosc de optspe ani, sau pentru el?

Mă prăbușesc pe pat și mă zgâiesc la tavan cu ochii în lacrimi.

— Cât de cretină pot să fiu!

— Aici cam ai dreptate. De ce nu mi-ai spus de la bun început de nenorocita aia de lucrare?

— Pentru că te-ai fi supărat pe mine.

— Chiar *sunt* supărată pe tine.

— Vezi? Știam eu!

— Haide, Lizzie, fii serioasă, n-ai dreptul să-ți bagi picioarele în studii, chiar dacă n-a trebuit să le plătești. *Istoria modei?* Ca lucrare de diplomă?

— Cel puțin eu n-am omorât șoareci pentru lucrarea mea!

Regret cuvintele din momentul în care îmi ies din gură. Ochii lui Shari se umplu de lacrimi:

— Doar ți-am spus c-am fost silită să-l omor, un om de știință trebuie să fie capabil să aibă distanță față de pacienți!

— Știu, strig ridicându-mă și luând-o în brațe, știu și-mi pare rău c-am spus asta! Nu-mi dau seama ce naiba a fost în capul meu... sunt dată rău de tot peste cap, nu știu ce-i cu mine.

În loc să mă ia în brațe la rândul ei, Shari aruncă o privire prin cameră.

— Nu numai că ești dată peste cap, dar văd că te-ai vârât și într-un mare bucluc. Lizzie, ce Dumnezeu ai de gând cu rochia bietei fete?

— Habar n-am, îi răspund în timp ce examinez la rândul meu dezastrul, acum arată chiar mai rău decât la început.

— Măi, deși n-am văzut cum arăta inițial, nu-mi vine să cred că acum e mai rău.

Trag aer adânc în piept:

— O s-o repar eu cumva. Și nu, nu mă gândesc numai la rochia lui Vicky. Nu știu cum, dar o s-o repar. O să stau trează toată noaptea...

— Hmm...

Shari se ridică și ia platoul cu mâncare:

— Uite, hai să facem pace!

Îmi pune platoul în poală și văd că așezase pe el câte puțin din toate felurile de mâncare de la recepție – friptură de pui cu legume gratinate, salată, bucăți de brânză și...

— Acolo ai *foie gras*, îmi spune Shari arătând spre ceva maroniu așezat la o margine a platoului, știu că voiai să vezi cum e. Nu ți-am adus pâine, sper că mai ții încă dieta aia fără carbohidrați – nu vreau să-mi aduc aminte de croasantele și sendvișul cu ciocolată de zilele trecute. Uite și o furculiță. A, și...

Iese din cameră, se apleacă și revine cu o frapieră în care, când îi dă la o parte capacul, descopăr cutiile mele de Cola light. Lupt din greu cu un nou val de lacrimi.

— Le-am găsit în frigider, îndesate în spatele cutiei de Nutella, și m-am gândit că o să ai nevoie de ele dacă vrei să stai trează toată noaptea, ceea ce – mai aruncă o privire spre ce-a mai rămas din rochia lui Vicky – se pare că ai să și faci.

— Mulțumesc mult, Shari, suspin. Și... să știi că-mi pare rău, nu știu cum de n-am mai reușit să țin chestiile legate de școală în frâu, probabil că m-am aprins prea mult în relația mea cu Andy și n-am mai fost atentă la ce se întâmpla.

— Nu-i chiar așa. Hai să fim serioase, Lizzie, poate și asta și-a spus cuvântul, dar trebuie să recunoști că școala n-a fost niciodată punctul tău forte.

Arată dând din cap spre trusa mea de croitorie:

— În schimb, *ăsta e*, cu siguranță. Dacă există cineva care-ar putea să repare chestia aia hidoasă, clar tu ești aceea.

Iar mi se umezesc ochii:

— Mulțumesc! Așteaptă, Shari... cum să spun... ce mă fac cu Luke? Oare chiar mă urăște?

— Nu cred că ură e cuvântul cel mai potrivit, aș spune că e mai degrabă... dezamăgit.

— Dezamăgit? Îmi șterg repede ochii cu palmele. Dezamăgit e mai bine, pot să mă descurc mult mai bine cu un om dezamăgit. Nu că mi-ar păsa prea tare, adaug imediat, surprinzând privirea întrebătoare pe care mi-o aruncă Shari. Nu, nu, are prietenă, stă în Houston, plus că eu abia am ieșit dintr-o relație nasoală... chiar nu mă interesează să mă bag într-o chestie de genul ăsta.

— OK, atunci, hai, la treabă, Coco Chanel, să știi că abia așteptăm cu toții să vină dimineața ca să-ți vedem creația!

Încerc să râd, dar nu-mi iese decât un fel de sughițat.

— A, Lizzie, se întoarce de la ușă, ar mai fi ceva ce-ar trebui să știu? Mai ai și alte secrete pe care le ții departe de mine.

— Absolut nimic, răspund, înghițind în sec.

— Perfect, hai să păstrăm lucrurile așa, atunci.

Iese din cameră.

Ideea e că eu una chiar nu mă simt deloc prost că nu i-am mai spus și de treaba cu sexul oral, sunt lucruri pe care nici măcar cea mai bună prietenă nu trebuie să le știe.

„În 1940, când nemții au invadat Parisul, în întreaga lume moda a intrat în impas. Războiul a pus capăt comerțului cu haine, iar raționalizarea făcută pentru a păstra resurse pentru luptă a făcut ca lucruri de genul mătăsii, care era folosită pentru parașute, să fie imposibil de găsit. Victimele modei n-au renunțat însă și au găsit o soluție: își pictau picioarele cu ceva care aducea cu mătasea și-și trasau și câte o dungă, imitând astfel perechile favorite de ciorapi. Femeile care n-aveau astfel de înclinații artistice au optat însă pentru pantaloni, lucru acceptat în cele din urmă de o societate care începea să se obișnuiască cu lucruri ca raidurile aeriene sau jazz-ul."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

23

„Niciodată bârfa nu și-o ia înainte
împopoțonată într-o rochie roșie."

Liz Smith (n. 1923),
ziaristă și scriitoare americană

Mă trezesc cu o bucată de dantelă lipită de față și în niște bocănituri turbate în ușă. Privesc în jurul meu cu ochii umflați de la plâns. O lumină gri îmi umple camera și-mi dau seama c-am uitat să trag draperiile când m-am culcat... de fapt, că sunt o grămadă de lucruri pe care am uitat să le fac, cum ar fi să-mi pun pijamaua, să mă demachiez sau să mă spăl pe dinți. La ușă încă-mi bate cineva de parcă vrea s-o scoată din țâțâni.

— Vin!

Sar din pat și-mi dau seama cu surprindere că mă pocnește imediat o durere aprigă de cap. Dar ăsta e riscul dacă stai și bagi în tine Cola light o noapte-ntreagă. Mă târăsc până la ușă și o deschid câțiva centimetri. Pe hol, într-un halat albastru, e Vicky Thibodaux.

— Ei? mă-ntreabă nervoasă. Ai reușit? Ai salvat-o?

— Cât e ceasul? întreb, rotindu-mi ochii cârpiți.

— Opt, iar eu mă mărit peste PATRU ore. PATRU ORE! *Ai terminat?*

— Vicky, încep să spun, adunându-mi cuvintele pe care de altfel mi le tot repet de pe la două dimineața, uite care-i treaba...

— Of, futu-i... o aud pe Vicky, care se izbește cu tot corpul în ușă, dând-o de perete, și intră în cameră.

Face trei pași și înțepenește când vede ce atârnă pe perete.

— As-asta, se bâlbâie, cu ochii căscați, as-asta-i...

— Vicky, te rog, lasă-mă să-ți explic. Rochia pe care creatorul tău a cusut toată dantela aia nu era suficient de rezistentă ca să poată fi folosită fără...

— Îmi place la nebunie, șoptește Vicky.

— ...fără dantela care o acoperea, căci, de fapt, rochia ta nu era decât dantelă... și-atât. Așa că... Ia stai! Ai spus cumva că...?

— Îmi place la nebunie, repetă fata, luându-mi mâna și strângându-mi-o cu putere. Nu și-a luat nici o clipă ochii de la rochia de pe perete. E cea mai frumoasă rochie pe care-am văzut-o vreodată!

— Ah! spun, simțind ușurarea în fiecare părticică a corpului. Mulțumesc! Sunt de aceeași părere. Am găsit-o alaltăieri în pod. Era pătată de rugină, dar am reușit s-o curăț, i-am cusut bine tivul, i-am mai adăugat câte ceva, după care am ajustat-o după rochia cealaltă pentru mărime, ar trebui să-ți vină – asta dacă nu te-ai micșorat sau lungit peste noapte –, după care am stat cred că o oră doar ca s-o calc... slavă Domnului că am reușit să găsesc un fier de călcat în bucătărie!

Îmi dau seama că Vicky abia dacă m-ascultă. Încă nu și-a desprins privirea de pe rochia Givenchy.

— Vrei s-o probezi?

Fata aprobă din cap, aparent incapabilă să vorbească, și începe să-și desfacă halatul fără nici un cuvânt.

Iau încet rochia din cuier. Cealaltă – dezastrul dantelat – atârnă alături, le-am pus una lângă alta

ca să aleagă ea ce vrea. Prima rochie nu mai arată chiar așa de rău, dacă pot să spun asta, am reușit să dau jos tone de dantelă, deși nu chiar pe toată, așa că încă se mai vede pe ici, pe colo câte o bucățică. Poate că acum Stevie Nicks n-ar mai purta-o, dar ar fi foarte potrivită pentru Oksana Baiul la *Barbie on Ice*. Numai că, alături de Givenchy, chiar n-are nici o șansă, ceea ce și voiam.

Îmi dau seama că și eu îmi țineam răsuflarea în timp ce o ajutam pe Vicky să tragă kilometrii de mătase crem pe ea. După ce reușește să-și strecoare mâinile și să și-o aranjeze pe corp, trec în spatele ei și-ncep să-nchei nasturii-perlă, unul câte unul. Treaba merge repede, și-mi dau seama că Vicky nu-și mai ține răsuflarea, căci simt cum îi bate inima când se uită în jos, spre rochie.

— Mi-e bună! țipă când ajung la nasturii de sus. Se potrivește *perfect*!

— Păi... asta era și ideea, am mutat...

N-apuc să termin, că Vicky fuge de lângă mine:

— Vreau să mă văd, unde găsesc o oglindă?

— E una în baia de pe hol...

Iese în fugă din cameră, trântind ușa cu zgomot, după care intră în baie, făcând aceeași gălăgie. O aud spunând:

— O, Doamne, e *perfectă*!

Mă sprijin ușurată de perete. Îi place. Am făcut și eu ceva bun, în cele din urmă.

Vicky se năpustește înapoi în cameră:

— Îmi place la nebunie!

Pentru prima oară de când o știu, e toată numai un zâmbet, ceea ce o transformă într-o cu totul altă fată, nu mai e răsfățata care-și urăște fratele și pe toată lumea de pe planetă, de altfel. Dimpotrivă, am acum imaginea fetei drăguțe, atractive, care a

ales să se căsătorească cu un programator flegmatic din Minnesota în loc s-o facă cu un texan bogat pe care i l-ar fi ales maică-sa.

Se pare că e adevărat ce se spune, și-anume că toate fetele îmbrăcate în rochie de mireasă sunt frumoase. Chiar și așa, la ora asta, fără strop de machiaj, Vicky arată absolut fabulos.

— Îmi place de nu mai pot, iar pe tine te iubesc! Mă duc să o vadă și mama.

Se apleacă să mă pupe pe obraz, după care mă trezesc cu surprindere strânsă în brațe.

— Mulțumesc! N-ai idee cât îți sunt de recunoscătoare, n-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Ești un geniu!

Apoi dispare, într-un nor de mătase albă. Epuizată complet, mă prăbușesc înapoi pe pat, disperată să mai prind măcar câteva minute de somn. Reușesc să mai dorm vreo oră, poate două, când mă trezesc buimacă, dându-mi seama că cineva sărea peste mine în pat. Cineva care după voce seamănă foarte bine cu Shari – o aud spunând:

— Doamne Dumnezeule, Lizzie, trezește-te! N-o să-ți vină să crezi! TREZEȘTE-TE!

Îmi pun o pernă pe față, strângând din ochi.

— Orice-ar fi, nu vreau să știu, serios, sunt epuizată, lasă-mă-n pace!

— O să-ți placă asta, mă asigură Shari, dându-mi perna la o parte.

Când mă văd lipsită de orice protecție în fața luminii strălucitoare din cameră, mă resemnez și, privind-o cu ochii mei umflați, îi spun ostil:

— Shari, te avertizez, ar fi bine să ai un motiv serios să faci asta, am stat până la cinci dimineața să lucrez la nenorocita aia de rochie!

— Stai liniștită, e chiar tare asta! Luke a părăsit-o!

Mă zgâiesc la ea:

— Pe cine?

— Cum pe cine? Shari îmi dă una cu perna-n cap. Pe Dominique, proasto! Acum i-a spus lui Chaz, care mi-a zis mie, iar eu am fugit imediat la tine să-ți spun.

— Stai așa, mă ridic în capul oaselor, vrei să spui că Luke s-a despărțit de Dominique?

— Da, măi, aseară, se pare, după ce am plecat cu toții la culcare. Mi s-a părut mie c-aud ceva, dar pereții ăștia sunt așa de groși...

— Stai, stai.

E prea mult pentru mine, mahmură cum sunt după Cola de azi-noapte.

— Deci s-au despărțit azi-noapte?

— Nu, nu s-au despărțit, mă corectează veselă Shari, Luke *a părăsit-o*. I-a zis lui Chaz că și-a dat seama într-un final că de fapt erau prea diferiți, voiau altceva de la viață. Plus că i-a mai zis că sânii ei nu sunt naturali.

— Poftim?!

— Mda, nu că ăsta ar fi motivul pentru care a părăsit-o, e doar una dintre chestiile pe care i le-a spus la mânie.

— Vai, Doamne! oftez, încercând să-mi dau seama cum mă simt – și pot să spun că destul de rău, dar poate o fi din cauză că n-am dormit decât vreo trei ore.

— E numai vina mea, reușesc să spun într-un târziu.

— Vina ta? Cum să fie vina ta?

Shari mă privește ca pe o nebună.

— I-am spus mamei lui că Dominique ne-a povestit cum el ar vrea de fapt să se facă doctor, plus că mi-a cam scăpat și faza cu transformarea

castelului într-un hotel pentru recuperare după operații estetice. Probabil că ea i-a zis ceva lui Luke, maică-sa, adică.

— Lizzie, cum să-ți spun eu, tipii nu-și părăsesc iubitele doar pentru că mamele lor nu le plac, îmi răspunde sarcastic Shari.

— Chiar și-așa, tot mă simt îngrozitor. Trebuia să-mi țin gura....

— Lizzie, fii serioasă, Luke și Dominique aveau probleme cu mult înainte s-apari tu în peisaj.

— Dar...

— Crede-mă, știu asta de la Chaz. Hai să fim serioși, femeia aia poartă șlapi de șase sute de dolari! Vino-ți în fire, despărțirea lor n-are nimic de-a face cu ce i-ai spus sau nu mamei lui Luke.

Stau să rumeg un pic vestea. Shari are dreptate, bineînțeles, ar însemna că am o părere prea bună despre mine dacă aș susține că ceea ce s-a întâmplat între Luke și iubita lui ar fi avut vreo legătură cu mine.

— Eram sigură că-s falși, mă trezesc într-un târziu.

— Da, știu, ce naiba, nu se mișcau niciodată, nici măcar când făcea cu mâna!

— Exact! N-am văzut pe nimeni cu sâni așa de mari, dar care să stea nemișcați!

— Dar știi ce-nseamnă asta, nu-i așa? Acum poți să acționezi în voie și să te dai la el fără grijă, ai o șansă fantastică.

— Shari, mă alarmez eu imediat, pentru că nu mai vreau să-mi fac speranțe deșarte degeaba, îți amintești că omul ăsta mă urăște?

Shari se încruntă:

— Nu te urăște!

— Da' tu mi-ai spus că era dezamăgit!

— Mda, aseară cam era, adevărul ăsta e!

— Vezi!

— Da, dar asta era înainte s-o părăsească pe nemernică!

Mă las din nou pe spate în pat:

— Da, Shari, dar între noi doi nu s-a schimbat nimic totuși de aseară, de când l-am acuzat că e un mincinos, spun cu ochii-n tavan.

— Hmmm... Ce spui de ideea asta genială: ce-ar fi să te duci și să-ți ceri scuze?

— Tot n-o să se schimbe nimic, nu dacă e tot dezamăgit... Sunt sigură că e, eu una aș fi dac-aș fi în locul lui...

— Mda, dar cum nu ești, n-are rost să te gândești la asta. Deci, Lizzie, sunt convinsă că va trebui să te umilești zdravăn, dar nu crezi că merită oboseala?

— Bineînțeles că da!

Mi-aduc aminte de ziua când l-am cunoscut, în tren, când a fost așa de drăguț și răbdător și amuzant... la cât de lungi îi păreau genele în lumina asfințitului... sau la cât de drăguț a fost atunci, în pod... la cum mi-a cumpărat el Cola light... sau cum a continuat să susțină că-s curajoasă, deși știa bine că nu-i așa... Inima mi-o ia razna de dorință.

— Da, Shari, știu, numai că mă gândesc că n-are rost să-ncerc, uită-te...

N-apuc să-mi termin vorba că ușa se deschide și Chaz își vâră capul în cameră, părând destul de plictisit:

— Mă scuzați, doamnelor, îmi dau seama că e al naibii de amuzant să stați și să-mi bârfiți prietenul, dar oare-și mai aduce aminte vreuna dintre voi că AVEM O NUNTĂ DE PUS LA PUNCT?!

Iată cum, o oră mai târziu, târam după mine o tavă, oferindu-le ceva de băut hoardelor însetate – și cam ciufute – care se adunau încet-încet pe gazon pentru nunta Victoriei Rose Thibodaux și a lui Craig Peter Parkinson. E mult mai cald decât ne așteptaserăm, așa că toți bărbații transpiră de zor sub haine și strânși de gât de cravate, în timp ce femeile folosesc invitațiile pe post de evantaie, încercând să se mai răcorească. Nunta ar trebui să-nceapă pe la prânz, și se pare că așa se va și întâmpla. Preotul – adus taman din Houston, de la biserica frecventată de mireasă – a sosit deja, la fel și tipul care se ocupă de flori, tortul, chiar și cvartetul care va interpreta melodia pe care mireasa va merge spre altar (se pare că trupa lui Blaine refuză în continuare să facă cover-uri, inclusiv *Lohengrin*). Până și mireasa e gata, spre surpriza tuturor, se pare că așteaptă cuminte în casă să se facă doișpe. Aș vrea și eu să mă liniștesc un pic, numai că, distrusă cum sunt, nu reușesc s-o fac, asta pentru că încă nu l-am văzut pe Luke... Mă rog, de văzut l-am văzut, ar fi fost de altfel imposibil să nu văd cum aleargă disperat peste tot, felicitând oaspeți, rezolvând tot felul de probleme și arătând uluitor în costumul ăla negru. (Spre deosebire de noi toți, pare a nu avea nici o problemă cu căldura.) Doar că până acum n-a ajuns nici o dată la mine, nu mai vorbesc să-i surprind vreo privire. Înțeleg perfect de ce e furios... adică dezamăgit de mine, dar ar putea totuși să-mi dea o șansă să-i explic.

— Ia spune-mi, e și ceva alcool în chestiile alea? mă-ntreabă Baz, tobarul de la Satan's Shadow arătând spre paharele de pe tavă.

— Da, e șampanie.

— Slavă Domnului, oftează ușurat Baz luând două pahare pe care le dă pe gât unul după altul, după care le pune la loc pe tavă. E al dracului de cald, nu?

— Mda, dar bine că măcar ești îmbrăcat destul de adecvat, răspund cât de politicos pot. Cei din trupa fratelui lui Vicky se pare că au ales să nu respecte eticheta. Toți poartă șorturi și șlapi, iar clăparul, Kurt, a renunțat și la tricou.

— L-ai văzut cumva pe Blaine?

— Nu, spun, cu privirea pierdută, pentru că-l văd pe Luke, care ajută o doamnă în vârstă să se descurce cu unul dintre scaunele pliante pe care el și cu Chaz le așezaseră încă de pe la șapte dimineața în așa fel încât să lase un culoar pe care desfășuraseră un covor alb.

Baz îmi urmărește privirea, îl descoperă pe Luke și-ncepe să strige, dând din mâini:

— Hei, Luke! Aici, omule!

Nu, Doamne, nu se poate! Trebuie, într-adevăr, să vorbesc cu Luke, dar nu așa... vreau să fim singuri, în nici un caz nu-mi doresc ca prima noastră întâlnire de după scena neplăcută de aseară să fie în prezența cuiva, cu atât mai puțin când e vorba despre un tobar pe nume Baz. Politicos, Luke se îndreaptă spre noi:

— Da?

Ca de obicei când îl văd, inima mi-o ia razna ca a unei adolescente când dă peste solduri la Claire's. Arată superb în lumină, cu umerii lui largi și fața proaspăt rasă și în... pantofi! O, Doamne, are niște pantofi proaspăt dați cu cremă, strălucitori! Sunt pe cale să scap tava din brațe!

De ce, *de ce* a trebuit să fiu așa de cretină și să-l acuz că i-a spus lui Shari despre lucrarea mea? De

ce oare nu-mi dau seama că, dacă eu nu pot păstra un secret, asta nu-nseamnă că și ceilalți sunt la fel?

— Amice, nu l-ai văzut cumva pe Blaine? îl întreabă Baz. Nu-l găsim nicăieri.

— Nu, nu l-am văzut.

Observ că-și îndreaptă privirea spre mine, deși nu-mi pot da seama ce se-ntâmplă în spatele ochilor ălora negri. Oare mă urăște? Mă place? S-o fi gândind măcar din când în când la mine?

— Ați încercat să vedeți dacă nu cumva e în cameră? Dacă-mi aduc eu bine aminte, Blaine e un mare somnoros.

— Bună idee, spune Baz, care pleacă și ne lasă singuri, într-o tăcere jenantă, dar e o ocazie de care mă folosesc înainte ca Luke să aibă ocazia să dispară.

— Luke, spun cu o voce care contrastează puternic cu bubuitul inimii mele în urechi, voiam să-ți spun... seara trecută... mi-a zis Shari...

— Hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, de acord?

Nu mă pot abține, simt cum îmi țâșnesc lacrimile. Shari mi-a zis că era dezamăgit, și are tot dreptul să fie, dar nu-nțeleg de ce nu-mi dă șansa să mă scuz! Înainte să apuc să mai spun ceva, apare domnul de Villiers, foarte sprințar în costumul lui bej și cu cravată, ținând în mână o sticlă de șampanie:

— Lizzie, mă dojenește pe un ton vesel, văd pahare goale pe tava ta, cred c-ar trebui să mergi la doamna Laurent să le umpli.

— Lasă, mă duc eu, spune Luke, dând să-mi ia tava.

— Ba nu, mă duc *eu*, spun și-i smulg tava.

— Am spus că mă ocup eu. Îmi ia iar tava.

— Nu, eu!

Începem o luptă cu tava, situație destul de periculoasă pentru hainele noastre, pentru că mai sunt câteva pahare pe ea care-ar putea provoca un dezastru dacă se răstoarnă.

— Am zis că mă ocup eu de asta, spune din nou Luke.

— Iar eu...

— Lizzie!

Toți trei ne întoarcem la auzul vocii lui Bibi de Villiers, care arată uluitor în galben și cu pălăria care-i ascunde o parte din față.

— Lizzie, unde-ai găsit rochia?

Mă uit în jos. Port rochia pe care-o aveam la aeroport, când speram să-l dau gata pe Andy... asta acum un milion de ani, e singura pe care o am cu mine care să se potrivească pentru o nuntă. Mda, faptul că nu pot purta chiloți dacă sunt îmbrăcată cu ea nu e prea potrivit cu ocazia, dar asta e, plus că nu trebuie să știe nimeni asta.

— A, de la un magazin unde lucrez eu, în Michigan...

— Nu *asta*! Mama lui Luke pare în același timp încântată și tulburată. Domnul de Villiers nu pare să-i ia în seamă emoția, stă doar și se zgâiește la ea de parc-ar fi vreo minune pe care Moș Crăciun tocmai a adus-o pe horn.

— Despre rochia lui Vicky vorbeam, cea pe care i-ai transformat-o azi-noapte.

Simt că Luke încremenește lângă mine. Pe de altă parte, taică-său încă se mai uită tâmp la nevastă-sa. Alertată cumva de reacția lui Luke, încerc să răspund cât mai precaut:

— Am găsit-o aici, la Mirac. În pod.

— În pod?! *Unde* anume în pod?

N-am nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă aici, dar îmi pot da seama că interesul doamnei de Villiers pentru rochie nu e unul obișnuit. Oare o fi fost a ei? Dacă mă iau după mărime, e posibil... I se potrivește și lui Vicky, care e nepoată-sa...

Mă hotărăsc să nu mă hazardez prea tare, așa că n-o să-i spun nimic despre condițiile în care era păstrată când o găsisem. Asta clar e un secret pe care o să-l duc cu mine în mormânt, spre deosebire de celelalte...

— Era într-o cutie specială, inventez rapid, învelită în hârtie... (Era cât pe ce să spun chiar învelită *cu grijă*...)

Îmi dau seama c-am spus exact ce trebuia când văd că se întoarce spre soțul ei și exclamă:

— Ai salvat-o! Ai păstrat-o toți anii ăștia!

Se aruncă de gâtul domnului de Villiers, căruia i se luminează fața de plăcere.

— Normal c-am salvat-o, ce credeai, Bibi?

Săracul om, n-are nici cea mai mică idee despre ce vorbește nevastă-sa, dar e așa de fericit că poate s-o strângă în brațe!

În spatele meu îl aud pe Luke, căruia îi scapă o înjurătură în barbă, dar când ridic ochii spre el, disperată să nu fi făcut iar vreo gafă, văd că zâmbește.

— Ce se-ntâmplă aici? îl întreb printre dinți.

— Mi se părea mie că mi-e cunoscută, spune încet, să nu-l audă ai lui – care se strâng în brațe –, numai că n-am văzut-o decât în niște poze alb-negru... Ei, rochia aia din pod, cea pe care-ai găsit-o tu, a fost rochia ei de mireasă.

Trag aer în piept cu greu.

— Dar...

— Știu, știu, spune Luke luându-mă de braț și de lângă ai lui.

— Dar... era folosită pentru a înveli o armă!

— Știu, repetă Luke, conducându-mă pe pajiște spre masa pe care doamna Laurent așezase un vas cu suc de portocale. Să știi că rochia aia a fost un mare subiect de ceartă pentru ei toți anii ăștia, mama a fost convinsă că i-a aruncat-o împreună cu celelalte lucruri după inundația din pod.

— Dar n-a aruncat-o! Doar a...

— Știu. (Spre dezamăgirea mea, se oprește și-mi lasă cotul.) Uite, omul ăsta chiar o iubește, dar nu e ceea ce se cheamă un tip sentimental. Mama înseamnă totul pentru el, dar la fel de mult înseamnă și pușca lui de vânătoare. Să știi că mă îndoiesc că și-a dat seama că era vorba despre *acea* rochie, pur și simplu s-a gândit că e perfectă ca mărime pentru a-și putea înfășura pușca în ea, așa că...

— Vai, Doamne, exclam, simțind cum mă invadează un sentiment extrem de neplăcut, dar știi că eu am mutat nasturii ca să-i vină lui Vicky?!

— Nu știu de ce am impresia că maică-mii nu-i prea pasă de asta, spune Luke, întorcându-se să-i mai privească o dată pe-ai lui, care se giugiulesc practic în fața tuturor.

Ne mai uităm vreo treizeci de secunde la ei, când îmi dau seama că eu de fapt încercam să-mi cer scuze, deși mi-amintesc că ultima dată când o făcusem n-am prea avut noroc.

Deschid gura, dar nu prea știu cum să-ncep și ce să-i spun de fapt – oare un simplu „iartă-mă" o fi de-ajuns? Shari spunea ceva despre umilire, oare o trebui să-i cad în genunchi? Înainte însă de-a apuca să zic ceva, Luke mă întreabă, cu o voce total

diferită de cea cu care-mi aruncase mai devreme „Hai să ne prefacem că nu s-a-ntâmplat nimic“:

— Dar cum ți-ai dat seama? Cum de-ai știut că nu trebuie să spui nimic despre felul în care-ai găsit-o?

Cumva simt că nu pot să-i susțin privirea. Îmi fixez ochii pe tocurile mele retro, care se scufundă încet-încet în iarbă, pe măsură ce înțepenesc într-un loc:

— Cum să-ți spun... puteam să jur că rochia aia înseamnă mult pentru mama ta, așa c-am încercat să-mi imaginez cum aș vrea eu să-mi fie păstrată rochia de la Givenchy, dac-aș avea vreuna...

Chiar atunci, Luke îmi ia tava din mâini, o pune pe masa pregătită de Agnès și mama ei, după care mă ia de mână:

— Lizzie, începe, cu o voce joasă.

Trebuie să-mi ridic ochii de la pedichiura mea *french*. Chiar *trebuie*. Asta e! Acum mă iartă! Sau nu...

— Luke, îmi...

Înainte însă să mai spun ceva, cvartetul așezat la umbra unui stejar bătrân izbucnește în ritmul marșului atât de familiar: *Ta-ta-tataa... Ta-ta-tataa...*

„Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial a însemnat un nou început pentru modă. Formele de clepsidră erau iar în top și chiar și creatorii de renume au început deodată să facă producție de masă, mai ales pentru adolescenți, care, în urma boom-ului economic de după război, aveau suficienți bani pentru a-și putea permite să-și cumpere singuri hainele. Cum s-ar putea explica altfel fusta cloș? La fel ca în cazul blugilor cu talie joasă din ziua de azi, atracția nu poate fi explicată decât de cei care le poartă."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

24

„Dragostea-i vorbărie goală,
Prietenii sunt cei care contează."

Gelett Burgess (1866-1951),
artist, critic și poet american

Nunta e superbă, și nu spun asta pentru că mi-am adus și eu contribuția într-un fel, respectiv asigurându-mă că rochia miresei va fi una uluitoare, sunt convinsă că nunta ar fi fost la fel de frumoasă și dac-ar fi purtat rochia pe care și-o făcuse inițial. E-adevărat c-ar fi fost mult mai multă dantelă printre noi...

Shari, Chaz, doamna Laurent, Agnès și cu mine stăm undeva în spate și privim schimbul de jurăminte. Și eu și doamna Laurent ne tot tamponăm ochii, în timp ce Chaz își trage nasul (nu-nțeleg ce se-ntâmplă cu băiatul ăsta la nunți!), dar tot timpul mai arunc câte o privire spre Luke, care stă aproape în primul rând, pe partea miresei (deși s-ar putea spune că ambele laturi sunt ocupate numai de oaspeți din partea ei, cu câteva excepții – părinții lui Craig, soră-sa și vreo trei prieteni de-ai lui încă de pe vremea liceului). Observ astfel că se uită des spre ai lui, care încă se mai îmbrățișează și se smotocesc de parc-ar avea șaișpe ani. Nici urmă însă de Dominique. Asta-nseamnă fie că a refuzat să coboare, fie că părăsise deja castelul. Deodată-l aud pe preot spunând „Craig, poți săruta mireasa".

Doamna Thibodaux scoate un suspin din străfundul inimii și totul se termină.

Shari mă trage de mână:

— Hai, grăbește-te, iar suntem responsabili cu barul!

Îmi lungesc gâtul după Luke. Oare o să reușesc vreodată în viața asta să-mi cer scuze? Stau să mă gândesc că și dac-am să reușesc să-l prind o clipă singur, probabil că tot n-aș reuși să-l fac să m-asculte...

Ne grăbim spre bar să-i servim pe nuntașii însetați, unde începem imediat să pocnim (deși eu mai degrabă aș spune că scot cu grijă) dopurile sticlelor de șampanie. Toată lumea e mai binedispusă acum, odată sfârșită ceremonia. Bărbații își desfac cravata și-și scot haina, în timp ce doamnele, temându-se să nu-și păteze pantofii de la iarbă, merg desculțe. Patapouf și Minouche, cățeii, aleargă peste tot, mai ales printre picioarele chelnerilor care se plimbă printre invitați cu tăvile pline de felii de pâine prăjită cu diferite garnituri. Toate merg cum nu se poate mai bine, când apare Luke, care ne întreabă cumva mai pe ascuns dacă vreunul dintre noi l-a văzut pe Blaine. Mă uit spre scena care fusese instalată ieri pentru trupa lui. Baz și Kurt sunt la aparate deja, basistul e și el acolo (nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă), și se pare că deja se adunaseră și vreo câțiva prieteni de-ai lui Vicky, dornici să-nceapă să danseze. Doar că în fața microfonului nu e nimeni.

— Se pare că Satan's Shadow și-a cam pierdut liderul, observă Shari.

Chiar atunci apare Agnès, care arată ca un îngeraș în rochia roz de organza care pare a fi cea mai frumoasă rochie de petrecere a ei, deși mie mi

se pare mult mai potrivită pentru un bal de absolvire... poate de-asta e și așa de drăgălașă. Îi spune repede ceva în franceză lui Luke, care-și ridică brusc sprâncenele.

— Nu se poate, îl aud, și văd cum se repede spre unchiu-său și mătușă-sa.

— Agnès, ce i-ai spus lui Luke? o întreb pe fată în timp ce umplu cât de repede pot paharele ce-mi sunt întinse.

— Păi... nu i-am spus decât că nici în camera lui Luke, nici în cea a lui Dominique nu mai e nimeni, și nu mai e nici vreun lucru de-al lor. Plus că se pare c-a dispărut și dubița trupei, îmi spune Agnès roșind toată.

Simt ceva rece și ud pe mână. Îmi dau seama că mi-am turnat șampanie pe mine.

Chaz nu se mai poate opri din râs:

— Rahat! Vai, Doamne!

— Ce e? se-ntoarce agasată Shari, care niciodată n-a fost prea încântată când a fost vorba de a servi lumea cu diverse chestii.

— Blaine și Dominique... reușesc să spun printre buzele amorțite. Mi-aduc aminte de conversația pe care-o avusesem acum vreo două seri cu Blaine în bucătărie și cum l-am asigurat că se va găsi pe lumea asta o fată pentru care nou-dobândita lui avere nu va fi o problemă, precum și de discuția cu Dominique, căreia îi povestisem despre Blaine și contractul lui de înregistrare... nu mai vorbesc de reclama pentru Lexus. Ei, se pare că Blaine și-a tras gagică într-un final, iar Dominique și-a găsit și ea pe cineva care-o va și asculta când îi va povesti planurile ei de-a deveni și mai bogați.

— Da, și ce-i cu ei? întreabă Shari nerăbdătoare.

— Se pare c-au fugit împreună!

Din nou, e numai vina mea.

E rândul lui Shari să verse șampanie. E așa de uluită încât împroașcă șampanie peste tot, inclusiv pe Chaz, care-i strigă să fie mai atentă.

— Blaine și Dominique? repetă ea. Ești sigură?

— Păi, el a dispărut, nici ea nu mai e de găsit...

Arunc o privire spre scenă:

— Formația pare să fie în impas.

Prietenii lui Vicky care dădeau mai devreme ture pe lângă scenă erau lângă ea acum, și se pare că mireasa observa abia acum că frate-său lipsise de la ceremonie.

— Sper că Blaine nu era singurul care știa să cânte, îl aud pe Chaz.

— Dar nu poate cânta în continuare cvartetul? întreabă Shari.

— Totuși, nu cred că dansul tatălui cu fiica s-ar putea face pe muzica lui Ceaikovski, remarc.

Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă! Nu pot să cred că Blaine a fost în stare să-i facă asta soră-sii! Deși... dacă stau să mă gândesc că în toată treaba asta e implicată și Dominique, nu mă mai mir. Bineînțeles, asta nu-mi reduce deloc vina. *De ce* a trebuit să-i povestesc nemernicei ăsteia despre Blaine! Săracul, vulnerabil cum era, n-avea cum să-i reziste! Deșteaptă fata, nimic de zis! Părăsită de Luke, avea nevoie de acea terapie pe care numai un tip cu economii sănătoase i-o poate oferi unei tipe ca ea...

Of, și, deși Shari se-ncăpățânează să-mi spună că n-am dreptate, știu că e numai vina mea că Luke și ea s-au despărțit. Asta nu pentru c-ar fi îndrăgostit de mine sau ceva de genul ăsta, ci pentru că l-am încurajat să-și urmeze visul de-a deveni medic, și nu pe cel al lui Dominique... Chiar e

numai vina mea, și-mi dau seama c-ar fi doar un singur lucru pe care l-aș mai putea face ca să-ndrept situația. Întrebarea e dac-o să am curajul să fac asta, bănuiesc însă că nu voi avea încotro.

— Mă întorc imediat, le spun celor doi și mă-ndrept spre scenă, aruncând deoparte șervetul cu care desfăceam sticlele.

— Hei, femeie, unde te duci? o aud pe Shari strigând în spate.

Merg mai departe. *Nu vreau* să fac asta, dar nu mi se pare c-aș avea de ales. Văd că Vicky plânge, iar Craig și părinții ei încearcă s-o calmeze, în timp ce oaspeții încep să se strângă în jurul lor, mai preocupați de supărarea ei decât de faptul că nu e muzică, de altfel.

— Cum a putut să-mi facă asta, *cum*? se vaită Vicky.

— Draga mea, încearcă s-o calmeze doamna Thibodaux, liniștește-te, totul va fi bine, sunt sigură că băieții vor găsi ceva să cânte, nu-i așa, băieți?

Baz, Kurt și basistul se uită unul la altul, dar se pare că numai Baz are curajul să-i spună că nici unul dintre ei n-are voce, deci nu pot cânta.

Doamna Thibodaux se enervează:

— Înțeleg, dar de cântat la instrumente cred că puteți, doar n-aveți degetele rupte!

Baz chiar se uită spre mâini!

— Nu, îl aud, dar... știți... Blaine a luat și playlist-ul când a plecat... și nu știu ce-am putea...

— Ar fi așa de greu să găsiți ceva care să meargă pentru primul dans? îl întrerupe doamna Thibodaux.

Baz și Kurt își aruncă o privire.

— *Cheetah Whip*'? întreabă Baz.

— Știu eu, omule, spune Kurt, alarmat – mă rog, pe cât de alarmat poate fi un puști de vreo douăzeci de ani incredibil de drogat –, doar știi că în piesa aia spunem „fuck" de la cap la coadă!

— Mă uit spre Luke, care o privește îngrijorat pe Vicky. Asta e, știu ce-am de făcut. Înainte să mă pot răzgândi, urc pe scenă. Baz și Kurt mă privesc înmărmuriți, iar basistul (cum Dumnezeu îl cheamă?) îmi aruncă un „Hei", zâmbind când îmi vede picioarele.

— Chestia asta merge? întreb și-nșfac microfonul din fața mea.

Chestia asta merge? Chestia asta merge? Chestia asta merge? Mi se pare că vocea mea se aude în toată valea. Bineînțeles, era pornit.

— OK, spun, se pare că merge.

— *Merge merge merge...* se-aude ecoul.

Toată lumea de pe pajiște se-ntoarce spre scenă și se uită la mine... inclusiv Vicky, care rămâne cu gura căscată. Inclusiv Luke, care arată de parcă tocmai l-a lovit cineva în moalele capului. Minunat.

— Bună ziua, spun în microfon.

Ce naiba fac? Și de ce oare? A, da, mi-amintesc acum de ce m-am vârât în toată treaba asta: pentru că e numai vina mea! Mă-ntreb dacă se vede cât de tare-mi tremură genunchii.

— Numele meu e Lizzie Nichols. Blaine Thibodaux trebuia să cânte de fapt în seara asta, nu eu, numai că a avut... o urgență și-a trebuit să plece. Arunc o privire în spate, sperând să primesc o încurajare. Baz dă energic din cap. Cum vă spuneam, a avut o urgență și-a trebui să plece, dar restul formației a rămas cu noi, spun întinzând mâna înspre ei. Băieți?

Membrii formației își târșâie un pic picioarele spre partea din față a scenei. Mulțimea îi aplaudă neconvingător. Doamne, nu-mi vine să cred că indivizii ăștia tocmai au semnat un contract de câteva milioane!

— Acestea fiind zise, adaug, în timp ce o văd și pe Shari apropiindu-se, complet șocată, voiam să-i felicit pe miri, în primul rând. Felicitări, Craig și Vicky, faceți un cuplu tare frumos!

De data asta, lumea aplaudă cum trebuie, cu mult suflet. Vicky încă nu s-a oprit din plâns, da' parcă e un pic mai bine acum. Cred că e prea uluită ca să se mai gândească la altceva. La fel ca și văru-său, de altfel.

— Așa, și...

Așa și așa și așa și...

— ...cum am rămas fără solist, m-am gândit ca, în cinstea acestei zile speciale...

O văd pe Shari cum dă din cap, privindu-mă cu ochii căscați.

— ...să cânt, împreună cu prietena mea, Shari Dennis, un cântec tradițional pentru tinerii căsătoriți, așa cum se face acolo de unde venim noi...

Shari dă atât de tare din cap, încât părul în devălmășie o plesnește peste față:

— Nu, Lizzie, *nu*!

—...în mărețul stat Michigan, îi dau eu înainte. E un cântec pe care pun pariu că-l știe toată lumea, așa că haideți să-l cântăm cu toții, băieți.

Apoi mă-ntorc spre cei din formație: Sunt sigură că-l știți și voi, nu vă mai prefaceți că nu-l știți.

Baz și Kurt se uită mirați unul la altul; basistul, în schimb, nu-și mai ia ochii de la picioarele mele.

— Vicky, Craig, cântecul ăsta e pentru voi.

Voivoivoi...

Îmi dreg glasul:

— *Now, I...* încep să cânt așa cum am mai făcut-o de sute de ori până acum, la întâlniri de familie, la concursuri școlare, întreceri în cămin, la karaoke și ori de câte ori s-a întâmplat să iau la bord ceva mai multe beri. Numai că, de data asta, vocea mi-e așa de amplificată, încât se-aude peste pajiște... străbate via... coboară dealul și ajunge în valea de dedesubt. Chiar și turiștii germani care navighează pe Dordogne în bărci de cauciuc mă aud. Chiar și cei care vin cu autobuzul la Lascaux să vadă picturile din peștera de acolo. Probabil că și Dominique și Blaine, unde or fi ei acum, mă aud.

Numai că nu mi se mai alătură nimeni. Hmm, poate ar trebui să mai cânt un pic să le dau curaj.

— *...had...*

Hmm. Nici un alt glas. Nici măcar trupa. Mă întorc spre băieți și văd că se uită la mine prostiți. Ce-or avea cu toții?

— *...the time of my life...*

N-au cum să nu știe melodia asta. OK, de-acord, sunt bărbați, dar n-au și ei surori?

— *And I never...*

Ce Dumnezeu? *Nu se poate* să fiu singura care știe cântecul ăsta. *Shari* îl știe, numai că stă pe ringul de dans, clătinând din cap și murmurând „Nu, nu, nu".

— Haideți, băieți, îi îndemn eu, pun pariu că știți melodia asta! *...felt this way before...*

Bine măcar că Vicky zâmbește. Și se leagănă un pic în ritmul muzicii. Știe cântecul, evident... Deși Craig arată cam buimăcit.

Doamne Dumnezeule, ce m-o fi apucat? *Ce naiba fac?* Stau în fața oamenilor ăstora și cânt melodia care-mi place mie cel mai mult și mai mult

pe lumea asta, și toți se holbează la mine. Până și Luke mă privește de parcă tocmai m-aș fi teleportat de pe nava stelară Enterprise. Până și Shari s-a făcut nevăzută. Unde s-o fi dus, doar era aici acum câteva secunde? Cum de a fost în stare să mă lase singură? Doar cântăm împreună chestia asta de când eram la grădiniță, ea cânta întotdeauna strofele tipei. *Întotdeauna!*

Se poate să mă lase baltă? Știu că am făcut-o de oaie cu teza de licență, dar, pe bune, cât timp poți sta supărată pe cea mai bună prietenă? Doar mi-am și cerut iertare!

Deodată, aud zăngănit la baterie. E Baz! O să cânte cu mine! *Știam* eu! Puteam să bag mâna-n foc că toată lumea știe cântecul ăsta!

— *Oh, I*, reiau și mă întorc spre el zâmbindu-i recunoscătoare.

Acum începe și Kurt. Face câteva acorduri de probă. Așa, Kurt, asta e!

— *...had the time of my life...*

Vai, mersi, băieți, mersi că nu m-ați lăsat de una singură.

Apoi o voce care nu-i a mea bubuie:

— *It's the truth...*

E Shari! Urcă pe scenă și vine lângă mine cu microfonul în mână. Basistul, cum l-o fi chemând, începe să cânte la chitară acordurile bine-cunoscute, în timp ce pe ring Vicky și Craig încep să se învârtească. Toată lumea aplaudă și cântă cu noi:

— *And I owe it all to you...*

Doamne! Am reușit Toți se distrează. Au și uitat de căldură și de faptul că fratele miresei a fugit cu iubita fiului proprietarului acestui loc. Toată lumea cântă și dansează!

— *You're the one thing*, cântăm Shari și cu mine împreună cu Satan's Shadow, familia Thibodaux și restul nuntașilor, *that I can't get enough, baby...*

Până și părinții lui Luke au început să danseze.

— *So I'll tell you something*, îi dau eu înainte, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. *This must be love!*

Oamenii se simt bine, bat din palme și dansează. Satan's Shadow au cam imprimat melodiei un ritm latino, ceea ce nu e chiar în regulă, da' nu mai contează! Acum a început să sune cam ca *Vamos a la playa*.

Dar văd că oaspeților le place.

Însă chiar în momentul ăsta, când eram gata să atacăm crescendoul, Shari mă apucă zdravăn de cot – ceea ce nu face parte din coregrafie. Mă uit la ea și văd că e albă la față ca rochia lui Vicky. Îmi arată ceva și, când mă uit într-acolo, îl văd pe Andy Marshall croindu-și drum spre scenă.

„Anii '60 au adus mai mult decât o revoluție sexuală. Și moda a trecut printr-o revoluție. Deodată orice haină «mergea». De la fuste mini la cravate cu buline. Lumea s-a întors la materiale naturale – ca acelea din care erau făcute hainele strămoșilor noștri – în anii '70 când s-a închis cercul și hipioții au găsit altă folosință pentru cânepă decât cea popularizată de beatnik-i cu un deceniu mai devreme... deși cea mai populară folosință e cât se poate de la modă în campusurile studențești."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

25

„Deși bârfa făcută de femei e peste tot privită ca fiind ridicolă, josnică și trivială, cea făcută de bărbați, mai ales dacă e despre femei, se numește teorie, idee sau fapt."

Andrea Dworkin (1946-2005), critic american, feministă

Din fericire, cântasem și cel din urmă *And I owe it all to you*. Dacă și-ar fi făcut apariția pe la mijlocul melodiei, probabil m-aș fi înecat cu propria-mi salivă. Mulțimea începe să aplaude frenetic în timp ce facem o reverență (și-l văd pe basist cum se chinuie să arunce o privire sub fustele noastre, ceea ce, în cazul meu, ar fi o chestie, ținând cont de faptul că n-am chiloți pe mine, dar sper că nu bate chiar până aici), apoi o aud pe Shari șoptindu-mi:

— Doamne sfinte, Lizzie, ce naiba caută ăsta aici?

— Habar n-am, răspund, cu lacrimile-n gât. Ce mă fac?

— Cum adică, ce te faci? Te duci să vorbești cu el!

— Ce Dumnezeu să mai vorbesc cu el, i-am spus deja tot ce voiam să-i spun!

— Asta înseamnă că n-ai fost prea convingătoare, așa că va trebui s-o iei de la capăt.

Imediat ce ne ridicăm, o prietenă de-a lui Vicky apare pe scenă și ia microfonul:

— Bună, ați fost nemaipomenite!

...apoi spre trupă:

— Băieți, se-ntâmplă să știți *Lady Marmalade*?

Baz se uită la Kurt, care dă din umeri. Basistul o asigură că se vor descurca, în timp ce Kurt se-apucă deja să dea tonul.

— Lizzie!

Andy e jos, la capătul treptelor. Hmm, și-a adus și minunăția de jachetă, văd că o are pe braț.

Ce naiba *caută* aici? Cum o fi dat de mine? Și de ce-a venit, doar știu că nu mă iubește, așa că nu-nțeleg de ce-a bătut tot drumul ăsta?!

Doamne sfinte, cred că sexul oral e de vină! Serios! Nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi așa de important, că de-aș fi știut, n-ar fi văzut el nimic de la mine, jur!

Cobor, cu Shari după mine, bolborosindu-mi în ceafă chestii de genul „Spune-i să plece, spune-i că nu vrei să mai ai nimic de-a face cu el, că o să obții un ordin de restricție, trebuie să fie chestii de-astea și-n Franța, nu?"

Andy mă așteaptă jos. Nu pot să nu observ ce alb e la față și că e cam nervos.

— Lizzie, aici erai! Te-am căutat peste tot...

— Andy, ce naiba cauți aici?

— Lizzie, îmi pare rău, îmi spune încercând să mă ia de mână, dar dac-ai fugit așa... Pur și simplu nu puteam lăsa lucrurile așa...

— Scuzați-mă, ne întrerupe o femeie cu accent texan puternic, fetelor, înțeleg că una dintre voi a creat rochia miresei?

— A, nu, neg repede, n-am creat-o, e vintage, eu doar am recondiționat-o.

— Voiam doar să-ți spun că ai făcut o treabă extraordinară, rochia e pur și simplu minunată, nici prin cap nu ți-ar trece că e vintage!

— Mulțumesc mult!

Femeia pleacă, iar eu mă întorc la bărbatul din fața mea:

— Andy, eu nu-nțeleg ce se-ntâmplă, niciodată nu mi s-a mai întâmplat să mă urmărească un tip prin Europa. Doar ne-am despărțit!

— Nu-i adevărat! În fine, da, *tu* te-ai despărțit de mine, doar că nu mi-ai dat nici măcar o șansă să-ți pot explica...

— Mă scuzați, domnișoară, ne întrerupe altă femeie, dumneavoastră sunteți cea care i-a făcut rochia micuței Vicky?

— Nu, nu, eu doar am recondiționat-o, e vintage. Am curățat-o și am ajustat-o pe măsurile lui Vicky.

— E minunată! Și mi-a plăcut foarte mult și cum ați cântat!

— Mulțumesc frumos!

Simt că-ncep să roșesc. După ce pleacă, revin la Andy:

— Ascultă, îmi pare rău, dar lucrurile n-au mers cum trebuie între noi. Se pare că nu ești așa cum credeam și... știi ceva? Nici eu nu sunt așa cum te așteptai tu să fiu!

Sunt surprinsă și eu când m-aud spunându-i asta, dar chiar așa e, nu mai sunt fata care a coborât pe Heathrow, chiar dacă port aceeași rochie ca atunci. Sunt o cu totul altă persoană acum... nu știu exact cine, dar... altcineva, asta e clar.

— Andy, serios, chiar n-am nimic cu tine, îi spun strângându-i mâna. Pur și simplu, ce s-a-ntâmplat între noi a fost o greșeală.

— Eu nu sunt de aceeași părere.

Îmi strânge și el mâna, numai că nu e o strângere prietenească, așa ca a mea, ci mi se pare că n-are de gând să-mi mai dea drumul.

— Știu c-am făcut o greșeală, am făcut o mulțime, de altfel, continuă el, dar, Lizzie, nu mi-ai dat nici măcar o șansă să-mi pot cere scuze, să te scot la masă, după care să ne-ntoarcem acasă...

— Andy...

Încerc să fiu cât mai drăguță. Discuția noastră, și-așa ciudată, e și mai stranie din cauza tonului, pe care suntem obligați să-l ridicăm din cauza muzicii. Undeva în spatele meu, o aud pe Lauren: *Gitchy gitchy ya ya da da*!. Are o coregrafie care cel puțin pe basist îl face să zâmbească.

— Cum Dumnezeu m-ai găsit?

— Păi, mi-ai scris de un milion de ori că prietena ta Shari își petrece vara în castelul Mirac din Dordogne. Haide, Lizzie, spune-mi că vii înapoi cu mine! Putem s-o luăm de la-nceput, promit că de data asta va fi altfel, *promit*!

— Andy, înțelege că nu mă-ntorc cu tine în Anglia, îi explic, pe cel mai calm ton posibil. Pur și simplu nu mai simt nimic pentru tine. Îmi pare foarte bine că ne-am cunoscut, dar, serios, acum chiar trebuie să ne despărțim.

Se uită la mine cu gura căscată.

— Mă scuzați, aud o femeie în spatele meu.

Mă întorc și dau nas în nas cu o femeie între două vârste care chiar arată ca și când i-ar părea rău că ne-a întrerupt.

— Îmi pare rău, nu vreau să vă rețin prea mult, dar am auzit că dumneavoastră sunteți cea care a recondiționat rochia miresei. Bănuiesc că asta înseamnă că ați luat o rochie veche pe care ați reparat-o, nu?

— Ceva de genul ăsta, da.

Ce naiba se-ntâmplă aici?

— Bun... Chiar îmi pare rău că vă întrerup, voiam doar să aflu dacă dumneavoastră ați făcut asta, pentru că fiică-mea ar vrea să poarte la nunta ei, în iunie anul viitor, rochia de mireasă a bunicii mele, numai că încă n-am reușit să găsim pe cineva care s-o recondiționeze. Toți cei la care am fost ne-au spus că materialul e prea vechi și fragil, așa că nimeni nu vrea să riște.

— Adevărul e că e foarte dificil să lucrezi cu materiale vechi. E drept, sunt de o calitate infinit mai bună decât orice se folosește pentru rochiile de mireasă din ziua de azi. Eu am descoperit că, dacă se folosesc produse de curățare naturale, și nu chimice, poți obține rezultate bune.

— Produse de curățare naturale, repetă femeia. Am înțeles. Draga mea, se-ntâmplă să ai o carte de vizită? Aș vrea neapărat să mai vorbesc cu tine despre asta, dar văd că acum nu e momentul.

— Păi...

Mă caut la buzunare dar îmi dau seama imediat că rochia mea chinezească n-are așa ceva – dar, chiar dac-ar fi avut, tot nu puteam să-i dau nimic, căci n-am nici un fel de carte de vizită.

— Nu, nu am, dar haideți să facem altfel: o să vă caut eu cât de repede pot și vă las toate datele mele, e bine așa?

— E perfect, spune femeia, aruncându-i din nou o privire neliniștită lui Andy. Ne vedem curând, atunci!

Dispare repede, iar Andy, care parcă nu mai poate ține în el ce are de zis, izbucnește:

— Lizzie, tu nu vorbești serios! Înțeleg că poate ai nevoie să fii singură o vreme. Poate că astfel o să-ți dai seama că noi doi avem o relație specială. Dacă mă lași, pot să-ți demonstrez asta, o să mă

port cu tine așa cum vrei tu. O să mă revanșez, Lizzie, îți jur! O să te sun la toamnă, când te întorci în Ann Arbor...

Nu știu de ce, dar când îl aud spunând asta, am o senzație foarte ciudată... Nu pot să explic de ce și ce anume, dar mă simt de parcă tocmai aș fi aruncat o privire în viitor... Un viitor pe care acum îl pot vedea foarte clar, de parc-ar fi desenat.

— Andy, n-o să mă-ntorc în Ann Arbor în toamnă. OK, o să merg să-mi iau lucrurile, pentru că mă voi muta în New York.

În spate, o aud pe Shari cum strigă „Daaaa!", dar când mă întorc, îmi dau seama că o privește uluită pe Lauren, care, de pe scenă, imploră mulțimea să *coucher avec* în seara aceea.

— În New York? Andy pare confuz. *Tu?*

Îmi împing bărbia înainte:

— Da, eu, spun, cu o voce care parcă nu-i a mea. De ce, nu mă crezi în stare?

Andy dă din cap:

— Lizzie, eu te iubesc și sunt convins că ești în stare să faci absolut orice, orice-ți trece prin cap. Ești minunată!

Îl iert pe loc, pentru tot:

— Mulțumesc, Andy, îi spun, cu un zâmbet care mi se lățește pe față.

Poate m-am înșelat în ceea ce-l privește. Nu și când am spus că nu ne potrivim. Poate nu-i un tip chiar așa de rău, poate, chiar dacă nu vom mai fi împreună, vom rămâne prieteni...

— Îmi cer scuze, spune cineva în spatele meu, numai că de data asta nu mai e vreo doamnă din societatea texană care vrea să mă-ntrebe cum să scoată petele de pe vreo dantelă veche de cincizeci de ani, ci Luke. Care nu pare prea bucuros.

— Luke! Bună, eu...

— E-adevărat? El e? mă-ntreabă arătând cu degetul spre Andy.

Nu-mi pot imagina ce-a pățit, tocmai el, care de obicei e așa de politicos cu toată lumea! Mă rog, toată lumea cu excepția mea, dar bănuiesc că asta merit.

— Păi... Mă foiesc de pe un picior pe altul. Da, el e. Luke, el e Andy Marshall, Andy, el e...

Dar n-apuc să termin că și văd pumnul lui Luke înfigându-se drept în fața lui Andy.

„Anarhie! În anii '80, aceasta a fost lozinca membrilor mișcării punk, numai că în stilul lor postapocaliptic nu era nimic anarhic. Și punkul, și fitnessul apărut tot cam în aceeași perioadă, au influențat încă de-atunci atât creatorii de marcă, cât și moda de stradă, renumite fiind cizmele de motor și pantalonii tip yoga."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

26

„Tăcerea e cel mai intolerabil răspuns."

Mason Cooley (1927-2002), aforist american

— A vrut să mă omoare! spune Andy întruna, deși e greu să-nțelegi ce spune din cauza prosopului cu gheață pe care doamna Laurent i-l apasă pe buze.

— Hai să fim serioși, îi răspunde Chaz. Nu te mai smiorcăi atâta, copil cretin ce ești!

— Hei, știi ceva, strigă Andy care stătea sprijinit de stinghia mesei din bucătărie, ia mai du-te dracu'! Tare-aș vrea să te văd cum reacționezi când îți trage unu' un pumn în gură!

Mai că mă pufnește râsul când îl aud cum stâlcește cuvintele. Îngrijorată, îl întreb pe Chaz, ignorându-le cearta:

— Chaz, ai idee unde e Luke?

— Habar n-am!

Chaz fusese cel care se băgase și pusese capăt bătăii. Deși bătaie e mult spus, căci a fost mai degrabă o încercare de asasinat. Luke îl pocnise pe Andy, după care se trăsese înapoi, scuturându-și mâna, pe care și-o julise în dinții lui Andy. Dinți, despre care Andy spune acum că i-au fost sparți. Chaz, care tocmai venea s-o felicite pe Shari pentru cât de minunat se făcuse de râs pe scenă, îl oprise pe Andy, să nu-l pocnească, la rândul lui, pe Luke

punându-i doar o mână pe umăr. Se pare că Andy e mai bun în rolul de iubit decât în cel de bătăuș, numai că el nu-și dă seama de asta, după câte văd.

— A fost o chestie josnică, nu l-am provocat! Nu-i făceam nimic lui Liz, doar stăteam de vorbă!

— Lizzie, îl corectează Shari, plictisită. Stă sprijinită de chiuvetă, încercând să nu le stea în cale chelnerilor care duc primul fel de mâncare – somon – și care ne aruncă priviri furioase, în timp ce bucătarul-șef încearcă să-și facă loc spre plită pentru al doilea fel de mâncare (*foie gras*). O cheamă Lizzie, nu Liz.

— Nu contează, îi răspunde Andy din prosop. Îi arăt eu idiotului ăluia când îl prind!

— N-o să arăți nimic nimănui, stai liniștit, îi spune Chaz cu o voce fermă, pentru că n-o să mai rămâi prea mult aici. Ai un tren spre Paris la ora 15.00, și-o să mă asigur personal c-o să fii în el, căci, prietene, ne-ai făcut destule probleme pe ziua de azi.

— Dar n-am făcut nimic, idiotul ăla de francez...

— Nu e francez, îi răspunde la fel de plictisită Shari, examinându-și unghiile.

— Ascultă, Lizzie, mi se adresează mie de data asta, din prosop, îmi pare rău că trebuie să-ți vorbesc acum despre asta, știu că nu e momentul potrivit, dar cum rămâne cu banii?

Clipesc uluită:

— Care bani?

— Cum care? Cei pe care ai promis că mi-i împrumuți pentru taxa de înmatriculare! Chiar am nevoie de ei, Liz!

— Nu se poate! sare Shari. Nu se poate, spuneți-mi că n-a...

— Shari, o liniștesc, crede-mă că pot să mă descurc singură.

Chiar pot. Serios, doar n-ați crezut că sunt așa de fraieră încât să mă gândesc că a bătut atâta drum doar ca să ne-mpăcăm, pentru că el, de fapt, mă iubește sincer și dezinteresat!

Acuma, ca s-o spun pe-a dreaptă, nici nu m-am gândit că la mijloc erau banii, recunosc!

— Andy, vrei să spui c-ai făcut atâta drum pentru că ți-am promis că-ți împrumut cinci sute de dolari?

— Păi, de fapt, mă corectează Andy, tu ai zis că mi-i dai pur și simplu, dar e OK și un împrumut, până la urmă. Îmi pare extrem de rău că trebuie să aduc vorba despre asta, dar, într-un fel, îmi ești datoare, serios, doar ți-am pus casa la dispoziție, apoi banii cheltuiți de taică-meu pe benzină, că deh! am venit să te luăm de la aeroport, și...

— Mă lași să-l pocnesc, *te rog*, Lizzie, lasă-mă să-i dau una! mă roagă Chaz.

— Nu, Chaz, stai liniștit!

Cu toate astea, bănuiesc că Andy își dă seama după expresia mea uluită că nici prin cap nu-mi trece să-i dau banii, căci văd că nu mai are fața aia de câine bătut, dimpotrivă, văd cum își închide ochii strâns, de parcă...

Shari exclamă:

— Doamne sfinte, Andy... plângi?!

Când îi răspunde, ne dăm seama că, într-adevăr, asta face.

— Vrei să spui, suspină, că am bătut tot drumul ăsta degeaba, nici măcar nu vrei să-mi dai banii ăia?

Sunt șocată! Plânge?! Chiar plânge?! Cred că Luke l-a pocnit totuși mai tare decât ne-am imaginat.

— La telefon mi-ai spus doar că nu poți să vorbești, atâta tot, n-ai zis nici o clipă că...

— Andy! Doamne sfinte, nu se poate așa ceva! Serios, Andy, doar ne-am despărțit, la ce te așteptai?

— Nu-nțelegi că dacă nu le dau indivizilor ăstora banii pe care li-i datorez or să-mi rupă picioarele? Chaz, Shari și cu mine suntem complet în ceață.

— Cum adică, vrei să spui că dacă nu-ți plătești taxa de înscriere o să-ți rupă cineva picioarele?

— Nuu! suspină cu năduf de sub prosop. Recunosc, n-am fost chiar sincer, adevărul e că le datorez bani celor care organizează seri de pocher și se pare că vorbesc serios când spun că-și vor banii înapoi. Nu pot să le cer alor mei, m-ar da afară din casă, iar amicii mei sunt lefteri... Lizzie, tu ești ultima mea speranță!

Mă holbez la el, cum vorbește printre lacrimi, după care arunc un ochi spre Chaz și Shari, ca să descopăr că amândoi mă priveau, Chaz zâmbind, iar Shari cu expresia aia a ei care spune „Nu da înapoi, n-o face, Nichols, nu și de data asta". Mă-ntorc spre Andy și-i spun:

— Vai, Andy, ce rău îmi pare!

Îl bat pe umăr cu compasiune. Nu-mi vine să cred că, nu demult, iubeam umărul ăla! Și nici că mă crede așa de fraieră încât să-i dau vreun ban! Ce naiba, chiar așa, mă crede o cretină de pe urma căreia poate profita cât vrea el?

— Măcar mănâncă un pic de tort înainte să pleci!

Ies repede din bucătărie și dau peste Patapouf și Minouche, care salivează după bucățelele căzute de pe tăvi. În bucătărie, îl aud pe Chaz:

— Andy, băiete, sunt un om deschis la minte. Hai să vorbim un pic despre afaceri, vrei? Ce-ai putea da la schimb? Spre exemplu, haina asta se-ntâmplă să valoreze ceva?

Afară e Agnès, rezemată de Mercedesul de culoarea untului. Se ridică repede când mă vede, abia așteptând o bârfă mică. Îmi dau seama că bătaia celor doi e cel mai important eveniment petrecut la Mirac de multă vreme încoace, probabil că va avea multe să le povestească prietenelor ei la toamnă, când vor începe școala.

— Englezul trebuie dus la spital? Dacă vrei îl sun pe tata și vine el să-l ia pe prietenul tău!

— Nu-i prietenul meu, și nici de spital n-are nevoie, o să-l ducă Chaz la tren, așa că e ultima dată când îl mai vedem pe-aici!

Agnès pare dezamăgită:

— Vai, și eu care speram să mai văd o bătaie, ceva!

— Lasă, cred c-a fost suficient pe ziua de azi, totuși! Că tot veni vorba, l-ai văzut pe undeva pe Luke?

— A, da! Cred că e în pivniță, l-am văzut când venea din vie mai devreme!

— Mulțumesc, Agnès! spun și pornesc spre pajiște.

Văd că lumea se simte foarte bine și dansează în draci, acum că cei de la Satan's Shadow au prins gustul cover-urilor. Acum, pe scenă e una dintre prietenele lui Vicky, care zbiară câteva versuri dintr-o piesă de-a lui Alanis Morissette. Nu e tocmai ce se cheamă muzică de nuntă, dar se pare că lumea e prea beată ca să observe asta. Mulți dintre ei, poate și datorită mirosului puternic al mimozelor, erau atât de beți încât nici măcar nu băgaseră de seamă că avusese loc o bătaie. Doar câțiva au observat ce se petrece, iar intervenția rapidă a lui Chaz a pus capăt speranțelor de a mai vedea ceva, așa că a trebuit să se întoarcă, dezamăgiți, din nou spre scenă. Deși se pare că nimeni n-avea habar de bătaie, am impresia că mă cunoaște toată lumea.

Bănuiesc că așa se-ntâmplă când te faci de cacao pe o scenă în fața a vreo două sute de necunoscuți, toți au impresia că sunteți cei mai buni prieteni! Sau poate e din cauza recondiționării rochiei, se pare că toate femeile astea au o rochie veche de mireasă acasă și mă bombardează cu întrebări despre cum se poate scoate o pată sau insera o bucată de material, despre cum se poate repara o rochie veche fără să distrugi materialul fragil sau chiar despre cum ar putea să-și procure o rochie vintage de mireasă.

Încerc să mă descurc cât pot mai bine cu toate întrebările astea și reușesc într-un final să-mi croiesc drum până în pivniță – o încăpere rece, cu pereți groși, la fel de veche ca și castelul. Deschid ușa grea din stejar și fier. Înăuntru e o liniște de mormânt și doar o rază de lumină pătrunde prin ferestrele cu mii de gemulețe. Se poate auzi muzica de-afară – dar probabil se aude în toată valea, așa că nu e de mirare – precum și murmurul discuțiilor. De-a lungul pereților sunt aliniate butoaie imense din stejar, al căror conținut a trebuit să-l gustăm cu vreo două zile în urmă, la insistențele tatălui lui Luke. Paharele pe care le-am folosit – noi și ceilalți oaspeți pe care i-a mai adus domnul de Villiers zilele astea – sunt aliniate pe un bazin vechi din piatră, la capătul pivniței. Același bazin în care Luke își ține mâna sub apă acum. Nu m-a auzit intrând. Sau, dacă m-a auzit, n-a reacționat nicicum. Stă cu spatele spre mine, cu părul lui negru încâlcit, ținându-și mâna sub apă. Probabil s-a rănit serios când l-a lovit pe Andy. Deși am inima în gât după toate lucrurile urâte pe care i le-am spus cu o seară în urmă mă reped la el:

— Ia să văd ce-ai acolo!

Tresare:

— Doamne sfinte, ce-ți veni să te strecori așa?!

Îi iau mâna din jetul de apă și văd că are încheieturile degetelor zdrelite și roșii, dar nu rupte.

— Hai că ai noroc, spun uitându-mă la mâna lui. Andy spunea că i-ai rupt dinții, așa că ești norocos că nu te-ai tăiat.

— Știu, spune Luke, întinzând mâna stângă să oprească apa, trebuia să mă gândesc c-ar fi fost mai bine să-i trag una în nas, nu în gură.

— Nu trebuia să faci nimic, să știi. Îi dau drumul la mână. Aveam situația sub control, nu trebuia să intervii!

Nici măcar nu încearcă să mă contrazică. Își șterge mâna cu un prosop.

— Știu, nici eu nu-mi dau seama ce m-a apucat, numai că nu-mi venea să cred că a avut tupeul să vină aici. Doar dacă...

Mă holbez la el. Nu pot să nu observ cât de negru și strălucitor îi e părul în razele de lumină ce pătrund prin ferestrele atât de apropiate de tavan.

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu i-ai spus *tu* să vină, îmi răspunde, evitându-mi privirea.

— *Poftim?!* Vorbești serios? Chiar crezi că...

— Păi... Lasă prosopul jos. N-aveam de unde să știu...

— Credeam că m-am făcut bine înțeleasă atunci, în tren. Andy și cu mine ne-am despărțit, a venit aici numai pentru că a crezut că mă poate convinge să-i dau niște bani ca să iasă din nu știu ce bucluc.

— Și i-ai dat? mă întreabă Luke, fixându-mă cu privirea.

— Nu. Dar am impresia că e o ocazie pentru Chaz de a face o afacere.

— Mda, ăsta-i Chaz, spune Luke zâmbind.

Gata! Nu mă mai uit la el! E așa de frumos când zâmbește, mă ia cu tremurici... Apoi îmi aduc aminte că de fapt mai aveam ceva să-i spun, așa că, deși incredibil de jenată, m-apuc să zic repede, ca să scap. Evident, tirada mea se îndreaptă toată spre degetele mele de la picioare, căci încă nu-l pot privi în ochi.

— Luke, îmi pare rău că am spus ce-am spus aseară, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ești un trădător și că nu i-ai fi spus lui Shari despre lucrarea mea, nu știu ce naiba a fost în capul meu!

Luke nu spune nimic, așa că-mi ridic repede privirea, pentru o fracțiune de secundă, doar să văd dacă m-a auzit. Văd că mă privește cu una dintre cele mai ciudate expresii pe care le-am întâlnit, un amestec de zâmbet și încruntare. Oare chiar mă urăște? Sau, în ciuda gurii mele mari și proaste, în ciuda a tot, de altfel, o fi cu putință să mă placă?

Cu inima bătându-mi atât de tare încât sunt sigură că se poate vedea prin mătasea subțire a rochiei, îmi plec din nou privirea și spun, cu ochii de data asta la picioarele lui – mare greșeală, acum îi văd pantofii, superhot!:

— Și să știi că regret foarte mult și că i-am spus mamei tale despre visul tău de a te face doctor, și despre planurile lui Dominique de a transforma locul ăsta. De fapt, nu încercam decât să sugerez niște alternative pentru planul de a face un SPA aici, cum ar fi să închiriați castelul unor familii bogate care-ar fi înnebunite să-și petreacă vacanțele aici, sau pentru diverse întâlniri... Sincer, nu încercam decât să ajut...

— Mda, ideea e că de mai bine de douăzeci și patru de ani reușesc să mă descurc și fără ajutorul tău, spune Luke în cele din urmă.

Ouch! Cu toate astea, nu mă pot abține să nu-i spun:

— Da, probabil de-asta ești așa de fericit cu cariera, viața și iubita, nu? Și c-o vezi pe verișoara ta arătând așa de bine în rochie de mireasă, și pe părinții tăi împăcându-se și că toată lumea... se simte... așa de bine...

Pe măsură ce vocea mi se schimbă, îmi dau seama că-mi zâmbește.

— Glumă, a fost o glumă, doar ți-am spus că nu mă pricep la de-astea!

După care, pur și simplu mă trezesc că vine spre mine, mă trage lângă el și-ncepe să mă sărute.

Sunt în stare de șoc total. Nu-nțeleg absolut nimic. Mă rog, înțeleg... dar ce se-ntâmplă n-are nici un sens. Adică... *Luke de Villiers* mă sărută. Brațele lui mă țin strâns lipită de el, așa încât îi pot simți inima bătându-i cel puțin la fel de tare ca a mea. Și buzele lui depun o ploaie de sărutări ușoare peste ale mele.

Gura mi se deschide, predându-se buzelor lui nesățioase, și mă sărută îndelung și tandru, iar eu nu pot decât să mă agăț de el, pentru că genunchii mei sunt moi și brațele lui sunt singurul meu punct de susținere. Îmi bagă limba-n gură, de parcă nu se mai poate sătura de gustul meu, și pot să simt prin materialul pantalonilor lui cum ceva se ridică și se-ntărește. Iar mâna cu care-l pocnise pe Andy îmi pipăie sânii prin mătasea rochiei, și vreau mai mult, și-ncep să gem...

— Doamne, Lizzie... îmi șoptește, cu o voce pe care nu i-o recunosc, după care mă trezesc ridicată pe capacul celui mai apropiat butoi.

Cumva, picioarele mi se desfac cu de la ele putere și-l primesc între ele. Descopăr că-mi desfăcuse și

partea de sus a rochiei, deși se presupune că nasturii ăia ar trebui să fie ascunși, iar acum îi simt degetele – și lumina care pătrunde prin ferestre – pe sânii mei goi. Nu pot să mă opresc să-l sărut sau să-mi plimb degetele prin părul lui des și negru, în timp ce gura lui coboară spre sâni. Mă sărută în toate locurile pe care mi se opresc și razele de soare. Deodată geme:

— Dumnezeule, Lizzie, n-ai nici un fel de lenjerie!

— Da, nu vreau să mi se vadă dungile prin rochie...

Mă sărută și acolo, și simt cum lumina mă pătrunde peste tot – dar e de bine! – și mă uit în jos, printre pleoape, și-mi dau seama cât de ciudat e să văd capul brunet al lui Luke de Villiers între picioarele mele – dar e tot de bine! – după care nu mă mai gândesc la absolut nimic pentru o vreme, poate doar la soarele care mi se pare că explodează chiar în pivnița domnului de Villiers.

Luke se îndreaptă, mă prinde de mijloc și mă trage spre el, iar picioarele mele se înfășoară în jurul lui și-i mângâi pielea pieptului cu degetele. Intră în mine, puternic și dur, și e o senzație chiar mai plăcută decât cea lăsată mai devreme de gura lui acolo. Începem să ne mișcăm în cel mai potrivit ritm, și-l simt intrând din ce în ce mai adânc în mine, iar eu încerc să mă apropii cât mai mult. Îmi sărută gâtul și umerii încălziți de soare, și deodată am impresia că soarele e tot peste mine, de parcă aș fi într-o ploaie cu picături de soare, după care strig de plăcere și Luke la fel.

Cum stăteam așa, strâns lipiți și Luke îmi mângâia părul, îmi dau seama că tocmai făcusem dragoste pe un butoi de vin... și că fusese absolut perfect! Nici măcar n-a trebuit să mă ocup singură

de propriul orgasm, a avut Luke grijă de-asta cu vârf și îndesat!

— Oare ți-am spus că am impresia că m-am îndrăgostit de tine? vrea să știe Luke.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

— Dar eu ți-oi fi zis că sentimentul e reciproc?

— Asta da ușurare!

Nici unul dintre noi nu se mișcă, e atât de bine să stai așa!

— Ar mai trebui, cred, să-ți spun și că am hotărât să mă înscriu în programul ăla de la NYU.

Mă întreb dacă simte cum îmi tresare inima. Încerc să par cât mai naturală:

— Serios? Ce ciudat, ca să vezi, și eu am decis să mă mut la New York!

— Ce coincidență! zâmbește Luke.

— Nu-i așa?

Ceva mai târziu ne strecurăm de mână afară din pivniță și ajungem la timp pentru a asista la tăierea tortului supraetajat. Agnès ne zărește prima și vine spre noi cu o tavă plină cu pahare de șampanie. Luăm câte unul și privim cum mirii mănâncă împreună prima felie de tort.

— Sper că n-o să-și întindă frișcă pe față, urăsc când mirii fac asta, spun.

— Plus că ai avea niște pete serioase de ciocolată de scos apoi.

— Să nu mai spui niciodată asta! exclam, îmbrățișându-l.

— Ia te uită, bună seara! spune Shari, apărând nu știu de unde, trăgându-l pe Chaz după ea. Unde-ați dispărut atâta vreme?

— Nicăieri, mă reped, roșind până-n vârful urechilor!

— Da, da, da, am fost și eu acolo de vreo câteva ori, zâmbește Shari cu un zâmbet atotștiutor.

— Despre ce vorbiți acolo? se bagă și Chaz. Cum adică unde-ați fost, *eu* am fost cel care-a lipsit, a trebuit să-l duc pe idiotul ăla la gară. A, Lizzie, apropo, să știi că m-am hotărât ca de-acum încolo să-ți verific toți prietenii, nu mai am încredere să te las pe tine să alegi!

— Zău? spun și schimb o privire amuzată cu Luke, care-și petrece un braț peste umerii mei.

— Te ajut bucuros și eu, Chaz, se oferă Luke, nu știu de ce am impresia că ai avea probleme de unul singur.

Chaz cască ochii mari:

— Ia ascultați măi, ce naiba se-ntâmplă aici?

— Într-o bună zi o să-ți povestesc eu, iubitule, spune Shari, mângâindu-i mâna.

— Mereu trebuie să fiu eu ultimul care află! se plânge Chaz.

— Dacă nu mergi direct la sursă, ce să-ți fac!

— Ce sursă?

— Sistemul de Distribuție a Informațiilor „Lizzie Nichols", care altul? râde Shari, arătând spre mine.

Chiar atunci, o Ginny Thibodaux extrem de cherchelită se repede la mine și mă sărută pe obraz.

— Lizzie, exclamă, te-am căutat peste tot! Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru Vicky. Rochia e absolut minunată, ești un geniu! N-am mai văzut niciodată ceva asemănător... ar trebui să faci o afacere din asta!

Poate că-ntr-o bună zi așa va fi, zâmbesc.

„În concluzie, putem spune că ne-am dat seama pe parcurs de rolul important al modei în cultura și istoria mondială. Începând cu fâșiile de blană purtate de oamenii cavernelor până la pantofii Prada purtați de femeia modernă la cocktailuri, moda a devenit, de-a lungul secolelor, atât pentru bărbați, cât și pentru femei, una dintre cele mai mărețe și mai interesante realizări.

Autoarea acestei lucrări va cerceta în continuare acest subiect pentru a-și putea da seama ce surprize și inovații vor mai avea loc în lumea modei, și nu numai, în anii ce vor veni."

Elizabeth Nichols, *Istoria modei,*
lucrare de licență

Mulțumirile autoarei

Multe mulțumiri tuturor oamenilor generoși care m-au ajutat la scrierea acestei cărți, dintre care îi amintesc aici pe Beth Ader, Jennifer Brown, Megan Farr, Carrie Feron, Michele Jaffe, Laura Langlie, Laura McKay, Sophia Travis și, în mod special, pe Benjamin Egnatz.

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, Bucureşti.

Tehnoredactor
LUMINIŢA SIMIONESCU

DTP
VALENTIN SIMIONESCU

Corector
LUCIA RUXANDRA MUNTEAN

Apărut 2007
BUCUREŞTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la *PRO EDITURĂ ŞI TIPOGRAFIE S.R.L.*

În colecția cocktail
au apărut

Chris Manby, *Căsătorie din interes*
David Nicholls, *Cine știe câștigă*
Melissa Bank, *Ghid de vânătoare și pescuit pentru fete*
Iain Hollingshead, *Douăzeci și ceva*
Anna Maxted, *Alergând pe tocuri*
Caprice Crane, *Sunt aiurită și se ia!*
Meg Cabot, *Regina gafelor*

În pregătire

Jenny Colgan, *Amanda se mărită*

Lizzie Nichols are o problemă: nu poate să-și țină gura, iar când vorbește e prăpăd. Nu-i de mirare că intră în tot felul de încurcături. Din fericire, soluția e la îndemână. Cât ai clipi, Lizzie se refugiază la un castel din Franța unde prietena ei Shari face catering la nunți. Ce contează că nu știe boabă de franceză! E de ajuns să dea cu ochii de superbul Château Mirac și de nu mai puțin superbul Luke, fiul proprietarului, ca să nu regrete hotărârea luată. Numai că, din pricina neputinței sale cronice de a păstra un secret, înainte ca prima sticlă de șampanie să facă „poc!" pe masa mirilor, Luke o urăște, castelul e la un pas de a fi transformat în spa pentru Jet Set și, colac peste pupăză, apare Andy, un ex cu gusturi vestimentare demne de Michael Jackson. Oops! Va reuși Lizzie să-și țină gura măcar pentru o zi ca să se termine totul cu bine?

„Jucăușă, haioasă și zăpăcită... O să vă îndrăgostiți de Lizzie cât ați clipi."
Publishers Weekly

„O carte incredibil de amuzantă. Citiți-o și veți deveni pe loc fanii lui Meg Cabot."
Booklist

„O poveste nostimă și sexy."
Tampa Tribune

cocktail

ISBN 978-973-689-178-6

9 789736 891786